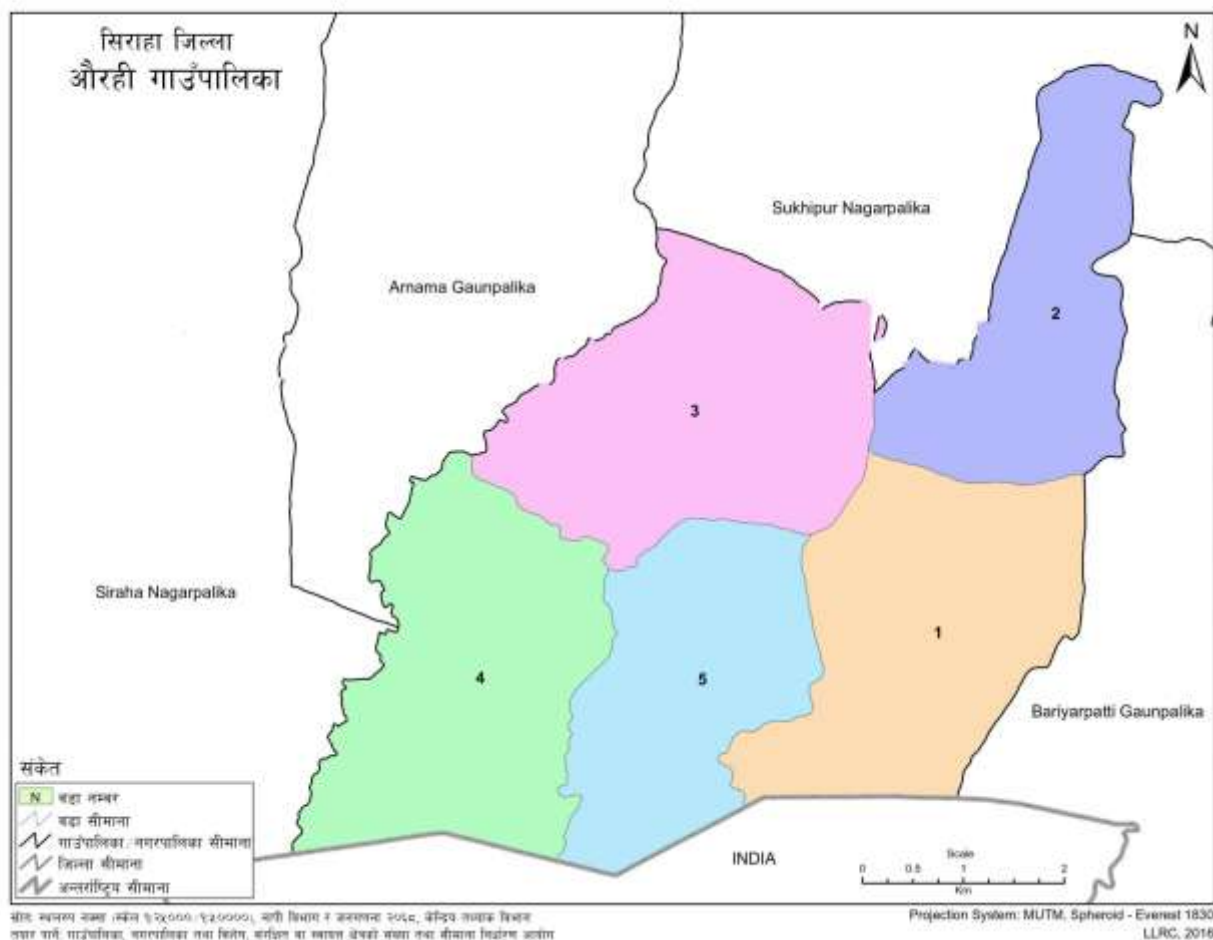

शिक्षा क्षेत्रको योजना, २०८१ – २०९०

स्थानीय सरकार
औरही गाउँपालिका, सिरहा
२०८१

तयारकर्ता

- शिक्षा युवा तथा खेलकुद शाखा, औरही गाउँपालिका, सिरहा

शिक्षा योजना लेखन तथा पुनरावलोकन सुझावकर्ता

श्री जिल्ला प्राविधिक कार्यदल, शिक्षा विकास तथा समन्वय एकाइ सिरहा
श्री लेखन उपसमिति

सहयोग

- श्री शिक्षा विकास तथा समन्वय एकाई, सिरहा
- श्री मुख्य कार्यदल, औरही गाउँपालिका, सिरहा
- श्री शिक्षा समिति, प्र.अ./शिक्षक

प्राविधिक सहयोग

पिपुल प्रमोट सेन्टर, UNICEF

प्रकाशक : औरही गाउँपालिका , सिरहा

सर्वाधिकार: प्रकाशकमा सुरक्षित

मुद्रण:

प्रमाणित मिति: २०८१

प्रकाशन मिति: २०८१

अध्यावधिक मिति : २०८३

हाम्रो भनाई

औरही गाउँपालिकाको दश वर्षे शिक्षा क्षेत्रको योजना (२०८१-२०९०) निर्माण कार्य सम्पन्न भएको यस ऐतिहासिक अवसरमा, हाम्रो हृदयदेखि नै सबैलाई हार्दिक धन्यवाद ज्ञापन गर्न चाहन्छौं। यो महत्त्वपूर्ण योजनाको परिकल्पना, तयारी र कार्यान्वयनमा सक्रिय भूमिका निर्वाह गर्ने सबै सहयोगी निकायहरू, प्राविधिक विशेषज्ञहरू, शिक्षा क्षेत्रमा क्रियाशील संस्था र यहाँका स्थानीय बासिन्दा, शिक्षकगण, विद्यार्थी, अभिभावक, तथा अन्य सबै सरोकारवालाहरूलाई विशेष आभार प्रकट गर्दछौं।

यस गाउँपालिकाले शिक्षा क्षेत्रलाई गुणात्मक, समावेशी र दिगो बनाउन यो योजना तयार पारेको छ। शिक्षालाई सबैको पहुँचभित्र पुर्याउन र यसलाई २१औं शताब्दीका चुनौतीहरूसँग सुसंगत बनाउन यो योजना एउटा आधारशीला सावित हुनेछ। यस योजना निर्माणको क्रममा हाम्रो गाउँपालिकालाई प्राविधिक सहयोग पुर्याउने People Promote Center, धनुषाको योगदान अत्यन्तै सराहनीय छ। उहाँहरूले समय, ज्ञान र अनुभवलाई प्रयोग गर्दै यो योजनालाई मूर्त रूप दिन महत्त्वपूर्ण भूमिका खेलेका छन्।

योजना निर्माण कार्यदलमा सहभागी सबै सदस्यहरूको अथक परिश्रम, सिर्जनशीलता र योगदानले यो दस्तावेजलाई एक उत्कृष्ट दिशानिर्देशक बनाउन मद्दत पुर्याएको छ। योजना निर्माणको हरेक चरणमा उनीहरूले देखाएको प्रतिबद्धता र समर्पणलाई हामी उच्च मूल्यांकन गर्दछौं।

शिक्षा कुनै पनि समाजको आधारशिला हो। शिक्षाबाट मात्र समतामूलक र समृद्ध समाजको निर्माण सम्भव छ। हाम्रो गाउँपालिकामा शिक्षा क्षेत्रका विविध पक्षलाई मध्यनजर गर्दै यो योजना तयार गरिएको छ, जसले समुदायको हरेक वर्गलाई लाभ पुर्याउन सक्छ। प्राथमिक, माध्यमिक, र प्राविधिक शिक्षादेखि उच्च शिक्षासम्म सबै पक्षलाई समेट्ने गरी यो योजना बनाइएको छ। यसले बालबालिका, युवाहरू, र वयस्कहरूको शैक्षिक स्तरलाई मात्र होइन, उनीहरूको जीवनस्तर र सामूहिक चेतनालाई पनि उन्नत बनाउनेछ।

हामीलाई गर्व छ कि यो योजना सबै वर्ग र समुदायका लागि समान अवसरको प्रत्याभूति दिने उद्देश्यले तयार पारिएको छ। यो योजना महिला, दलित, आदिवासी, जनजाति, अपांगता भएका व्यक्तिहरू, र सीमान्तकृत समुदायका लागि विशेष अवसर र सुविधा प्रदान गर्न केन्द्रित छ।

शिवजी यादव
गाउँपालिका अध्यक्ष

दुई शब्द

औरही गाउँपालिकाको दश वर्षे शिक्षा क्षेत्रको योजना (२०८१-२०९०) को निर्माण कार्य सफलतापूर्वक सम्पन्न भएको यस ऐतिहासिक अवसरमा, हाम्रो गाउँपालिकाको तर्फबाट सबैलाई हार्दिक धन्यवाद व्यक्त गर्न चाहन्छौं। यो महत्वपूर्ण कार्यमा प्राविधिक सहयोग गर्ने People Promote Center, धनुषा, योजना निर्माण कार्यदलका सदस्यहरू, स्थानीय समुदाय, शिक्षक, विद्यार्थी, अभिभावक, र अन्य सरोकारवालाहरूको सहयोगले मात्र यो सम्भव भएको हो।

यो योजना औरही गाउँपालिकाको शिक्षा क्षेत्रलाई समग्र रूपमा समृद्ध बनाउन तयार पारिएको एक मार्गदर्शन दस्तावेज हो। यसले हाम्रा भविष्यका लक्ष्यहरू स्पष्ट रूपमा परिभाषित गर्दै गुणस्तरीय, समावेशी, र दिगो शिक्षाको प्रवर्द्धन गर्ने उद्देश्य राखेको छ। शिक्षा कुनै पनि समाजको विकासको आधारभूत पक्ष हो, र यस क्षेत्रमा भएका चुनौतीहरूको समाधान खोज्न यो योजना एक दूरदर्शी कदम हुनेछ।

People Promote Center, धनुषाको अनुभव र नेतृत्वले यो योजनाको निर्माण प्रक्रियालाई सहज र प्रभावकारी बनाएको छ। उहाँहरूको प्राविधिक सहयोग, तथ्यांक संकलन, र विशेषज्ञता बिना यो कार्य सम्भव हुने थिएन। साथै, योजना निर्माण कार्यदलका सदस्यहरूले देखाएको लगनशीलता, प्रतिबद्धता, र सिर्जनशील सोचले यो दस्तावेजलाई एक सशक्त योजना बनाउन महत्वपूर्ण योगदान पुऱ्याएको छ।

देव शरण यादव
प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत

शुभकामना

सस्तो शिक्षा र सबैका लागि शिक्षा सन्देशको उद्घोष गर्दै औरही गाउँपालिकाले २०२४ देखि २०३३ सम्मको दश वर्षे शिक्षा क्षेत्रको योजना प्रस्तुत गर्दै छ। यस योजनाले हाम्रो गाउँपालिकामा शैक्षिक सुधारका लागि अत्यन्तै महत्त्वपूर्ण कदम चाल्नका लागि आधार बनाउने छ। शिक्षा कुनै पनि समाजको भित्रको मूल्य, संस्कार र दिगो विकासको प्रमुख पिलर हो।

यस गाउँपालिकामा शिक्षा क्षेत्रको सुधारको लागि योजनाबद्ध र समर्पित प्रयास जारी राख्नको लागि हामी सबै स्थानीय सरकारका कर्मचारी, शिक्षाविद्, अभिभावक, विद्यार्थी र अन्य सरोकारवालासँग सामूहिक जिम्मेवारीको भावना लिएर कार्य गर्नेछौं। शैक्षिक विकासमा समाजका सबै वर्गका व्यक्तिहरूको सहभागिता अनिवार्य छ र यस योजना मार्फत हामीले यसलाई सुनिश्चित गर्नका लागि उचित कसरत गर्नेछौं।

यस गाउँपालिकाले यस दशकको योजना मार्फत प्राथमिक देखि उच्च माध्यमिक शिक्षा सम्मका सबै स्तरमा गुणस्तरीय शिक्षा विस्तार गर्नका लागि लक्षित गर्दैछ। यस योजनामा सबै विद्यालयहरूको भौतिक पूर्वाधार, पाठ्यक्रम र शिक्षिकाहरूको क्षमता अभिवृद्धि गर्ने कार्यलाई प्राथमिकता दिइने छ। हाम्रो उद्देश्य केवल पठनपाठनलाई मात्र नभई, विद्यार्थीहरूको समग्र विकासमा केन्द्रित हुनेछ जसमा शारीरिक, मानसिक र सामाजिक विकासका साथै जीवनकुशलता, दक्षता र संस्कारलाई पनि समेटिने छ।

हामीले १० वर्षको अवधिमा हाम्रो विद्यालयहरूको इन्फ्रास्ट्रक्चर सुधार्ने, डिजिटल शिक्षा उपकरणहरूको प्रयोगलाई प्रवर्द्धन गर्ने र शैक्षिक सामग्रीहरूको गुणस्तरमा वृद्धि गर्ने योजना गरेका छौं।

समाजमा बढ्दै गएको असमानता र शिक्षा प्रणालीमा रहेको विभाजनलाई समेटेर हामीले सबै समुदाय र वर्गका लागि समान अवसरहरू उपलब्ध गराउने प्रयास गर्नेछौं। महिला र बालिकाहरूको शैक्षिक सहभागिता सुनिश्चित गर्न, यस योजनामा विशेष ध्यान दिइने छ। हामीले शिक्षामा लैंगिक समानता, अपाङ्गता भएका बालबालिका र अन्य हाशिएका वर्गहरूको लागि प्रोत्साहन र अवसरको सिर्जना गर्नेछौं।

अन्ततः, शिक्षा क्षेत्रको समग्र सुधारमा हामी सबैको साझा प्रयास र सहयोग आवश्यक छ। सबैको उत्तम भविष्य र गाउँपालिकाको समृद्धि सुनिश्चित गर्न शिक्षा एक सशक्त उपाय बन्ने छ। यस योजनाका सबै उद्देश्यहरूलाई हासिल गर्नका लागि हामी सबैलाई मिलेर काम गर्न र एक सकारात्मक परिवर्तन ल्याउनका लागि प्रेरित गर्दछु। यस गाउँपालिकामा शैक्षिक सुधारको नयाँ युगको शुरुआत गर्दै हामी सबैलाई यस योजनामा योगदान पुर्याउनका लागि आह्वान गर्दछु।

शिक्षा नै भविष्यको शिरोबिन्दु हो, र यस योजनाले हाम्रो गाउँपालिकालाई शिक्षामा आत्मनिर्भर र उत्कृष्ट बनाउने दिशामा महत्त्वपूर्ण भूमिका खेल्ने विश्वास लिन्छु।

सन्तोष यादव

शिक्षा, युवा तथा खेलकुद शाखा प्रमुख
औरही गाउँपालिका, सिन्धु

विषय सूची

स्थानीय शिक्षा योजनाको औचित्य र आवश्यकता	१
योजना निर्माण प्रक्रिया	४
परिच्छेद - १	६
परिचय	६
१ पृष्ठभूमि १	६
१ विद्यालय शिक्षा क्षेत्रका समस्या तथा चुनौती विश्लेषण २	३३
१.३ पालिकाको शिक्षा क्षेत्रका चुनौतीहरू	३६
१ पालिकाको शिक्षा क्षेत्रको विकासकालागि मुख्य अवसरहरू ४	३७
परिच्छेद दुई दूरदृष्टि :, ध्येय, उद्देश्य, रणनीति तथा लक्ष्य/गन्तव्य	३९
२ दूरदृष्टि २	४०
२ ध्येय ३	४०
२ लक्ष्य ४. (Goal) :	४०
२: उद्देश्यहरू ५	४०
२: रणनीतिहरू ६	४१
परिच्छेद ३ : विद्यालय शिक्षाका मुख्य उपक्षेत्रहरू	५२
३.१ प्रारम्भिक बालविकास र शिक्षा	५२
३.२ आधारभूत शिक्षा	६०
३.३ क शिक्षामाध्यमि	६९
३.४ प्राविधिक शिक्षा तथा व्यावसायिक तालिम	७६
३.५ अनौपचारिक शिक्षा र आजीवन सिकाइ	८१
परिच्छेद ४ : अन्तरसम्बन्धित विषय तथा क्षेत्रहरू	८८
४.१ पाठ्यक्रम, पाठ्यपुस्तक, सिकाइ सामग्री तथा मूल्याङ्कन	८८
४.२ शिक्षक व्यवस्थापन र विकास	९४
४.३ शैक्षिक समता र समावेशीकरण	१०३
४.४ दिवा खाजासहित पोषण तथा स्वास्थ्य कार्यक्रम	१०८
४.५ आपतकालीन तथा संकटकालीन अवस्थामा शिक्षा	११३
४.६ विद्यालय भौतिक पूर्वाधार विकास	१२०
४.७ विद्यालयमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधि	१२५
परिच्छेद ५ : सुशासन तथा व्यवस्थापन	१३१
५.१ स्थानीय शिक्षा योजना कार्यान्वयनको प्रबन्ध	१३६
परिच्छेद ६ : लगानी र स्रोत व्यवस्थापन	१४०
परिच्छेद ७ : अनुगमन तथा मूल्याङ्कन	१४५
अनुसूची १ : स्थानीय शिक्षा योजनाको प्रस्तावित ढाँचा	१५३
अनुसूची २ युवा तथा खेलकुद शाखाका कर्मचारीको विवरण , शिक्षा :	Error! Bookmark not defined.
अनुसूची ३ शिक्षा योजना निर्माण कार्यदल :	Error! Bookmark not defined.
सन्दर्भ सामग्रीहरू	१५५

अनुसूचीहरू

अनुसूची १ प्रमुख उपलब्धि सूचकहरू (KPI)

अनुसूची २ नतिजा ढाँचा (Result Framework)

अनुसूची २ प्रमुख क्रियाकलाप, लक्ष्य तथा बजेट अनुमान

स्थानीय शिक्षा योजनाको औचित्य र आवश्यकता

१. प्रस्तावना

शिक्षा प्रत्येक समाजको समग्र विकासको मेरुदण्ड हो। कुनै पनि मुलुकको सामाजिक, आर्थिक, सांस्कृतिक, र प्रविधिगत प्रगति शिक्षाको स्तरमा निर्भर गर्दछ। नेपाल सरकारद्वारा लागू गरिएका शिक्षा सुधार नीतिहरू, स्थानीय सरकारहरूको सक्रियता, र अन्तर्राष्ट्रिय संस्थाहरूको सहकार्यमा नेपाली शिक्षा प्रणालीले नयाँ आयामहरू हासिल गरिरहेको छ। यसै सन्दर्भमा, महादेवा गाउँपालिका सप्तरीले २०२४-२०३३ सम्मको दश वर्षे शिक्षा योजना तयार पारेको छ, जसले गाउँपालिकाका शिक्षासम्बन्धी समस्या समाधान, शिक्षा स्तरको वृद्धि, गुणस्तरीय शिक्षामा पहुँच, तथा समावेशी शिक्षा प्रणालीको प्रवर्द्धनलाई प्राथमिकता दिएको छ।

२. योजनाको औचित्य

२.१ स्थानीय आवश्यकतासँगको सम्बन्ध

नेपालको संघीय संरचनामा स्थानीय तहहरूले शिक्षालाई प्रवर्द्धन गर्न विशेष भूमिका खेल्नुपर्छ। यस गाउँपालिकामा शिक्षा प्रणाली अझै विभिन्न समस्याहरूबाट ग्रसित रहेको छ, जस्तै:

- शिक्षालयहरूको भौतिक पूर्वाधार अभाव
- गुणस्तरीय शिक्षाको अभाव
- शिक्षामा लैंगिक, आर्थिक, सामाजिक, तथा भौगोलिक असमानता
- विद्यार्थीहरूको उच्च ड्रपआउट दर
- शिक्षण-सीखाइ प्रविधिको कमी
- दक्ष शिक्षक तथा व्यवस्थापन पक्षको कमजोर उपस्थिति

यी समस्या समाधान गर्न योजनाबद्ध तथा दिगो रणनीति आवश्यक रहेको छ। त्यसैले, यस दशवर्षे योजनाले शिक्षाको अवस्थालाई सुधार गर्दै शिक्षाको समग्र रूपान्तरणलाई लक्ष्य लिएको छ।

२.२ शिक्षामा समान पहुँचको आवश्यकता

शिक्षा हरेक नागरिकको आधारभूत अधिकार हो। नेपालको संविधान तथा शिक्षा ऐनले अनिवार्य तथा निःशुल्क आधारभूत शिक्षाको व्यवस्था गरेको छ। तर, गाउँपालिकामा अझै धेरै बालबालिकाहरू शिक्षाबाट वञ्चित छन्। विशेष गरी, दलित, आदिवासी, तथा अन्य सीमान्तकृत समुदायका बालबालिकाले गुणस्तरीय शिक्षाको अवसर प्राप्त गर्न सकिरहेका छैनन्।

२.३ शिक्षाको गुणस्तर सुधारको आवश्यकता

शिक्षा मात्र सबैका लागि उपलब्ध हुनु पर्याप्त छैन, यसको गुणस्तर समेत सुनिश्चित हुनुपर्छ। हाल स्थानीय विद्यालयहरूमा पाठ्यक्रम कार्यान्वयन, सिकाइको प्रभावकारिता, विद्यार्थी मूल्याङ्कन प्रणाली, तथा डिजिटल शिक्षाको अभाव देखिन्छ। आधुनिक युगमा प्रविधि-आधारित सिकाइ विधिहरू अनिवार्य बन्दै गएका छन्। यो योजना शिक्षालाई परम्परागत पाठ्यक्रममा सीमित नराखी विद्यार्थीहरूलाई व्यवहारिक सीपयुक्त बनाउने उद्देश्यले ल्याइएको छ।

२.४ शिक्षामा नवाचार तथा प्रविधिको समावेश

विश्वव्यापी रूपमा शिक्षा प्रणालीमा प्रविधिको भूमिकाले उल्लेखनीय सुधार ल्याएको छ। गाउँपालिकाले प्रविधि-सम्बन्धी शिक्षालाई आत्मसात् गर्दै ICT आधारित सिकाइ प्रणालीलाई प्राथमिकता दिनु आवश्यक छ। डिजिटल लाइब्रेरी, स्मार्ट कक्षाकोठा, र अनलाइन शिक्षण विधिहरूलाई प्रवर्द्धन गर्दै शिक्षामा नवीनता ल्याउन आवश्यक छ।

३. योजनाको आवश्यकता

३.१ विद्यालय भौतिक पूर्वाधारको सुधार

विद्यालयहरूमा शिक्षाको गुणस्तर सुधार गर्न भौतिक पूर्वाधारमा लगानी अनिवार्य छ। गाउँपालिकाका धेरै विद्यालयहरू असुरक्षित संरचना तथा आधारभूत सुविधाको अभावमा सञ्चालन भइरहेका छन्। यो योजनाले विद्यालय भवन, पुस्तकालय, प्रयोगशाला, शौचालय, खेलमैदान, र अन्य आवश्यक पूर्वाधारको विकासमा जोड दिनेछ।

३.२ शिक्षक व्यवस्थापन तथा दक्षता विकास

गुणस्तरीय शिक्षाको लागि सक्षम र दक्ष शिक्षकको आवश्यकता पर्छ। तर, हाल गाउँपालिकाका विद्यालयहरूमा शिक्षकहरूको कमी छ, साथै कार्यरत शिक्षकहरूको क्षमता अभिवृद्धि गर्ने कार्यक्रमहरू सीमित छन्। यो योजना:

- शिक्षक तालिम कार्यक्रम
- प्रविधिमैत्री शिक्षण पद्धति
- पेशागत विकासका लागि निरन्तर तालिम यी पक्षमा ध्यान दिनेछ।

३.३ शिक्षामा लैंगिक समानता तथा समावेशीकरण

यस गाउँपालिकामा महिलाहरू तथा अन्य सीमान्तकृत समुदायका बालबालिकाहरूको शिक्षामा पहुँच न्यून छ।

- छात्रवृत्ति कार्यक्रम
- छात्रा शिक्षाका लागि विशेष पहल
- अपाङ्गता भएका बालबालिकाका लागि समावेशी शिक्षा कार्यक्रम यस योजनाका मुख्य लक्ष्यहरूमध्ये एक हुनेछ।

३.४ प्रारम्भिक बाल शिक्षा र आधारभूत शिक्षा प्रवर्द्धन

बालबालिकाको प्रारम्भिक शिक्षाले उनीहरूको दीर्घकालीन शैक्षिक यात्रालाई प्रभाव पार्ने भएकाले प्रारम्भिक बालविकास तथा आधारभूत शिक्षालाई व्यवस्थित गर्नु अत्यावश्यक छ। यस गाउँपालिका भित्रका बालविकास केन्द्रहरूलाई स्तरीय बनाउने, दक्ष शिक्षकहरूको व्यवस्था गर्ने, र अभिभावकहरूलाई सचेत गराउने कार्य योजनामा समावेश गरिएको छ।

३.५ प्राविधिक तथा व्यावसायिक शिक्षामा जोड

शैक्षिक प्रमाणपत्र मात्र पर्याप्त छैन, रोजगारमुखी सीप आवश्यक छ। यो योजनाले:

- प्राविधिक तथा व्यावसायिक शिक्षालाई प्रवर्द्धन गर्ने
- स्थानविशेषमा आधारित सीप विकास कार्यक्रम सञ्चालन गर्ने
- उद्यमशीलता विकासमा जोड दिने कार्यहरू गर्नेछ।

३.६ शिक्षामा सुशासन तथा व्यवस्थापन सुधार

स्थानीय शिक्षामा प्रभावकारी नीतिहरू लागू गर्न शिक्षामा सुशासन आवश्यक छ। यस योजनाले:

- शिक्षा प्रशासन सुधार
- नीति तर्जुमा तथा कार्यान्वयन प्रभावकारी बनाउने
- सामुदायिक सहभागिता अभिवृद्धि गर्ने कार्यहरू समेट्नेछ।

४. निष्कर्ष

यस गाउँपालिकाको दशवर्षे शिक्षा योजना स्थानीय तहमा शिक्षाको गुणस्तर सुधार गर्ने, समान अवसर उपलब्ध गराउने, र प्रविधियुक्त शिक्षाको प्रवर्द्धन गर्ने उद्देश्यले ल्याइएको छ। यस योजनाले शिक्षा प्रणालीलाई परम्परागत पाठ्यक्रम सीमितताबाट मुक्त गरी जीवनोपयोगी, व्यावहारिक तथा समावेशी बनाउनेछ। साथै, शिक्षामा लगानी वृद्धि, स्रोत व्यवस्थापन, तथा अनुगमन प्रणाली सुधार गर्दै गाउँपालिकालाई शिक्षामा आत्मनिर्भर बनाउने लक्ष्य लिएको छ। शिक्षा समृद्धि र सामाजिक रूपान्तरणको मूल आधार हो। त्यसैले, यो योजना केवल सरकारी कार्ययोजना मात्र नभई स्थानीय समुदाय, शिक्षक, विद्यार्थी, तथा अभिभावकहरूको पनि साझा प्रतिबद्धता हो। यसको प्रभावकारी कार्यान्वयनले आगामी दशकमा महादेवा गाउँपालिकालाई शिक्षाको क्षेत्रमा उदाहरणीय बनाउनेछ।

योजना निर्माण प्रक्रिया

नेपाल सरकार शिक्षा विज्ञान तथा प्रविधि मन्त्रालय, शिक्षा तथा मानव स्रोत विकास केन्द्रको नीतिगत मार्गदर्शन अनुरूप, सन् २०२४ को जुन महिनादेखि शिक्षा योजनाको निर्माण प्रक्रिया सुरु गरिएको हो। योजना निर्माणका क्रममा मन्त्रालय, शिक्षा आयोग, प्रदेश सरकार, स्थानीय तह तथा विद्यालयहरूको सुझावका आधारमा तयार गरिएको खाका प्रयोग गरिएको छ। सप्तरी धामले स्थानीय तहका योजनाहरू निर्माण गर्ने क्रममा शिक्षाका लागि रणनीतिक योजना निर्माणको अभ्यास गरेको छ।

योजना भनेको कुनै कार्य सम्पादन गर्न गरिने परिकल्पनाको संरचना हो, जसलाई कार्यान्वयन तहसम्म पुर्‍याउनका लागि प्रतिफलदायी प्रक्रियाहरूको मिश्रण आवश्यक पर्दछ। योजना आफै निर्मित हुँदैन; यो जटिल र चुनौतिपूर्ण प्रक्रिया हो। यसलाई व्यवस्थित रूपमा अगाडि बढाउन निम्न चरणहरू अनुसरण गरिएको छः

(क) अध्ययन तथा समीक्षा

यस गाउँपालिकाको शिक्षा क्षेत्रको योजना निर्माणका लागि निम्न अध्ययन तथा समीक्षाहरू सम्पन्न गरियो:

- **आवश्यकता पहिचान:** स्थानीय तथा राष्ट्रिय सन्दर्भअनुसार शिक्षाको आवश्यकताहरू पहिचान गरियो।
- **संगठन तथा सन्दर्भ अध्ययन:** शिक्षासम्बन्धी वर्तमान संगठनात्मक संरचना, कानुनी व्यवस्था, तथा कार्यान्वयनको सन्दर्भमा समीक्षा गरियो।
- **तथ्याङ्क संकलन, विश्लेषण, र प्रस्तुतीकरण:** शिक्षा क्षेत्रको वर्तमान अवस्था मापन गर्न विभिन्न स्रोतहरूबाट तथ्याङ्क संकलन गरियो, विश्लेषण गरियो, र प्रामाणिक तथ्यहरू प्रस्तुत गरियो।
- **शिक्षाको बाह्य सक्षमता विश्लेषण:** शिक्षा प्रणालीको प्रभावकारिता तथा क्षमता मूल्याङ्कन गरियो।
- **शिक्षाको सामाजिक प्रभाव अध्ययन:** शिक्षाको स्थानीय तथा समाजमा पर्ने प्रभावहरूको विस्तृत अध्ययन गरियो।
- **आर्थिक तथा सार्वजनिक वित्त विश्लेषण:** शिक्षाका लागि आवश्यक वित्तीय स्रोतहरूको व्यवस्थापन तथा परिचालनको अध्ययन गरियो।

(ख) योजनाको तयारी तथा विकासको लागि संरचनात्मक व्यवस्था

शिक्षा क्षेत्रको योजना (२०२४ - २०३३) निर्माणको लागि निम्न संरचनात्मक व्यवस्था गरिएको थियो:

- **शिक्षा क्षेत्रको योजना निर्माण समिति:** महादेवा गाउँपालिकाको शिक्षा योजना निर्माणका लागि एक समिति गठन गरियो।
- **७ सदस्यीय प्राविधिक तथा मस्यौदा समिति:** योजना निर्माणका लागि प्राविधिक विषयमा सुझाव दिन तथा प्रारम्भिक मस्यौदा तयार गर्न एक ७ सदस्यीय समिति गठन गरियो।
- **११ सदस्यीय उपसमिति:** योजना निर्माणका लागि शिक्षा अधिकृत, योजना अधिकृत, सूचना प्रविधि अधिकृत तथा विद्यालयका शिक्षक र प्र.अ. सहितको ११ सदस्य रहेको एउटा उपसमिति गठन गरियो।

(ग) योजनाको पहिलो मस्यौदा विकास

मस्यौदा समितिबाट योजना निर्माणका लागि प्रारम्भिक खाका तयार पारियो। यस मस्यौदालाई संघीय तथा स्थानीय सरकारका नीति तथा कार्यक्रमहरूसँग मिलाएर, साथै अन्तर्राष्ट्रिय प्रतिबद्धताहरूको आधारमा परिमार्जन गरियो। योजना निम्न चरणहरूमा सम्पन्न गरियो:

- शिक्षा योजना निर्माणका लागि कार्यादेशसहित मुख्य कार्यदल तथा लेखन समूहको गठन।
- कार्यदल बैठक: शिक्षा प्रोफाइल तथा योजना निर्माणका लागि कार्ययोजना तयार गरी जिम्मेवारी बाँडफाँड गरियो।
- लेखन समूहको गठन तथा अभिमुखीकरण: शिक्षा योजना लेखन विशेष लेखन समूह गठन गरी तिनीहरूलाई आवश्यक अभिमुखीकरण प्रदान गरियो।
- विभिन्न चरणमा छलफल तथा अन्तरक्रिया: शिक्षा प्रोफाइलको विकासका लागि सरोकारवालाहरूबीच छलफल गरियो।
- पहिलो मस्यौदा तयार पार्ने कार्य: शिक्षा योजना लेखन समूह (पालिकाका प्रतिनिधि, शिक्षक, र सरोकारवालाहरू) द्वारा पहिलो प्रारम्भिक मस्यौदा तयार गरियो।
- स्थानीय प्राविधिक कार्यदलबाट समीक्षा: पहिलो मस्यौदालाई स्थानीय प्राविधिक कार्यदलका सदस्यहरूबाट समीक्षा गरियो।
- डाफ्टको अन्तिमिकरण: प्राविधिक अध्ययनपछि योजना मस्यौदाको अन्तिम रूप तयार गरियो।
- सुझाव संकलनका लागि सार्वजनिकरण: योजना मस्यौदालाई स्थानीय तहको वेबसाइटमा सार्वजनिक गरियो।
- सरोकारवालाहरू माझ छलफल तथा अन्तिम सुझाव संकलन: मुख्य सरोकारवालासँग छलफल गरी अन्तिम सुझाव संकलन गरियो।
- कार्यपालिकाबाट स्वीकृति र गाउँसभाबाट प्रमाणिकरण: कार्यपालिकाले अनुमोदन गरेपछि गाउँसभाबाट योजना प्रमाणिकरण गरियो।

यो प्रक्रिया पालिकाको दूरदृष्टि, लक्ष्य, तथा उद्देश्य अनुरूप व्यवस्थित रूपमा सम्पन्न गरियो, जसमा People Promote Center, धनुषाले प्राविधिक सहयोग प्रदान गरेको थियो।

परिच्छेद - १

परिचय

१पृष्ठभूमि १.

वि.सं. २०७२ मा जारी भएको नेपालको संविधानअनुसार संघीय गणतन्त्रात्मक राज्यव्यवस्था प्रारम्भ भई संघ, प्रदेश र स्थानीय तह गरी तीन तहका सरकार क्रियाशील रहेका छन् । यस संविधानले समग्रमा समतामूलक, समावेशी र समाजवाद उन्मुख राष्ट्र निर्माण गर्ने ध्येय राखेको छ भने यस ध्येय अनुकूलका शिक्षासम्बन्धी सबै नागरिकको आधारभुत र विशिष्ट प्रकारका मौलिक हकहरू र प्राथमिकताहरू स्थापित गरेको छ । यी संवैधानिक हक तथा प्राथमिकताहरूलाई कार्यान्वयन गर्न सहयोगी हुने कानुनी आधार तयार गर्ने क्रममा निःशुल्क तथा अनिवार्य शिक्षा ऐन २०७५ तथा यससम्बन्धी नियमावली २०७७ कार्यान्वयनमा आएको छ भने बालबालिकासम्बन्धी ऐन २०७५ ले शिक्षालगायत बालबालिका हकहरूलाई प्रत्याभूत गरेको छ । नेपाल सरकारले जारी गरेको राष्ट्रिय शिक्षा नीति २०७६ ले संवैधानिक मान्यतामा आधारित भई शिक्षा क्षेत्रमा सुधार तथा परिवर्तनका लागि नीतिगत मार्गदर्शन गरेको छ ।

सन् २०१५ मा संयुक्त राष्ट्र संघले सन् २०३० सम्ममा हासिल गर्ने गरी निर्धारण गरेको दिगो विकास (SDG) का १७ ओटा लक्ष्यमा नेपालले पनि सहमति जनाएको छ भने यस अन्तर्गतको चौथो लक्ष्यले सबैका लागि समावेशी र समतामूलक गुणस्तरीय शिक्षाको सुनिश्चितता तथा आजीवन सिकाइका अवसरहरूमा प्रोत्साहित गर्ने" उद्देश्य (Aim) राखी यससँग सम्बन्धित सातओटा लक्ष्यहरू (Targets) निर्धारण गरेको छ भने लक्ष्य प्राप्तिका लागि थप तीनओटा माध्यम वा तरिका पनि उल्लेख गरेको छ । युनेस्कोद्वारा दक्षिण कोरियाको इन्चोनमा आयोजित विश्व शिक्षा मञ्च सन् २०१५ को बैठकद्वारा जारी घोषणापत्रले शिक्षासम्बन्धी दिगो विकास लक्ष्य प्रतिको प्रतिबद्धता सहितको कार्यढाँचा तयार गरेकोमा नेपालले पनि यसमा प्रतिबद्धता जनाएको छ । उल्लिखित सन्दर्भलाई समेत दृष्टिगत गरी नेपाल सरकारले २५ वर्षे दीर्घकालीन दृष्टिकोणसहित पन्ध्रौँ र हालको सोही योजना २०८१/८२—२०८५/८६ तयार गरी शिक्षा विकासका लागि नीतिगत प्राथमिकता निर्धारण गरेको छ । उल्लिखित सन्दर्भहरूलाई समेट्दै सङ्घीय सरकार शिक्षा, बिज्ञान तथा प्रविधि मन्त्रालयले गत २०८०/८१ देखि १० वर्षे विद्यालय क्षेत्र योजना (SESP) सन् २०२२/२३—२०३१/३२ लाई कार्यान्वयनमा ल्याएको छ भने यिनै परिपेक्षहरूमा टेक्दै यस स्थानीय सरकार यस गाउँपालिकाले संवैधानिक दायित्व, प्रावधानहरू र आफ्ना आवश्यकताहरूलाई सापेक्षरूपमा पुरा गर्न आफ्नो पालिकातहमा शिक्षा क्षेत्रको योजना निर्माण र कार्यान्वयन गर्न आवश्यक देखिएको छ । त्यसै गरी ज्ञान, विज्ञान तथा प्रविधिमा भएको विकास तथा परिवर्तनलाई सान्दर्भिकरणसहित आत्मसात गर्न र सृजनशील, सक्रिय तथा पालिकाको आर्थिक तथा सामाजिक रूपान्तरणका लागि उपयोगी जनशक्ति विकासका गरी शिक्षाको योगदानलाई समय सापेक्ष बनाउन पनि पालिकातहमा शिक्षा क्षेत्रको योजना आवश्यक देखिएको छ । मुलुकको अन्य क्षेत्रहरूमा जस्तै यस पालिकामा पनि बिगतको कोभिड र बेला बखत आइपरेका बिभिन्न प्राकृतिक बिपत र महामारीबाट शिक्षा क्षेत्रमा भएको लामो अवरोध तथा गतिहिनताले शिक्षा क्षेत्रमा भएको नोक्सानीलाई घटाई गतिशीलता प्रदान गर्न र अबका दिनहरूमा देखा पर्न सक्ने संभावित प्राकृतिक प्रकोप, महामारी तथा आपत विपतबाट उत्पन्न हुने जोखिमहरू साथै जलवायु परिवर्तनले ल्याएको जोखिमहरूलाई न्यूनीकरण गर्न सक्षम उत्थानशील (Resilient) शिक्षा पद्धतिको विकासको आवश्यकतालाई उपयुक्त ढङ्गले सम्बोधन गर्नु पर्ने नितान्त जरूरी रहेको छ ।

उल्लिखित सन्दर्भले पालिकातहमा शिक्षा क्षेत्रको विकासका लागि तथ्यपरक र प्रभावकारी योजनाको आवश्यकता महसुस गरी यस पालिकाले स्थानीय सरकार स्तरको शिक्षा क्षेत्रको योजना (Education Sector Plan-ESP) आगामी सन् २०३३ सम्मका लागि शिक्षा विकासको दृष्टिकोणसहित सन् २०२४-२०३३का लागि आवश्यक स्रोतको आकलन गरी तयार गरेको छ ।

योजनाको यस पहिलो परिच्छेदमा योजनाका समग्र सन्दर्भहरू, जस्तै: पालिकाको सामाजिक तथा सांस्कृतिक सन्दर्भ, आर्थिक सन्दर्भ, जनसाङ्ख्यिक स्वरूप, शासकीय स्वरूपलगायत शिक्षाको समग्र अवस्था तथा सन्दर्भ उल्लेख गरिएको छ । प्रस्तुत सन्दर्भका आधारमा शिक्षा क्षेत्रका प्रमुख चुनौती तथा अवसरहरू पहिचान गरिएको छ । यस परिच्छेदको अन्तमा यो योजना निर्माण प्रक्रियाहरू उल्लेख गरिएको छ ।

१.१.१ पालिकाको समग्र सन्दर्भ

यस गाउँपालिका सिरहा जिल्लाको दक्षिण पूर्व क्षेत्रमा अवस्थित छ । यस गाउँपालिका नेपाल सरकारको वि.सं. २०७३ फागुन २७ को नेपालको पुन संरचनाको निर्णय अनुसार साविक ५ वटा गाउँ विकास समितिलाई समेटेर स्थापना गरिएको छ । औरही गाउँपालिका, सिरहाको कुल जनसङ्ख्या २६,४७८ रहेको छ। कुल जनसङ्ख्यामा लैङ्गिक सन्तुलन स्पष्ट देखिन्छ, जसमा पुरुषको सङ्ख्या १३,१६६ (४९.७%) र महिलाको सङ्ख्या १३,३१२ (५०.३%) छ। महिलाको जनसङ्ख्या पुरुषको तुलनामा सामान्य बढी हुनुले यस क्षेत्रको सामाजिक संरचनामा महिला सूचकहरू महत्वपूर्ण रहेको देखाउँछ।

यो गाउँपालिका कुल ३५.८७ वर्ग किलोमिटर क्षेत्रफलमा फैलिएको छ। साघुरो भूगोल र सघन बसोबासका कारण यहाँको जनघनत्व ७३८ जना प्रति वर्ग किलोमिटर रहेको छ, जुन राष्ट्रिय औसत भन्दा निकै बढी हो। प्रशासनिक सहजताका लागि यस गाउँपालिकालाई ५ वटा वडाहरूमा मात्र विभाजन गरिएको छ, जसले गर्दा प्रशासनिक सेवाहरूमा स्थानीयको पहुँच सुलभ छ। शैक्षिक क्षेत्रमा औरही गाउँपालिका क्रमिक सुधारको दिशामा अघि बढिरहेको छ। हाल यहाँको कुल साक्षरता दर ६३.७६% रहेको छ। महिला साक्षरताको तुलनामा पुरुष साक्षरता अझै पनि केही माथि रहेकाले स्थानीय सरकारले रैथाने तथा दलित छात्राहरूलाई विद्यालय ल्याउन विशेष छात्रवृत्ति कार्यक्रमहरू सञ्चालन गरिरहेको छ। **लैङ्गिक अनुपात:** कुल जनसङ्ख्यामा महिला र पुरुषको हिस्सा करिब बराबरी छ, जसमा **महिला ५०.३% र पुरुष ४९.७%** रहेका छन्।

यस क्षेत्रमा सघन बस्ती रहेको देखाउँछ। **साक्षरता दर** गाउँपालिकाको कुल साक्षरता दर ६३.७६% रहेको छ, जसमा क्रमिक रूपमा सुधार भइरहेको छ। **मुख्य भाषा** यहाँका नागरिकहरूको प्रमुख रैथाने र सञ्चारको भाषा **मैथिली** हो, जुन यहाँको मुख्य पहिचान पनि हो। **सबैभन्दा ठूलो समुदाय** जातीय बनोटका आधारमा यहाँ **यादव समुदाय**को बाहुल्यता रहेको छ, जसको जनसङ्ख्या ११,०६३ जना छ। कुल क्षेत्रफल: ३५.८७ वर्ग किलोमिटर (३,५८७ हेक्टर) सिमाना यस गाउँपालिकाको पूर्वमा सुखीपुर नगरपालिका, पश्चिममा कल्याणपुर नगरपालिका, उत्तरमा गोलबजार नगरपालिका र दक्षिणमा सिराहा नगरपालिका तथा भारतको बिहार राज्य पर्दछन्।

१.१.२ सामाजिक तथा सांस्कृतिक सन्दर्भ

नेपाल सामाजिक, सांस्कृतिक तथा भाषिक विविधताले सम्पन्न देश हो। विभिन्न जातजाति, भाषा, धर्म तथा समुदायको सहअस्तित्वले नेपालको विशिष्ट पहिचान निर्माण गरेको छ। यस विविधताले राष्ट्रिय एकता, सामाजिक सद्भाव तथा सांस्कृतिक सम्पदाको संरक्षणमा महत्वपूर्ण योगदान पुऱ्याएको छ। तथापि जातीय, भाषिक, लैङ्गिक तथा आर्थिक असमानताका कारण केही समुदाय अझै पनि शिक्षा, स्वास्थ्य, रोजगारी तथा विकासका अवसरबाट पूर्ण रूपमा लाभान्वित हुन सकेका छैनन्। यस सन्दर्भमा समावेशी, समतामूलक तथा विभेदरहित समाज निर्माणका लागि शिक्षा क्षेत्रको भूमिका अत्यन्त महत्वपूर्ण रहेको छ।

यसै सन्दर्भमा सिरहा जिल्लाको **औरही गाउँपालिका** सामाजिक, सांस्कृतिक तथा भाषिक विविधतायुक्त स्थानीय तह हो। यहाँ यादव, मुस्लिम, साह, तेली, कोइरी, कलवार, मण्डल, पासवान, चमार, मुसहर, दुसाध, धोबी, हजाम, ब्राह्मण, क्षेत्री लगायत विभिन्न जातजाति तथा समुदायको मिश्रित बसोबास रहेको छ। गाउँपालिकाका अधिकांश नागरिक कृषि तथा पशुपालनमा संलग्न छन्। यसका अतिरिक्त व्यापार-व्यवसाय, सरकारी तथा गैरसरकारी सेवा, ज्यालामजदुरी तथा वैदेशिक रोजगारी पनि स्थानीय आयआर्जनका प्रमुख आधारका रूपमा रहेका छन्।

गाउँपालिकामा हिन्दू र मुस्लिम धर्मावलम्बीहरूको प्रमुख बसोबास रहेको छ। यहाँ दशैं, तिहार, छठ, होली, जितिया, सामा-चकेवा, ईद, बकर-ईद लगायतका धार्मिक तथा सांस्कृतिक पर्वहरू आपसी सद्भावका साथ मनाइन्छन्। नेपाली र मैथिली मुख्य रूपमा प्रयोग हुने भाषाहरू हुन् भने केही समुदायमा हिन्दी तथा उर्दू भाषाको पनि प्रयोग हुने गरेको पाइन्छ। परम्परागत भेषभूषा, लोकसंस्कृति, धार्मिक आस्था तथा सामाजिक मूल्य-मान्यताले यहाँको सांस्कृतिक पहिचानलाई समृद्ध बनाएका छन्।

हाल शिक्षा, सञ्चार तथा आधुनिक प्रविधिको विस्तारसँगै सामाजिक चेतनामा सकारात्मक परिवर्तन आएको छ। तथापि बालविवाह, लैङ्गिक असमानता, गरिबी, विद्यालय छोड्ने प्रवृत्ति तथा केही परम्परागत सामाजिक अभ्यासहरू अझै चुनौतीका रूपमा रहेका छन्। त्यसैले समावेशी, गुणस्तरीय, लैङ्गिकमैत्री तथा सांस्कृतिक विविधतालाई सम्मान गर्ने शिक्षा प्रणालीको विकासमार्फत सामाजिक न्याय, समान अवसर, सहिष्णुता, सहकार्य तथा सामाजिक सद्भावलाई थप सुदृढ बनाउनु आवश्यक देखिन्छ।

१.१.३ आर्थिक सामाजिक सन्दर्भ

आर्थिक गतिविधिहरू:

नेपाललाई दिगो, समावेशी तथा उच्च आयतर्फ उन्मुख अर्थतन्त्रमा रूपान्तरण गर्ने राष्ट्रिय लक्ष्यलाई सहयोग पुऱ्याउने उद्देश्यका साथ औरही गाउँपालिकाले कृषि, पशुपालन, उद्यमशीलता तथा रोजगारी प्रवर्द्धनका विभिन्न कार्यक्रमहरू सञ्चालन गर्दै आएको छ। गाउँपालिकाको अधिकांश जनसंख्या प्रत्यक्ष वा अप्रत्यक्ष रूपमा कृषि पेशामा आश्रित रहेको छ। यहाँ धान, गहुँ, मकै, दलहन, तेलहन तथा विभिन्न तरकारी बालीको उत्पादन प्रमुख रूपमा गरिन्छ। पछिल्लो समय नगदेबाली, व्यावसायिक तरकारी खेती, फलफूल खेती, माछापालन, कुखुरापालन तथा दुग्ध उत्पादनप्रति कृषकहरूको आकर्षण बढ्दै गएको छ। कृषि नै गाउँपालिकाको मुख्य जीविकोपार्जनको आधार हो।

कृषिका अतिरिक्त स्थानीय बासिन्दाहरू व्यापार-व्यवसाय, सरकारी तथा गैरसरकारी सेवा, साना तथा घरेलु उद्योग, ज्यालामजदुरी र स्वरोजगारमा पनि संलग्न छन्। उल्लेख्य संख्यामा युवाहरू वैदेशिक रोजगारीमा रहेका कारण रेमिट्यान्स गाउँपालिकाको आयआर्जनको महत्वपूर्ण स्रोत बनेको छ। गाउँपालिकाले कृषि आधुनिकीकरण, उन्नत

बीउबिजन, सिँचाइ, पशुपालन, सीपमूलक तालिम, लघु उद्यम तथा स्वरोजगार प्रवर्द्धनका कार्यक्रममार्फत स्थानीय आर्थिक विकासलाई टेवा पुऱ्याउने प्रयास गर्दै आएको छ। आर्थिक जनगणना २०१८ अनुसार औरही गाउँपालिकामा विभिन्न आर्थिक गतिविधिसँग संलग्न ३३८ वटा प्रतिष्ठान रहेका छन्।

यातायात तथा सिँचाई पहुँच तथा बजार केन्द्र : औरही गाउँपालिका सिरहा जिल्लाको दक्षिणी क्षेत्रमा अवस्थित रहेको छ। गाउँपालिकामा पूर्व-पश्चिम तथा उत्तर-दक्षिण जोड्ने सडक सञ्जाल क्रमशः विस्तार हुँदै गएको छ। अधिकांश वडा केन्द्रहरू कच्ची तथा ग्राभेल सडकमार्फत जोडिएका छन् भने मुख्य सडकहरू कालोपत्रे भइसकेका वा स्तरोन्नतिको क्रममा रहेका छन्। वर्षायाममा केही ग्रामीण सडकहरू हिलाम्मे हुने तथा आवागमनमा कठिनाई हुने समस्या अझै विद्यमान रहेको छ।

गाउँपालिकाको अर्थतन्त्र कृषि आधारित भएकाले सिँचाइको महत्वपूर्ण भूमिका रहेको छ। यहाँका कृषकहरू वर्षायामको वर्षा, भूमिगत पानी, बोरिङ तथा उपलब्ध सिँचाइ संरचनामा निर्भर छन्। केही क्षेत्रमा नहर तथा साना सिँचाइ आयोजनाबाट सुविधा पुगे पनि वर्षभरि पर्याप्त सिँचाइ सुविधा उपलब्ध हुन सकेको छैन। त्यसैले कृषि उत्पादन वृद्धि गर्न सिँचाइ पूर्वाधारको विस्तार, मर्मत तथा आधुनिकीकरण आवश्यक देखिन्छ।

गाउँपालिकामा स्थानीय स्तरका बजार केन्द्रहरू सञ्चालनमा रहेका छन्, जहाँ दैनिक उपभोग्य वस्तु, कृषि उपज तथा अन्य व्यापारिक गतिविधिहरू सञ्चालन हुने गरेका छन्। सिरहा सदरमुकाम, लहान तथा छिमेकी स्थानीय तहका बजारहरूसँग नियमित व्यापारिक सम्पर्क रहेको छ। सडक तथा बजार पहुँचमा क्रमिक सुधारसँगै कृषि उपजको बजारीकरण, स्थानीय व्यापार तथा सेवा क्षेत्रको विस्तार हुने सम्भावना रहेको छ।

सङ्घीय स्तरमा मध्यकालिन खर्च संरचना (MTEF) मा प्रक्षेपण गरिएअनुसार आगामी तीन वर्षको वृद्धिदर तथा राष्ट्रिय कुल गार्हस्थ उत्पादनको प्रक्षेपण निम्नअनुसार रहेको छः

तालिका १.१: मध्यकालिन खर्च संरचना प्रक्षेपण (सन् २०२०/२०२३)

	2015/1 6	2016/1 7	2017/1 8	2018/1 9	2019/2 0	MTEF 2020/2023 (प्रक्षेपण)		
						2020/2 1	2021/2 2	2022/2 3
कुल गार्हस्थ उत्पादन (हालको मूल्य रु. अरबमा)	2,253.2	2,674.5	3,044.9	3,458.8	3,767.0	4,312.9	5,024.3	5,837.0
% आर्थिक वृद्धि	0.6	8.2	6.7	7.0	2.3	7.0	9.9	9.6
% मूल्य वृद्धि	5.2	9.7	6.7	6.2	6.5	7.0	6.0	6.0
प्रतिव्यक्ति कुल गार्हस्थ उत्पादन (रु.)	79,500	93,100	104,600	117,300	126,000	142,000	163,400	187,600
% प्रतिव्यक्ति कुल गार्हस्थ उत्पादनमा वृद्धि (स्थिर मूल्यमा)	-0.8	6.8	5.3	5.6	0.9	5.3	8.6	8.3

स्रोत: NPC, 2020a.

यो प्रक्षेपण कोभिडको माहामरीले रोजगारी र उत्पादनमा आएको हासलाई गति लिन लाग्ने समयलाई विचार गर्दा यसमा प्रक्षेपण गरिएको आगामी तीन वर्षको आर्थिक वृद्धिदर महत्वाकांक्षी देखिन्छ । राष्ट्रिय कुल गार्हस्थ उत्पादन (GDP) करिब २५ प्रतिशत वैदेशिक रोजगारीबाट प्राप्त विप्रेषणमा आधारित भएको तर कोभिड—१९ का कारण वैदेशिक रोजगारीमा कमी आउन सक्ने आकलन छ भने नेपालमा पनि विभिन्न पर्यटनलगायत क्षेत्रमा अपेक्षित गतिमा आर्थिक वृद्धि हुन सक्नेमा विश्वस्त हुने आधार नभएकाले यो प्रक्षेपणलाई कोभिड पछिको अवस्थाको विश्लेषणका आधारमा पुनरालवलोकन गर्नु पर्ने देखिन्छ ।

सरकारको आम्दानी र खर्चको अन्तर यो वर्ष ६.५ प्रतिशत रहेको छ भने आगामी तीन वर्षका लागि ९ देखि १० प्रतिशतको अन्तर प्रक्षेपण गरिएको छ । यस वर्ष कर तथा गैरकर राजस्व कुल गार्हस्थ उत्पादनको २२ प्रतिशत रहेकोमा आगामी तीन वर्षका लागि यो प्रतिशत क्रमशः २३.५ २४.१ र २४.५ प्रक्षेपण गरिएको छ । त्यसै गरी यस वर्ष कुल खर्च कुल गार्हस्थ उत्पादनको २८.५ प्रतिशत रहेकोमा आगामी तीन वर्षका लागि यो प्रतिशत क्रमशः ३४.२ ३३.८ र ३३.५ प्रक्षेपण गरिएको छ (NPC, 2020a) ।

उल्लिखित समग्र आर्थिक परिसूचकको अवस्थाका साथसाथै यसको वितरण हेर्ने हो भने विभिन्न असमानता पाइन्छन् । यसमा प्रदेशगत असमानता उल्लेख्य रहेको छ । उदाहरणका लागि वागमती प्रदेशमा जनसङ्ख्या (२०.९%) को अनुपातमा कुल गार्हस्थ उत्पादनको प्रतिशत निकै उच्च छ (३५.८%) भने मधेश प्रदेशमा जनसङ्ख्या (२०.४%) को अनुपातमा कुल गार्हस्थ उत्पादनको प्रतिशत निकै न्यून छ (१३.८%) । अरु पाँचअोटै प्रदेशहरूमा जनसङ्ख्याको अनुपातमा कुल गार्हस्थ उत्पादनको प्रतिशत कम रहे पनि मधेश प्रदेशको तुलनामा फरक भने कम रहेको छ । यसमा पनि गण्डकी प्रदेश र कोशी प्रदेशमा यो भिन्नता अन्य तीन प्रदेशको तुलनामा कम रहेको छ । त्यसै गरी धनी र गरिब बिचको आयमा रहेको ठूलो भिन्नताले उच्च आय हुने माथिल्लो १०% सँग ४० % को हाराहारीमा र न्यून आय हुने तल्लो ५०% सँग करिब २०% मात्र आम्दानी रहेको पुष्टि गर्दछ (<https://wid.world/country/nepal/>) ।

माथि उल्लेख गरी झैं यस पालिकाको समग्र आर्थिक गतिविधि र सोका परिसूचकहरूलाई बिश्लेषण गर्दा

क) कृषि योग्य भुमि र उत्पादन

तालिका १.२

जिल्लाअनुसार स्थानीय तह	कृषक परिवार को जम्मा संख्या	कृषक परिवारले चलन गरेकोजग्गा को जम्मा क्षेत्रफल (हेक्टर.)	एक प्रकारको स्वामित्व						एकभन्दा बढी प्रकारको स्वामित्व	
			परिवारको हकको जग्गामात्र कमाउने		अरुको हकको जग्गामात्र कमाउने		अन्य प्रकारको उपभोगअन्तर गत			
			परि वार सं ख्या	क्षेत्रफ ल (हेक्टर)	परि वार सं ख्या	क्षेत्रफ ल (हेक्ट र)	परि वार सं ख्या	क्षेत्रफ ल (हेक्ट र)	परिवार संख्या	क्षेत्रफल (हेक्टर)
अर्नमा गाउँपालिका	3866	2961.6	342 4	2551 .9	0		25	13.9	417	395.8

ख) प्रमुख खेती र उपयोग

औरही गाउँपालिकाको अर्थतन्त्र मुख्यतः कृषि आधारित रहेको छ। यहाँका अधिकांश परिवारको प्रमुख जीविकोपार्जन खेतीपाती तथा पशुपालन हो। गाउँपालिकामा धान, गहुँ, मकै, दलहन, तेलहन तथा विभिन्न तरकारी बालीको उत्पादन गरिन्छ। पछिल्ला वर्षहरूमा व्यावसायिक तरकारी खेती, फलफूल खेती तथा नगदेबालीतर्फ कृषकहरूको आकर्षण बढ्दै गएको छ। सिँचाईका लागि नहर, बोरिङ, ट्युबवेल तथा वर्षाको पानीमा निर्भर रहनुपरे पनि पर्याप्त सिँचाई पूर्वाधारको अभाव चुनौतीको रूपमा रहेको छ। स्थानीय सरकारले उन्नत बीउबिजन, कृषि यान्त्रीकरण, कृषि तालिम तथा सहकारीमार्फत कृषकलाई सहयोग गर्दै कृषि उत्पादन र उत्पादकत्व वृद्धि गर्ने प्रयास गरिरहेको छ।

ग) पशुपालन

औरही गाउँपालिकामा पशुपालन कृषि प्रणालीको अभिन्न अङ्गका रूपमा रहेको छ। यहाँ गाई, भैँसी, बाख्रा, कुखुरा तथा केही क्षेत्रमा बङ्गुर पालन गरिन्छ। दुध उत्पादन, मासु तथा अण्डा उत्पादनले स्थानीय खाद्य सुरक्षाका साथै आयआर्जनमा महत्वपूर्ण योगदान पुऱ्याएको छ। गाउँपालिकाले पशु स्वास्थ्य सेवा, खोप कार्यक्रम, कृत्रिम गर्भाधान, उन्नत जातका पशु प्रवर्द्धन तथा पशुपालक कृषकका लागि तालिम र प्राविधिक सहयोग उपलब्ध गराउँदै पशुपालनलाई व्यावसायिक बनाउने प्रयास गरिरहेको छ।

घ) उद्योगहरू

गाउँपालिकामा ठूला उद्योगहरू सीमित भए पनि साना तथा घरेलु उद्योगहरूको विकास हुँदै गएको छ। कृषि उत्पादनमा आधारित चामल मिल, तेल मिल, डेरी, फर्निचर, निर्माण सामग्री, सिलाई-कटाई, खाद्य प्रशोधन तथा अन्य लघु उद्यमहरू सञ्चालनमा रहेका छन्। स्थानीय सरकारले सीप विकास तालिम, उद्यमशीलता प्रवर्द्धन तथा साना व्यवसायीलाई प्रोत्साहन गर्दै रोजगारी र स्वरोजगारका अवसर विस्तार गर्ने नीति अवलम्बन गरेको छ।

ङ) प्राकृतिक स्रोत तथा सम्पदा (वन तथा जडीबुटी)

औरही गाउँपालिकामा प्राकृतिक वन क्षेत्र सीमित रहेको छ। निजी तथा सामुदायिक वृक्षारोपण, कृषि वन प्रणाली तथा हरियाली संरक्षणका प्रयासहरू भइरहेका छन्। औषधीय तथा उपयोगी वनस्पतिहरू स्थानीय स्तरमा सीमित मात्रामा पाइन्छन्। वातावरण संरक्षण, हरित क्षेत्र विस्तार, जलस्रोत संरक्षण तथा प्राकृतिक स्रोतको दिगो उपयोगका लागि गाउँपालिकाले विभिन्न कार्यक्रम सञ्चालन गर्दै आएको छ।

च) पर्यटन

औरही गाउँपालिकामा धार्मिक, सांस्कृतिक तथा ग्रामीण पर्यटनको सम्भावना रहेको छ। यहाँका मठ-मन्दिर, मस्जिद, स्थानीय धार्मिक स्थल, छठ पर्व, होली, ईद तथा अन्य सांस्कृतिक परम्पराले आन्तरिक पर्यटकलाई आकर्षित गर्ने सम्भावना बोकेका छन्। साथै ग्रामीण जीवनशैली, कृषि प्रणाली तथा स्थानीय संस्कृति पर्यटन विकासका आधार हुन सक्छन्। आवश्यक पूर्वाधार, प्रचार-प्रसार तथा पर्यटन व्यवस्थापनमा थप लगानी गर्न सके गाउँपालिकामा पर्यटन क्षेत्रको विकासमार्फत स्थानीय आर्थिक गतिविधि र रोजगारीमा सकारात्मक योगदान पुग्ने अपेक्षा गरिएको छ।

स्थानीय सरकार र समुदायले पर्यटकीय स्थलहरूको संरक्षण र प्रचारप्रसारमा ध्यान दिइरहेका छन्। यसले गाउँपालिकाको पर्यटनलाई थप व्यवस्थित र आकर्षक बनाउँदै आर्थिक गतिविधिमा योगदान पुऱ्याएको छ।

१.१.४ राजनीतिक तथा प्रशासनिक बिभाजन र समानुपातिक विकास
तालिका १.५ वडागत घरधुरी तथा उपलब्ध सेवाहरू

वडा	जम्मा जनसंख्या	जम्मा घरधुरी	उपलब्ध प्रमुख सेवाहरू				
			स्वास्थ्य सेवा	कृषि सेवा	सामाजिक सुरक्षा	शिक्षा सेवा	कानुनी सेवा
१	५४६९	२६४७८	स्वास्थ्य सेवा	कृषि सेवा	सामाजिक सुरक्षा	शिक्षा सेवा	कानुनी सेवा
२	६९७	३५३०	स्वास्थ्य सेवा	कृषि सेवा	सामाजिक सुरक्षा	शिक्षा सेवा	कानुनी सेवा
३	८९३	४३२३	स्वास्थ्य सेवा	कृषि सेवा	सामाजिक सुरक्षा	शिक्षा सेवा	कानुनी सेवा
४	१४२८	७०६२	स्वास्थ्य सेवा	कृषि सेवा	सामाजिक सुरक्षा	शिक्षा सेवा	कानुनी सेवा
५	११३८	५३६२	स्वास्थ्य सेवा	कृषि सेवा	सामाजिक सुरक्षा	शिक्षा सेवा	कानुनी सेवा

१.२.३ भौगोलिक तथा जनसाङ्ख्यिक स्वरूप (Geographical Background and Demographic Characteristics/Structure)

१.२.३.१ भौगोलिक पृष्ठभूमि (Geographical Background)

औरही गाउँपालिका मधेश प्रदेशको सिरहा जिल्लाको दक्षिणी भागमा अवस्थित एक ग्रामीण स्थानीय तह हो। समथर तराई भू-भागमा रहेको यस गाउँपालिकाको अधिकांश क्षेत्र कृषि योग्य उर्वर जमिनले ढाकेको छ, जसका कारण कृषि यहाँको प्रमुख आर्थिक आधार बनेको छ। गाउँपालिकाको भू-बनोट समथर, जलवायु उष्ण-उपोष्ण तथा मनसुनी प्रकृतिको रहेको छ, जसले कृषि उत्पादनका लागि अनुकूल वातावरण प्रदान गरेको छ।

गाउँपालिकामा साना नदी, नाला, पोखरी तथा भूमिगत जलस्रोतहरू रहेका छन्, जसको उपयोग सिँचाइ, खानेपानी तथा अन्य दैनिक प्रयोजनमा हुँदै आएको छ। तर पर्याप्त सिँचाइ पूर्वाधारको अभाव, वर्षायाममा डुबान तथा बाढीको जोखिम र हिउँदमा पानीको अभावजस्ता प्राकृतिक चुनौतीहरू पनि विद्यमान छन्।

औरही गाउँपालिका जिल्ला सदरमुकाम तथा छिमेकी स्थानीय तहहरूसँग सडक सञ्जालमार्फत जोडिएको छ। पछिल्ला वर्षहरूमा सडक, पुल तथा अन्य भौतिक पूर्वाधारको विस्तार भए पनि केही ग्रामीण बस्तीमा वर्षायाममा आवागमन प्रभावित हुने अवस्था अझै कायम छ। प्राकृतिक स्रोत, उर्वर भूमि तथा अनुकूल भौगोलिक अवस्थाले कृषि, पशुपालन, ग्रामीण उद्यम तथा स्थानीय आर्थिक विकासका लागि गाउँपालिकामा पर्याप्त सम्भावना रहेको छ।

१.२.३.२ भौगोलिक अवस्था : औरही गाउँपालिका मधेश प्रदेश अन्तर्गत सिरहा जिल्लाको दक्षिणी समथर तराई क्षेत्रमा अवस्थित छ। गाउँपालिकाको भू-बनोट समथर भएकाले कृषि, बस्ती विकास तथा सडक पूर्वाधार विस्तारका लागि उपयुक्त मानिन्छ। यहाँको जलवायु उष्ण-उपोष्ण मनसुनी प्रकारको रहेको छ, जहाँ गर्मीयाममा उच्च तापक्रम, वर्षायाममा पर्याप्त वर्षा तथा हिउँदमा सामान्य चिसो मौसम रहने गर्दछ।

गाउँपालिकाको अधिकांश भू-भाग उर्वर कृषि योग्य जमिनले ओगटेको छ, जसका कारण धान, गहुँ, मकै, दलहन, तेलहन तथा तरकारी खेती व्यापक रूपमा गरिन्छ। गाउँपालिकामा रहेका नदी, नाला, पोखरी, बोरिङ तथा भूमिगत जलस्रोतहरू सिँचाइ र खानेपानीका प्रमुख स्रोतका रूपमा प्रयोग हुँदै आएका छन्। यद्यपि वर्षायाममा बाढी तथा डुबान र हिउँदमा सिँचाइका लागि पानीको अभावजस्ता समस्या पनि देखिने गरेका छन्। सडक सञ्जालको क्रमिक विस्तारसँगै गाउँपालिकाको अधिकांश वडा सडक पहुँचमा जोडिएका छन्। तथापि केही भित्री बस्तीहरूमा वर्षायाममा आवागमनमा कठिनाई हुने अवस्था अझै रहेको छ। प्राकृतिक स्रोत, उर्वर भूमि तथा अनुकूल भौगोलिक अवस्थाले कृषि, पशुपालन, ग्रामीण विकास तथा आर्थिक समृद्धिका लागि गाउँपालिकामा पर्याप्त सम्भावना रहेको छ।

१ नदीनाला ३.३.२.

औरही गाउँपालिकामा विभिन्न साना नदी, नाला, कुलो तथा पोखरीहरू रहेका छन्, जसले स्थानीय कृषि, सिँचाइ तथा दैनिक जनजीवनमा महत्वपूर्ण योगदान पुऱ्याएका छन्। वर्षायाममा यी जलस्रोतहरूले सिँचाइका साथै भू-जल पुनर्भरणमा सहयोग पुऱ्याउने भए पनि अत्यधिक वर्षाका समयमा बाढी तथा डुबानको जोखिम सिर्जना गर्ने गर्दछन्। त्यसैले नदी तथा जलस्रोतहरूको संरक्षण, तटबन्ध निर्माण तथा प्रभावकारी व्यवस्थापन आवश्यक देखिन्छ।

१हावापानी ४.३.२.

औरही गाउँपालिकाको हावापानी उष्ण-उपोष्ण मनसुनी प्रकारको रहेको छ। गर्मीयाममा तापक्रम उच्च हुने, वर्षायाममा पर्याप्त वर्षा हुने तथा हिउँदमा मध्यमदेखि सामान्य चिसो हुने गर्दछ। यस प्रकारको हावापानी कृषि उत्पादनका लागि अनुकूल भए पनि जलवायु परिवर्तनका कारण अनियमित वर्षा, अत्यधिक गर्मी, शीतलहर तथा खडेरीको प्रभाव बढ्दै गएको देखिन्छ।

१प्राकृतिक विपद् र तिनको सम्भावना ५.३.२.

औरही गाउँपालिकामा बाढी, डुबान, आगलागी, चट्याङ, हावाहुरी, शीतलहर, अत्यधिक गर्मी तथा महामारीजस्ता प्राकृतिक तथा मानवजन्य विपद्को जोखिम रहेको छ। विशेषगरी वर्षायाममा बाढी तथा डुबानका कारण कृषि उत्पादन, सडक, विद्यालय तथा घरधुरीमा क्षति पुग्ने सम्भावना रहन्छ। जलवायु परिवर्तनका कारण डेंगु, झाडापखाला तथा अन्य संक्रामक रोगहरूको जोखिम पनि बढ्दै गएको छ। विपद् न्यूनीकरणका लागि पूर्वतयारी, जनचेतना, विपद् व्यवस्थापन योजना तथा पूर्वसूचना प्रणालीलाई थप प्रभावकारी बनाउन आवश्यक छ।

१प्राकृतिक स्रोत एवं विशेषता ६.३.२.

औरही गाउँपालिकाको प्रमुख प्राकृतिक स्रोत उर्वर कृषि भूमि, भूमिगत जलस्रोत, नदी-नाला, पोखरी तथा जैविक विविधता हुन्। यहाँको उर्वर माटो कृषि उत्पादनका लागि उपयुक्त रहेको छ। जलस्रोतहरूको उचित संरक्षण तथा उपयोग, हरित वातावरण प्रवर्द्धन, वृक्षारोपण तथा प्राकृतिक स्रोतहरूको दिगो व्यवस्थापनबाट गाउँपालिकाको आर्थिक तथा वातावरणीय विकासमा महत्वपूर्ण योगदान पुग्ने अपेक्षा गरिएको छ।

१.२.४ पूर्वाधार तथा विकास

क) स्वास्थ्य सेवा

औरही गाउँपालिकामा आधारभूत स्वास्थ्य सेवा प्रदान गर्न स्वास्थ्य चौकी, आधारभूत स्वास्थ्य सेवा केन्द्र तथा खोप केन्द्रहरू सञ्चालनमा रहेका छन्। मातृ तथा शिशु स्वास्थ्य, सुरक्षित मातृत्व, नियमित खोप, पोषण कार्यक्रम, परिवार नियोजन तथा स्वास्थ्य सचेतना कार्यक्रम सञ्चालन हुँदै आएका छन्। यद्यपि विशेषज्ञ स्वास्थ्य सेवा, आधुनिक उपकरण तथा दक्ष स्वास्थ्य जनशक्तिको उपलब्धतामा थप सुधार आवश्यक रहेको छ।

ख) खानेपानी

गाउँपालिकाका अधिकांश घरधुरीमा हातेपम्प, ट्युबवेल, बोरिङ तथा साना खानेपानी आयोजनामार्फत खानेपानीको सुविधा पुगेको छ। केही स्थानमा सुरक्षित तथा नियमित खानेपानी आपूर्तिमा चुनौती रहेकाले खानेपानी आयोजनाको विस्तार तथा गुणस्तर सुधार आवश्यक छ।

ग) विद्युत

औरही गाउँपालिकाका अधिकांश घरधुरी राष्ट्रिय विद्युत प्रसारण प्रणालीसँग जोडिएका छन्। विद्युतको प्रयोग घरायसी प्रयोजनका साथै कृषि सिँचाई, साना उद्योग, व्यवसाय तथा सूचना प्रविधिमा समेत बढ्दै गएको छ। केही क्षेत्रमा विद्युत आपूर्तिको गुणस्तर तथा नियमिततामा सुधार आवश्यक देखिन्छ।

घ) यातायात

गाउँपालिकाका अधिकांश वडा सडक सञ्जालसँग जोडिएका छन्। कालोपत्रे, ग्राभेल तथा कच्ची सडकमार्फत गाउँपालिका जिल्ला सदरमुकाम तथा छिमेकी स्थानीय तहसँग जोडिएको छ। वर्षायाममा केही भित्री सडकहरूमा आवागमन प्रभावित हुने समस्या अझै कायम रहेकाले सडक स्तरोन्नति तथा पुल निर्माण आवश्यक छ।

ङ) सूचना, सञ्चार तथा इन्टरनेट सेवा

गाउँपालिकामा नेपाल टेलिकम, एनसेल लगायतका दूरसञ्चार सेवाहरू उपलब्ध छन्। अधिकांश क्षेत्रमा मोबाइल नेटवर्क तथा इन्टरनेट सेवाको पहुँच विस्तार हुँदै गएको छ। विद्यालय, सरकारी कार्यालय तथा वित्तीय संस्थाहरूमा सूचना प्रविधिको प्रयोग क्रमशः बढिरहेको छ।

च) बैंकिङ सेवा

औरही गाउँपालिकामा वाणिज्य बैंक, लघुवित्त संस्था तथा विभिन्न बचत तथा ऋण सहकारी संस्थामार्फत वित्तीय सेवा उपलब्ध भइरहेको छ। बैंकिङ तथा डिजिटल वित्तीय सेवाको विस्तारसँगै स्थानीय नागरिकमा बचत, लगानी तथा वित्तीय समावेशिता अभिवृद्धि हुँदै गएको छ।

१.२.५ ऐतिहासिक पृष्ठभूमि (Hisorical Background)

क) ऐतिहासिक अवस्था : औरही गाउँपालिका सिरहा जिल्लाको ऐतिहासिक, सांस्कृतिक तथा कृषि प्रधान स्थानीय तहका रूपमा परिचित छ। यस क्षेत्र प्राचीनकालदेखि मिथिला सभ्यता, मधेशी संस्कृति तथा कृषि परम्परासँग आबद्ध रहँदै आएको छ। यहाँ विभिन्न जातजाति, भाषा तथा धर्मावलम्बी समुदायको सहअस्तित्वले सामाजिक सद्भाव र सांस्कृतिक विविधतालाई समृद्ध बनाएको छ। स्थानीय धार्मिक स्थल, मठ-मन्दिर, मस्जिद तथा परम्परागत सांस्कृतिक अभ्यासहरूले गाउँपालिकाको ऐतिहासिक पहिचानलाई अझ सुदृढ बनाएका छन्।

नेपालको संविधान, २०७२ बमोजिम स्थानीय तह पुनर्संरचना भएपछि वि.सं. २०७३ सालमा साविकका औरही, हर्कट्टी, तुलसीपुर, इटाटार तथा पिपरा प्रा.पि. गाउँ विकास समितिहरूलाई समायोजन गरी औरही गाउँपालिका गठन गरिएको हो। हाल गाउँपालिकामा ५ वटा वडा रहेका छन्। स्थानीय सरकारको स्थापना पश्चात् शिक्षा, स्वास्थ्य, कृषि, पूर्वाधार, खानेपानी, सिँचाई तथा सामाजिक विकासका क्षेत्रमा उल्लेखनीय सुधारका प्रयासहरू हुँदै आएका छन्।

औरही गाउँपालिका परम्परागत रूपमा कृषि तथा पशुपालनमा आधारित अर्थतन्त्र भएको क्षेत्र हो। उर्वर कृषि भूमि, मेहनती कृषक समुदाय तथा सामाजिक एकताले यस क्षेत्रको विकासमा महत्वपूर्ण भूमिका खेलेका छन्। पछिल्ला वर्षहरूमा सडक, विद्युत, सञ्चार, शिक्षा तथा अन्य आधारभूत सेवाको विस्तारसँगै गाउँपालिका क्रमशः विकासको मार्गमा अग्रसर हुँदै आएको छ। स्थानीय स्रोत-साधनको संरक्षण, सांस्कृतिक सम्पदाको संवर्द्धन तथा समावेशी विकासलाई प्राथमिकतामा राखी गाउँपालिकाले दिगो विकासतर्फ आफ्नो यात्रा अगाडि बढाइरहेको छ।

खपर्यटकीय एवं ऐतिहासिक विशेषता (

औरही गाउँपालिका धार्मिक, सांस्कृतिक तथा ग्रामीण पर्यटनको सम्भावना बोकेको स्थानीय तह हो। गाउँपालिकाभित्र रहेका विभिन्न मठ—मन्दिर, मस्जिद, धार्मिक स्थल तथा ऐतिहासिक महत्वका स्थानहरू स्थानीय आस्थाका केन्द्रका रूपमा रहेका छन्। विशेषगरी छठ, शिवरात्रि, रामनवमी, होली, दशैं, तिहार तथा ईदजस्ता अवसरमा स्थानीय तथा छिमेकी क्षेत्रबाट श्रद्धालुहरूको आगमन हुने गर्दछ। ग्रामीण परिवेश, कृषि संस्कृति, प्राकृतिक वातावरण तथा धार्मिक सम्पदाको संरक्षण र प्रवर्द्धनमार्फत गाउँपालिकामा पर्यटन विकासको राम्रो सम्भावना रहेको छ।

सामाजिक अवस्था (

औरही गाउँपालिका सामाजिक विविधता तथा सहअस्तित्वको उत्कृष्ट उदाहरण हो। यहाँ यादव, मुस्लिम, साह, तेली, कोइरी, कलवार, पासवान, चमार, मुसहर, ब्राह्मण, क्षेत्री लगायत विभिन्न जातजाति तथा समुदायको बसोबास रहेको छ। विभिन्न धर्म, भाषा र संस्कृतिका समुदायबीच आपसी सद्भाव, सहकार्य तथा सामाजिक एकता कायम रहेको छ। अधिकांश नागरिक कृषि, पशुपालन, व्यापार, सेवा तथा वैदेशिक रोजगारीमा संलग्न छन्। शिक्षा, स्वास्थ्य, महिला सशक्तीकरण तथा सामाजिक समावेशिताका क्षेत्रमा क्रमशः सुधार हुँदै गए पनि गरिबी, बेरोजगारी, बालविवाह तथा लैङ्गिक असमानताजस्ता चुनौतीहरू अझै विद्यमान छन्।

सामाजिक तथा सांस्कृतिक विशेषता (

औरही गाउँपालिका मधेशी संस्कृतिको महत्वपूर्ण केन्द्रका रूपमा परिचित छ। यहाँ विभिन्न जातजाति, धर्म तथा भाषिक समुदायबीच आपसी सम्मान, सहिष्णुता र सहकार्यको भावना रहेको छ। गाउँपालिकामा मैथिली, नेपाली, हिन्दी तथा उर्दू भाषाको प्रयोग हुने गर्दछ। परम्परागत लोकगीत, लोकनृत्य, सांस्कृतिक कार्यक्रम, धार्मिक अनुष्ठान तथा स्थानीय परम्पराले गाउँपालिकाको सांस्कृतिक पहिचानलाई समृद्ध बनाएका छन्। विविध संस्कृतिको संरक्षण, सामाजिक सद्भाव तथा समावेशी समाज निर्माणमा स्थानीय समुदायको महत्वपूर्ण भूमिका रहेको छ।

डाडपर्व (, जात्रा तथा अन्य संस्कृतिहरू

औरही गाउँपालिकामा हिन्दू तथा मुस्लिम समुदायका विभिन्न डाडपर्वहरू आपसी सद्भावका साथ मनाइन्छन्। यहाँका प्रमुख डाडपर्वहरूमा छठ, दशैं, तिहार, होली, रामनवमी, जितिया, सामा-चकेवा, नागपञ्चमी, रक्षा बन्धन, ईद, बकर-ईद तथा मुहर्रम प्रमुख छन्। यी डाडपर्वहरूले धार्मिक सहिष्णुता, सामाजिक एकता तथा सांस्कृतिक सद्भावलाई मजबुत बनाएका छन्। स्थानीय लोकसंस्कृति, परम्परागत भेषभूषा, खानपान, गीत-सङ्गीत तथा सामुदायिक उत्सवहरूले गाउँपालिकाको सांस्कृतिक पहिचानलाई थप समृद्ध बनाएका छन्।

च) प्रमुख जातजाती, जनजातिहरू, पिछडा वर्ग,

तालिका १.६ प्रमुख जातजातीहरू

जातजातिहरू	जनसंख्या	प्रतिशत
सबै जाति	२६,४७८	१००.००
क्षेत्री	१७	०.०६
विश्वकर्मा	१४	०.०५

मुस्लिम	२९२२	९.६४
यादव	६११५	२०.१७
ठकुरी	२२	०.०७
तेली	१३९२	४.५९
चमार/हरिजन/राम	१५५८	५.१४
कोइरी/कुशवाहा	८१	०.२७
मुसहर	२२९८	७.५८
कुर्मी	१२२	०.४०
सन्यासी/दशनामी	९२	०.३०
धानुक	५६४१	१८.६१
मल्लहा	५२७	१.७४
केवट	५८१	१.९२
कथाबनिया	४४९	१.४८
ब्राह्मण - तराई	४४८	१.४८
हजम/ठाकुर	५४४	१.७९
राजवंसी	११	०.०४
धोबी	५१३	१.६९
तत्मा/तात्वा	२२	०.०७
लोहार	१२	०.०४
खट्वा	२४६३	८.१२
सुनदी	३१	०.१०
हलुवाई	२९३	०.९७
माझी	६२	०.२०
बाराई	९५	०.३१
नुनिया	८०	०.२६
कुम्हार	१०१	०.३३
बन्तार/सरदार	९५७	३.१६
राजपूत	८२	०.२७
बधाइ/बधे	६०५	२.००
माली	१२१	०.४०
राजधोब	१३६६	४.५१
डोम	६१	०.२०
अमत	३०३	१.००
देव	८९	०.२९
बेलदार	१३	०.०४
अरू	२४	०.०८
विदेशी	१८८	०.६२

तालिका १.११: २०७८ मा कुल, जनसंख्या

वडा	घरधुरी सङ्ख्या	जनसंख्या			औशत घरधुरीको आकार	लैङ्गिक अनुपात
		जम्मा	पुरुष	महिला		
१	५४६९	२६४७८	१३१६६	१३३१२	४.८४	९८.९०
२	६९७	३५३०	१७९५	१७३५	५.०६	१०३.४६
३	८९३	४३२३	२१६७	२१५६	४.८४	१००.५१
४	१४२८	७०६२	३५१३	३५४९	४०९५	९८.९९
५	११३८	५३६२	२६३२	२७३०	४.७१	९६.४१
६	१३१३	६२०१	३०५९	३१४२	४.७२	९७.३६

स्रोत: toolkit

तालिका १.१३ २०७८ र २०८७ सम्मको प्रक्षेपित विद्यालय र अन्य उमेर समूहको जनसंख्या (जम्मामा)

उमेर समूह	२०७८ को जनगणना	प्रक्षेपित जनसंख्या (जम्मामा)							
		२०८०	२०८१	२०८२	२०८३	२०८४	२०८५	२०८६	२०८७
३	३९४	३९९	४०५	४१०	४१५	४२१	४२७	४३२	४३८
४	३७४	३७९	३८४	३८९	३९४	४००	४०५	४१०	४१५
५	४३३	४३९	४४५	४५०	४५७	४६३	४६९	४७५	४८१
५-९	१७२०	१७४४	१७६६	१७८९	१८१५	१८३८	१८६२	१८८६	१९११
१०-१२	१०८२	१०९६	१११०	११२६	१०८२	१०९६	१११०	११२६	१०८२
५-१२	२७०६	२७४३	२७७८	२८१५	२८५५	२८९०	२९२९	२९६८	३००७

१३-१४	५२२	५२९	५३५	५४३	५५०	५५७	५६४	५७३	५८०
१५-१६	५५६	५६४	५७१	५७९	५८६	५९४	६०२	६१०	६१८
१३-१६	१०७८	१०९३	११०६	११२२	११३६	११५१	११६६	११८३	११९८
५+	११४७८	११६४०	११७९५	११९५१	१२११०	१२२७१	१२४३५	१२६००	१२७६
१५-२४	२४३७	२४६९	२५०२	२५३६	२५६९	२६०३	२६३८	२६७३	२७०९
१५+	८२५९	८३६९	८४८०	८५९३	८७०७	८८२३	८९४०	९०५९	९१८०

स्रोत: Toolkit

ज(बसाइँसराइ र यसको प्रभाव) जनसङ्ख्या प्रवृत्ति (

राष्ट्रिय जनगणना २०७८ अनुसार औरही गाउँपालिकाको कुल जनसंख्या २६,४७८ रहेको छ, जसमा पुरुष १३,१६६ र महिला १३,३१२ रहेका छन्। गाउँपालिकामा ५,४६९ घरधुरी रहेका छन्। वि.सं. २०७३ मा स्थानीय तह पुनर्संरचनापछि साविकका पाँच गाविस समायोजन भई गाउँपालिका गठन भएकाले जनसंख्या संरचनामा समेत परिवर्तन आएको छ।

औरही गाउँपालिकामा बसाइँसराइको प्रवृत्ति विशेषगरी वैदेशिक रोजगारी, उच्च शिक्षा, रोजगारीका अवसर तथा स्वास्थ्य सेवाको खोजीसँग सम्बन्धित रहेको छ। युवाहरू खाडी मुलुक, मलेसिया, भारत लगायत अन्य देशहरूमा रोजगारीका लागि जाने क्रम उल्लेखनीय छ। यसबाट प्राप्त हुने रेमिट्यान्सले परिवारको आर्थिक अवस्था सुधार, घर निर्माण, शिक्षा तथा स्वास्थ्यमा लगानी बढाउन महत्वपूर्ण योगदान पुऱ्याएको छ।

त्यसैगरी, गाउँपालिकाभित्र पनि शिक्षा, स्वास्थ्य, व्यापार तथा अन्य सेवा-सुविधाको पहुँचका कारण ग्रामीण बस्तीबाट बजार तथा सुविधा सम्पन्न क्षेत्रतर्फ आन्तरिक बसाइँसराइ हुने गरेको छ। यसले केही क्षेत्रमा जनघनत्व बढ्नुका साथै केही ग्रामीण बस्तीमा श्रमशक्ति घट्ने अवस्था सिर्जना गरेको छ।

भारतसँगको खुला सीमाका कारण औरही गाउँपालिकामा सीमापार आवतजावत, व्यापार तथा सामाजिक सम्बन्ध पनि सक्रिय रहेका छन्। यसले स्थानीय आर्थिक गतिविधिलाई सहयोग पुऱ्याए पनि सेवा व्यवस्थापन तथा

श्रमशक्तिको व्यवस्थापनमा केही चुनौतीहरू उत्पन्न गरेको छ। बसाइँसराइको प्रभावका कारण गाउँपालिकामा उत्पादनशील युवा जनशक्तिको कमी, कृषि क्षेत्रमा श्रमिक अभाव तथा संयुक्त परिवारबाट एकल परिवारतर्फ रूपान्तरण हुने प्रवृत्ति बढ्दो छ। अर्कोतर्फ, वैदेशिक रोजगारीबाट प्राप्त रेमिट्यान्सले स्थानीय जीवनस्तर सुधार, बालबालिकाको शिक्षामा लगानी तथा साना व्यवसाय सञ्चालनमा सकारात्मक योगदान पुऱ्याएको छ।

यस अवस्थालाई मध्यनजर गर्दै गाउँपालिकाले स्थानीय स्तरमै रोजगारी सिर्जना, सीपमूलक तालिम, कृषि आधुनिकीकरण, उद्यमशीलता विकास तथा आधारभूत सेवा विस्तारमा विशेष जोड दिन आवश्यक छ। यसबाट अनावश्यक बसाइँसराइ न्यूनीकरण भई दिगो स्थानीय विकासमा सकारात्मक योगदान पुग्ने अपेक्षा गर्न सकिन्छ।

१.काको शैक्षिक सन्दर्भपालि २.

नेपालमा विद्यालय शिक्षा अन्तर्गत एक वर्षे प्रारम्भिक बालविकास (ECD) कार्यक्रममा ४ वर्ष उमेरका बालबालिकालाई सहभागी गराइन्छ। ५-१२ वर्ष उमेर समूहका बालबालिकाका लागि ८ वर्षे निःशुल्क तथा अनिवार्य आधारभूत शिक्षा र १३-१६ वर्ष उमेर समूहका लागि ४ वर्षे निःशुल्क माध्यमिक शिक्षाको व्यवस्था नेपालको संविधान, २०७२ तथा प्रचलित शिक्षा ऐन तथा नियमावलीले सुनिश्चित गरेको छ। संविधानले विद्यालय शिक्षाको व्यवस्थापन तथा सञ्चालनको महत्वपूर्ण जिम्मेवारी स्थानीय तहलाई प्रदान गरेसँगै स्थानीय सरकारको भूमिका थप प्रभावकारी भएको छ।

औरही गाउँपालिका, सिरहा जिल्लामा सामुदायिक तथा संस्थागत (निजी) विद्यालयमार्फत विद्यालय शिक्षा सञ्चालन हुँदै आएको छ। शिक्षा तथा मानव स्रोत विकास केन्द्र (CEHRD) को पछिल्लो विवरण अनुसार गाउँपालिकामा कुल १८ वटा विद्यालय रहेका छन्, जसमा १५ वटा सामुदायिक, २ वटा संस्थागत (निजी) र १ वटा धार्मिक विद्यालय रहेका छन्। गाउँपालिकामा १७ वटा प्रारम्भिक बालविकास (ECD) केन्द्र, १८ वटा आधारभूत विद्यालय, ३ वटा माध्यमिक विद्यालय तथा १ वटा कक्षा ११-१२ सञ्चालन हुने विद्यालय रहेका छन्।

राष्ट्रिय जनगणना २०७८ अनुसार औरही गाउँपालिकाको साक्षरता दर ६३.७६ प्रतिशत रहेको छ। पुरुष साक्षरता ७४.५९ प्रतिशत र महिला साक्षरता ५३.९६ प्रतिशत रहेको तथ्यले महिला शिक्षा, विद्यालयमा नियमित उपस्थिती, सिकाइ उपलब्धि तथा माध्यमिक तहसम्मको पहुँचमा अझ सुधार आवश्यक रहेको देखाउँछ। गाउँपालिकाले विद्यालय पूर्वाधार विकास, शिक्षक क्षमता अभिवृद्धि, प्रारम्भिक बालविकास, समावेशी तथा गुणस्तरीय शिक्षा, विद्यालय सुधार योजना (SIP), विद्यालय सुशासन तथा सिकाइ उपलब्धि सुधारका कार्यक्रमहरू सञ्चालन गर्दै आएको छ। यस खण्डमा औरही गाउँपालिकाको शैक्षिक अवस्था, नीतिगत व्यवस्था, प्रमुख उपलब्धि, चुनौती, अवसर तथा विद्यालय शिक्षा क्षेत्र सुधारका भावी रणनीतिहरू प्रस्तुत गरिएको छ।

१.२.१ नेपालको सन्दर्भमा शिक्षाको परिभाषा

नेपाल एक बहुभाषिक, बहुजातीय, बहुधार्मिक (सहिष्णुता), विविध भौगोलिक अवस्थाले युक्ते एक लोकतान्त्रिक गणतन्त्रात्मक मुलुक हो । यहाँको शिक्षा प्रणालीमा परम्परादेखि विद्यमान माथि उल्लेखित पक्षले प्रत्यक्ष एवं परोक्षरूपमा प्रभाव पार्दै समय सापेक्ष रुपका राजनैतिक एवं सामाजिक घटनाले परिवर्तन एवं परिमार्जन गरेको पाईन्छ । ०६३ को राजनैतिक आमूल परिवर्तन पश्चात वर्तमान अवस्थाको नेपालको शिक्षाको परिभाषा दिन त्यति सजिलो छैन । तापनि मुलुकको राजनैतिक, सामाजिक, आर्थिक, धार्मिक, साँंस्कृतिक अवस्था लगायत यहाँ वसोवास गर्ने विविध जातजातिको अवस्था, आवश्यकता र चाहनालाई मध्यनजर गर्दा नेपालको शिक्षा भन्नाले अनिवार्य एवं

निःशुल्क प्राथमिक शिक्षा, सबै तहमा दिगो, प्रभावकारी एवं गुणस्तरयुक्त व्यावहारिक शिक्षा, देशमा बढ्दो बेरोजगारी समस्यालाई मुलुक भित्रै समाधान गरी आत्मनिर्भर बनाउन सक्ने प्राविधिक एवं व्यावसायिक शिक्षामा प्राथमिकता, सबै भाषा, लिपि, संस्कृति धर्म आदिको संरक्षण, सम्बद्र्धन एवं परिमार्जन गर्दै समाजमा सहयोगको आदान प्रदान गरी समायोजन हुन सक्ने परिपक्व नागरिकको विकास, राज्यलाई आधुनिक विश्वसंग विश्ववन्धुत्व, भाइचारा, सहयोगको आदान-प्रदान गर्न सक्ने आधुनिक वैज्ञानिक शिक्षा प्रणाली, अन्तर्राष्ट्रिय स्तरमा राज्यको छवि कायम राखी विश्वलाई सन्देश दिन सक्ने मौलिक शिक्षा प्रणाली तथा अन्तर्राष्ट्रिय स्तरमा सम्पर्क बढाउनका लागि अंग्रेजी भाषा लगायत प्रमुख अन्तर्राष्ट्रिय भाषाको प्रभावकारी सिकाई व्यवस्था आदिको माध्यमबाट समतामूलक समावेसी सामाजिक व्यवस्था निर्माण गर्न सक्ने शिक्षा प्रणाली हुनुपर्दछ ।

१.२.२ नीतिगत प्रबन्ध

नेपालको संविधानले समाजवादउन्मुख राज्य प्रणालीका आधारमा प्रत्येक नागरिकलाई राज्यबाट आधारभूत तहसम्मको शिक्षा अनिवार्य र निःशुल्क तथा माध्यमिक शिक्षा निःशुल्क पाउने हक सुनिश्चित गरेको छ । संविधानले अपाङ्गता भएका र आर्थिक रूपमा विपन्न नागरिकलाई कानुनबमोजिम निःशुल्क शिक्षा पाउने हक र मातृभाषामा शिक्षा पाउने हक समेतको व्यवस्था गरेको छ । गुणस्तरीय शिक्षाको सुनिश्चितता र जीवनपर्यन्त शिक्षाको समान अवसरले राज्यको आर्थिक समृद्धि र सामाजिक न्याय सहितको समतामूलक समाज निर्माण गर्ने सोच पुरा गर्न योगदान पुऱ्याउँदछ ।

शिक्षालाई सर्वव्यापी, जीवनोपयोगी, प्रतिस्पर्धी एवम् गुणस्तरयुक्त बनाउनका लागि अनिवार्य तथा निःशुल्क आधारभूत शिक्षासम्बन्धी ऐन २०७५ ले हरेक नागरिकको शिक्षा प्राप्त गर्ने अधिकारलाई सुनिश्चित गरेको छ । नेपाल सरकारले २०७६ सालमा जारी गरेको राष्ट्रिय शिक्षा नीतिले गुणस्तरीय शिक्षामा सबैको समतामूलक पहुँच सुनिश्चित गर्दै सिर्जनशीलता, रचनात्मकता, अध्ययनशीलता, सकारात्मक चिन्तन र सदाचार जस्ता गुण सहितको प्रतिस्पर्धी, सीपयुक्त एवं उत्पादनशील जनशक्ति तयार गर्ने उद्देश्य राखेको छ । यसै गरी नेपाल सरकारको २५-वर्षे दीर्घकालीन सोच समृद्ध नेपाल, सुखी नेपाली सहितको समुन्नत राष्ट्र निर्माणका आधारमा पन्ध्रौँ आवधिक योजनाका लक्षहरू तय गरिएको छ । उल्लिखित नीति कार्यान्वयन गरी लक्ष प्राप्त गर्नका लागि शिक्षा पद्धति र शिक्षामा गरिने लगानीको स्वरूपमा आवश्यक सुधार गर्नु पर्ने हुन्छ ।

१.२.३ शिक्षाको संरचना:

नेपालको विद्यालय क्षेत्रअन्तर्गत एक वर्षको प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षामा चार वर्षका बालबालिका सहभागी हुन्छन् भने ५-१२ वर्ष उमेर समूहका लागि ८ वर्षको निःशुल्क तथा अनिवार्य आधारभूत शिक्षा र १३-१६ वर्ष उमेर समूहका लागि ४ वर्षको निःशुल्क माध्यमिक शिक्षा प्रदान गर्ने दायित्व सरकारको रहेको छ तापनि शुल्क तिरेर पढ्ने निजी क्षेत्रबाट सञ्चालित र सरकारको लगानीमा सञ्चालित शुल्क तिर्न नपर्ने गरी दुवै प्रकारका विद्यालयहरू सञ्चालन भइरहेका छन् । यस खण्डमा मुलुकको संक्षिप्त शैक्षिक सन्दर्भअन्तर्गत नीतिगत प्रबन्ध, उल्लेख्य उपलब्धि तथा अन्तर, विद्यालय क्षेत्र विकास योजनाका कार्यक्रम तथा उपलब्धिहरू र दिगो विकास लक्षहरूको सन्दर्भ उल्लेख गरिएको छ ।

१.२.४ बिद्यालय सङ्ख्या

बिद्यालयको प्रकार	सन्चालित कक्षा अनुसारको सङ्ख्या													तहगत सङ्ख्या						जम्मा इकाई	C L C	अ न्य	इकाईगत सङ्ख्या			
	EC - ED	१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२	१-५	६-८	१-८	९-१०	११-१२	९-१२				१-५	६-८	९-१०	११-१२
सबै प्रकारका बिद्यालयमा कक्षागत र तहगत सङ्ख्या	18	3	0	0	0	6	2	0	7	0	3	0	1	18	3	0	0	0	6	0			9	9	3	1
सामुदायिक बिद्यालयमा कक्षागत र तहगत सङ्ख्या	15	0	0	0	0	15	0	0	7	0	3	0	1	15	0	0	0	0	15	0			15	7	3	1
समुदायिक शुन्य दरबन्दी भएका बिद्यालय	0	0	0	0	0	0	2	1	3	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0			0	6	2	2
सामुदायिक बिशेष बिद्यालय	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0			0	0	0	0
सामुदायिक धार्मिक बिद्यालयको सङ्ख्या	3	3		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	3	3		0	0	0	0			3	0	0	0
घुम्ती बिद्यालयहरुको सङ्ख्या	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0			0	0	0	0
समाहित शिक्षा सहितका बिद्यालयहरुको सङ्ख्या	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0			0	0	0	0
आवासिय सुबिधा सहितका बिद्यालयहरु							0	0	0	0	0	0	0							0			0	0	0	0
प्राबिधिक धार सहितका सामुदायिक बिद्यालय (कक्षा ९-१२)										0	1	0	0										0	0	0	1
नमूना बिद्यालय कार्यक्रम सहितका बिद्यालयहरु										0	0	0	0										0	0	0	0
कक्षा ११-१२ मा बिज्ञान बिषय सहितका बिद्यालयहरु (सबै प्रकारका)	0										1	0	0	0									0	0	0	1
कक्षा ११-१२ मा बिज्ञान बिषय सहितका सामुदायिक बिद्यालयहरु	0										1	0	0	0									0	0	0	1
खुल्ला बिद्यालय सङ्ख्या	0						0	0	0	0	0	0	0	0						0			0	0	0	0
सामुदायिक सिकाई केन्द्रहरुको सङ्ख्या	2	2												2	2						3		0	0	0	0
अनौपचारिक बैकल्पिक र प्रौढ बिद्यालय	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0			0	0	0	0

१.२.५ बिद्यार्थी सङ्ख्या र भर्ना प्रवृत्ती

क) पालिकाको सेवा क्षेत्र र भर्ना प्रवृत्ती

2) बिद्यार्थी विवरण (Students details)	लिङ्ग	सबै प्रकारका बिद्यालयमा कक्षागत र तहगत जम्मा बिद्यार्थी सङ्ख्या	सामुदायिक बिद्यालयमा कक्षागत र तहगत जम्मा बिद्यार्थी सङ्ख्या	सबै प्रकारका बिद्यालयमा कक्षागत र तहगत दलित बिद्यार्थी सङ्ख्या	सामुदायिक बिद्यालयमा कक्षागत र तहगत दलित बिद्यार्थी सङ्ख्या	सबै प्रकारका बिद्यालयमा कक्षागत र तहगत अपाङ्गता भएका बिद्यार्थी सङ्ख्या	सामुदायिक बिद्यालयमा कक्षागत र तहगत अपाङ्गता भएका बिद्यार्थी सङ्ख्या	सबै प्रकारका बिद्यालयमा कक्षागत र तहगत तोकिएका २२ जनजाती बिद्यार्थी सङ्ख्या	सामुदायिक बिद्यालयमा कक्षागत र तहगत तोकिएका २२ जनजाती बिद्यार्थी सङ्ख्या
बाल विकास	छात्रा	३८०	२१३	११३	६६	९	८	३६	२८
	छात्र	५४९	२३७	१४५	८५	४	४	४६	३२
	जम्मा	९२९	४५०	२५८	१५१	१३	१२	८२	६०
कक्षा-१	छात्रा	४२३	३३६	१५०	१२१	१	१	५२	४१
	छात्रा	४६५	३३०	१९१	१४५	०	०	४७	४२
	जम्मा	८८८	६६६	३४१	२६६	१	१	९९	८३
कक्षा-२	छात्रा	३५१	२७६	१२७	११५	३	३	३८	२४
	छात्रा	४३८	२९४	१६२	१२४	०	०	४८	३४
	जम्मा	७८९	५७०	२८९	२३९	३	३	८६	५८
कक्षा-३	छात्रा	४२४	३३७	१३५	११६	३	३	४२	३७
	छात्रा	४४३	२७३	१४९	१०६	४	३	४६	३५
	जम्मा	८६७	६१०	२८४	२२२	७	६	८८	७२
कक्षा-४	छात्रा	३४५	२६९	८८	६९	१	१	५५	४७
	छात्रा	४२०	२४७	१३५	९३	१	१	५९	४०
	जम्मा	७६५	५१६	२२३	१६२	२	२	११४	८७
कक्षा-५	छात्रा	३०३	२५२	१११	१०२	१	१	४६	४०

	छात्रा	३४७	२४४	१०१	८४	१	१	४८	४१
	जम्मा	६५०	४९६	२१२	१८६	२	०	९४	८१
कक्षा-६	छात्रा	२९३	२३७	७९	६८	०	२	४६	४०
	छात्रा	३०५	२२७	९७	७१	०	०	४८	३७
	जम्मा	५९८	४६४	१७६	१३९	०	०	९४	७७
कक्षा-७	छात्रा	२५५	२४०	८७	८५	०	०	४२	४०
	छात्रा	२५७	२३५	८९	८७	२	०	४०	३७
	जम्मा	५१२	४७५	१७६	१७२	२	२	८२	७७
कक्षा-८	छात्रा	३२३	३२३	९३	९३	२	२	६३	६३
	छात्रा	२१५	२१५	५४	५४	१	२	४५	४५
	जम्मा	५३८	५३८	१४७	१४७	३	१	१०८	१०८
कक्षा-९	छात्रा	१३५	१३५	३८	३८	०	३	१९	१९
	छात्रा	१६९	१६९	४२	४२	१	०	२३	२३
	जम्मा	३०४	३०४	८०	८०	१	१	४२	४२
कक्षा-१०	छात्रा	१६३	१६३	५२	५२	१	१	१९	१९
	छात्रा	१५७	१५७	४२	४२	०	१	२४	२४
	जम्मा	३२०	३२०	९४	९४	१	०	४३	४३
कक्षा-११	छात्रा	१९	१९	३	३	०	१	०	०
	छात्रा	१२	१२	३	३	०	०	०	०
	जम्मा	३१	३१	६	६	०	०	०	०
कक्षा-१२	छात्रा	२९	२९	१	१	०	०	३	३
	छात्रा	२८	२८	४	४	०	०	५	५
	जम्मा	५७	५७	५	५	०	०	८	८

આધારભૂત તહ (૧-૫)	છાત્રા	૧૮૪૬	૧૪૭૦	૬૧૧	૫૨૩	૯	૯	૨૩૩	૧૮૯
	છાત્રા	૨૧૧૩	૧૩૮૮	૭૩૮	૫૫૨	૬	૫	૨૪૮	૧૯૨
	જમ્મા	૩૯૫૯	૨૮૫૮	૧૩૪૯	૧૦૭૫	૧૫	૧૪	૪૮૧	૩૮૧
આધારભૂત તહ (૬-૮)	છાત્રા	૮૭૧	૮૦૦	૨૫૯	૨૪૬	૨	૪	૧૫૧	૧૪૩
	છાત્રા	૭૭૭	૬૭૭	૨૪૦	૨૧૨	૩	૨	૧૩૩	૧૧૯
	જમ્મા	૧૬૪૮	૧૪૭૭	૪૯૯	૪૫૮	૫	૬	૨૮૪	૨૬૨
માધ્યમિક તહ (૯-૧૦)	છાત્રા	૨૯૮	૨૯૮	૯૦	૯૦	૧	૪	૩૮	૩૮
	છાત્રા	૩૨૬	૩૨૬	૮૪	૮૪	૧	૧	૪૭	૪૭
	જમ્મા	૬૨૪	૬૨૪	૧૭૪	૧૭૪	૨	૫	૮૫	૮૫
માધ્યમિક તહ (૧૧-૧૨)	છાત્રા	૪૮	૪૮	૪	૪	૦	૧	૩	૩
	છાત્રા	૪૦	૪૦	૭	૭	૦	૦	૫	૫
	જમ્મા	૮૮	૮૮	૧૧	૧૧	૦	૧	૮	૮
આધારભૂત તહ (૧-૮)	છાત્રા	૨૭૧૭	૨૨૭૦	૮૭૦	૭૬૯	૧૧	૧૩	૩૮૪	૩૩૨
	છાત્રા	૨૮૯૦	૨૦૬૫	૯૭૮	૭૬૪	૯	૭	૩૮૧	૩૧૧
	જમ્મા	૫૬૦૭	૪૩૩૫	૧૮૪૮	૧૫૩૩	૨૦	૨૦	૭૬૫	૬૪૩
માધ્યમિક તહ (૯-૧૨)	છાત્રા	૩૪૬	૩૪૬	૯૪	૯૪	૧	૫	૪૧	૪૧
	છાત્રા	૩૬૬	૩૬૬	૯૧	૯૧	૧	૧	૫૨	૫૨
	જમ્મા	૭૧૨	૭૧૨	૧૮૫	૧૮૫	૨	૬	૯૩	૯૩

१.२.६ शिक्षक सङ्ख्या र प्रवृत्ति

तह	सामुदायिक बिद्यालयमा स्वीकृत र राहत दरबन्दीका शिक्षक सङ्ख्या						सामुदायिक बिद्यालयका सबै प्रकारका शिक्षक सङ्ख्या (पालिका र निजी श्रोतबाट नियुक्त शिक्षक समेत)					सबै प्रकारका बिद्यालयको शिक्षक सङ्ख्या (संस्थागतको समेत)				
	दरबन्दी	राहत	जम्मा	महिला	महिला %	बिद्यार्थी अनुपात	शिक्षक	जम्मा	महिला	पुरुष	पालिकाको स्रोतबाट नियुक्त सङ्ख्या	महिला %	जम्मा	महिला	पुरुष	महिला %
पूर्व प्र.बि./बा.बि.के.	३३			३३	३३	१००%										
आधारभूत (१-५)	५७	१०	१	६८	२०	२९.४१%										
आधारभूत (६-८)	८	६	३	१७	०											
माध्यमिक (९-१०)	९	७	६	२२	०											
माध्यमिक (११-१२)	०	८	०	८	१	१२.५०%										
उच्च शिक्षा	०	०	०	०	०	०										

१.२.७ विद्यार्थी शिक्षक अनुपात अन्य सूचकहरूको अवस्था र प्रवृत्ति विश्लेषण

पृष्ठभूमि

माथि दिइएको तालिकाले एउटा गाउँपालिकाको विभिन्न कक्षाको विद्यार्थी-शिक्षक अनुपातको जानकारी प्रदान गर्दछ । विद्यार्थी-शिक्षक अनुपात (Student-Teacher Ratio) शिक्षाको गुणस्तर मापन गर्ने एउटा महत्वपूर्ण संकेतक हो । यसको सन्तुलनले कक्षा शिक्षणको प्रभावकारिता र विद्यार्थीहरूको सिकाइमा प्रत्यक्ष प्रभाव पार्छ । तालिकाका तथ्यांकहरूसँगै समस्याहरू र समाधानका सम्भावित उपायहरूको विस्तृत विश्लेषण यहाँ प्रस्तुत छ । तालिकाको तथ्यांक

- कक्षा १-५: विद्यार्थी-शिक्षक अनुपात — ४५ ।
- कक्षा ६-८: विद्यार्थी-शिक्षक अनुपात — ७०.५८ ।
- कक्षा ९-१०: विद्यार्थी-शिक्षक अनुपात — ५६.७३ — ।
- कक्षा ११-१२: विद्यार्थी-शिक्षक अनुपात — ४६.२५ — ।

तथ्यांकको व्याख्या

१. कक्षा १-५ (प्रारम्भिक शिक्षा):

- विद्यार्थी-शिक्षक अनुपात ४५% छ ।
- राष्ट्रिय वा अन्तर्राष्ट्रिय मापदण्डहरूसँग तुलना गर्दा यो अनुपात केही उच्च छ ।
- प्राथमिक तहका विद्यार्थीहरूलाई राम्रो सिकाइ अनुभव दिनका लागि सानो कक्षाको आकार र शिक्षकहरूको पर्याप्त संख्या आवश्यक पर्छ ।

२. कक्षा ६-८ (माध्यमिक स्तर):

- विद्यार्थी-शिक्षक अनुपात छ, जुन अत्यन्त उच्च हो ।
- यो तथ्यांक शिक्षाको गुणस्तरमा गम्भीर असर पार्ने सूचक हो । शिक्षकहरूको सीमितताका कारण व्यक्तिगत ध्यान दिन असम्भव हुने सम्भावना रहन्छ ।

३. कक्षा ९-१० (एसईई स्तर):

- विद्यार्थी-शिक्षक अनुपात छ ।
- माध्यमिक शिक्षाको स्तरमा, यो अनुपात केही कम छ, तर अझै पनि आदर्श अनुपात (~40) भन्दा धेरै उच्च छ ।

४. कक्षा ११-१२ (उच्च माध्यमिक शिक्षा):

- विद्यार्थी-शिक्षक अनुपात छ ।
- उच्च माध्यमिक शिक्षाका लागि यो अनुपात तुलनात्मक रूपमा सन्तुलित देखिन्छ ।

मुख्य समस्या

- कक्षा ६-८ मा असन्तुलित अवस्था: विद्यार्थी-शिक्षक अनुपात हुनु गम्भीर समस्या हो । यसले शिक्षकहरूमा अत्यधिक कामको दबाव सिर्जना गर्दछ र विद्यार्थीहरूको सिकाइ स्तर कमजोर हुन्छ ।
- अन्य कक्षाहरूमा पनि सुधारको आवश्यकता: १-५, ९-१० र ११-१२ मा पनि अनुपातलाई अझै सन्तुलित बनाउनुपर्ने आवश्यकता छ ।

विद्यार्थी-शिक्षक अनुपात सुधार्न सिफारिसहरू

१. शिक्षक नियुक्ति:

- कक्षा ६-८ मा प्राथमिकता: विद्यार्थी-शिक्षक अनुपातलाई मा झार्न थप शिक्षकहरूको तत्काल नियुक्ति आवश्यक छ ।

- अन्य तहहरूमा पनि शिक्षक नियुक्त गरेर समग्र अनुपात सुधार्नुपर्छ ।
- २. श्रोतहरूको पुनः वितरण:
 - यदि केही विद्यालयहरूमा शिक्षकमाथि कम दबाब छ भने, ती शिक्षकहरूलाई उच्च दबाब भएका विद्यालयमा स्थानान्तरण गर्न सकिन्छ ।
- ३. प्राविधिक समाधानहरू:
 - डिजिटल शिक्षा: कक्षाकोठाको शिक्षणलाई समर्थन गर्न डिजिटल प्रविधिको प्रयोग गर्न सकिन्छ । यसले शिक्षण प्रभावकारिता बढाउन मद्दत गर्दछ ।
- ४. समुदायको सहभागिता:
 - विद्यार्थी-शिक्षक अनुपातलाई सुधार्न अभिभावक र समुदायलाई शिक्षामा संलग्न गराउनुपर्छ ।
 - शिक्षकहरूको आवश्यकता पूरा गर्नका लागि स्थानीय स्रोतहरूको परिचालन गर्न सकिन्छ ।
- ५. नीतिगत सुधार:
 - दीर्घकालीन रूपमा, विद्यार्थी-शिक्षक अनुपात सुधारका लागि सरकारी स्तरमा शिक्षा बजेटमा वृद्धि गर्नुपर्छ ।

निष्कर्ष

यो विश्लेषणले देखाउँछ कि गाउँपालिकाको विद्यार्थी-शिक्षक अनुपात विशेष गरी कक्षा ६ -८ मा गम्भीर समस्याको संकेत गर्दछ । समस्या समाधानका लागि शिक्षकहरूको संख्या वृद्धि, श्रोतहरूको पुनः वितरण, र डिजिटल शिक्षा जस्ता उपाय अवलम्बन गर्न आवश्यक छ । विद्यार्थी-शिक्षक अनुपातलाई सन्तुलनमा राख्न सकिनेमा शिक्षाको गुणस्तरमा उल्लेखनीय सुधार हुनेछ ।

१.२.८ उल्लेख्य उपलब्धि तथा अन्तर (Gaps)

औरही गाउँपालिकाको विद्यालय शिक्षाको अवस्था विश्लेषण गर्दा प्रारम्भिक बालविकासदेखि माध्यमिक तहसम्म शिक्षामा पहुँच तथा सहभागिता क्रमशः सुधार हुँदै गएको देखिन्छ। गाउँपालिकामा प्रारम्भिक बालविकास शिक्षाको अनुभव लिई कक्षा १ मा नवप्रवेश गर्ने बालबालिकाको प्रतिशत ८५.२६ रहेको छ। कक्षा १ मा कूल प्रवेश दर १०२.२० प्रतिशत तथा खुद प्रवेश दर ९५.६० प्रतिशत रहेको छ, जसले विद्यालय पहुँचमा उल्लेखनीय सुधार भएको देखाउँछ।

आधारभूत तह (कक्षा १-५) मा कूल भर्ना दर ११२.७० प्रतिशत, खुद भर्ना दर ९६.२४ प्रतिशत तथा लैङ्गिक समता सूचक १.१९ रहेको छ। यस तहमा शिक्षक-विद्यार्थी अनुपात ४५.१० रहेको छ। कक्षा ५ को टिकाउ दर ९३.३० प्रतिशत र उत्तीर्ण दर ८६.५२ प्रतिशत रहेको भए पनि दोहोर्‍याउने दर ७.१३ प्रतिशत तथा कक्षा छोड्ने दर ३.४७ प्रतिशत रहेकोले विद्यार्थीलाई विद्यालयमा निरन्तर टिकाइराख्ने चुनौती अझै कायम रहेको देखिन्छ। आधारभूत तह (कक्षा १-८) मा कूल भर्ना दर १०८.५९ प्रतिशत, खुद भर्ना दर ९५.११ प्रतिशत तथा लैङ्गिक समता सूचक १.२० रहेको छ। यस तहमा कक्षा ८ को टिकाउ दर ८५.४९ प्रतिशत र उत्तीर्ण दर ९१.३० प्रतिशत रहेको छ। यद्यपि दोहोर्‍याउने दर २.२९ प्रतिशत तथा कक्षा छोड्ने दर ३.०३ प्रतिशत रहेकाले सिकाइ निरन्तरता र विद्यालयमा टिकाइ सुधार गर्न थप प्रयास आवश्यक देखिन्छ।

माध्यमिक तह (कक्षा ९-१०) मा कूल भर्ना दर ८८.३४ प्रतिशत तथा खुद भर्ना दर ८०.५६ प्रतिशत रहेको छ। यस तहको लैङ्गिक समता सूचक १.२३ रहेकोले छात्राहरूको सहभागिता सन्तुलित रहेको देखिन्छ।

शिक्षक-विद्यार्थी अनुपात ४८.१५, कक्षा १० को टिकाउ दर ७०.३० प्रतिशत तथा उत्तीर्ण दर ९९.७२ प्रतिशत रहेको छ। साथै कक्षा १० मा दोहोर्न्याउने दर र कक्षा छोड्ने दर शून्य रहेको तथ्याङ्कले अन्तिम तहसम्म पुगेका विद्यार्थीहरूको सफलतादर उत्साहजनक रहेको देखाउँछ। गाउँपालिकामा सामुदायिक तथा संस्थागत (निजी) दुवै प्रकारका विद्यालय सञ्चालनमा रहेका छन्। राष्ट्रिय तथ्याङ्कअनुसार प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षामा कुल विद्यार्थीमध्ये ४९.८ प्रतिशत विद्यार्थी निजी विद्यालयमा अध्ययनरत छन् भने ५०.२ प्रतिशत विद्यार्थी सामुदायिक प्रारम्भिक बालविकास केन्द्रमा अध्ययनरत छन्। विद्यालय सङ्ख्याका आधारमा भने १६.४ प्रतिशत विद्यालय निजी र ८३.६ प्रतिशत सामुदायिक रहेका छन्। त्यसैगरी आधारभूत (कक्षा १-८) तहमा २५.७ प्रतिशत तथा माध्यमिक (कक्षा ९-१२) तहमा २८.२ प्रतिशत विद्यार्थी निजी विद्यालयमा अध्ययनरत रहेका छन्।

समावेशी शिक्षाको दृष्टिकोणबाट हेर्दा आधारभूत तहमा लैङ्गिक समता सूचक ०.९८ पुगेको छ भने माध्यमिक तहमा लैङ्गिक समानता लगभग हासिल भएको देखिन्छ। प्रारम्भिक बालविकास, आधारभूत तह (कक्षा १-५) र आधारभूत तह (कक्षा १-८) मा क्रमशः १८.५ प्रतिशत, १९.५ प्रतिशत र १८.२ प्रतिशत दलित विद्यार्थीहरूको सहभागिता रहेको छ। अपाङ्गता भएका बालबालिकाका लागि समावेशी तथा अपाङ्गतामैत्री सिकाइ वातावरण निर्माण, आवश्यक शैक्षिक सामग्री तथा सहायक सेवाको विस्तारमा अझै थप प्रयास आवश्यक देखिन्छ।

शैक्षिक गुणस्तरका दृष्टिले कक्षा ३, ५ र ८ मा गरिएको राष्ट्रिय सिकाइ उपलब्धि परीक्षणले अपेक्षाअनुसारको उपलब्धि हासिल हुन नसकेको देखाएको छ। त्यसैगरी माध्यमिक विद्यालयहरूको कार्यसम्पादन मूल्याङ्कनले विद्यालय व्यवस्थापन, शिक्षक तयारी, कक्षाकोठा शिक्षण, सिकाइ वातावरण तथा विद्यार्थी सिकाइ उपलब्धिमा सुधार आवश्यक रहेको देखाएको छ। त्यसैले शिक्षकको पेशागत क्षमता विकास, नियमित शैक्षिक अनुगमन, प्रविधिमैत्री शिक्षण, विद्यालय व्यवस्थापनको सुदृढीकरण तथा समुदायको सक्रिय सहभागितामार्फत गुणस्तरीय शिक्षाको सुनिश्चितता गर्न आवश्यक देखिन्छ।

समग्रमा, औरही गाउँपालिकामा विद्यालय शिक्षाको पहुँच, भर्ना दर, लैङ्गिक समानता तथा उत्तीर्ण दरमा सकारात्मक प्रगति देखिए पनि विद्यालयमा टिकाइ, सिकाइ उपलब्धि, समावेशी शिक्षा तथा शिक्षाको गुणस्तर अभिवृद्धिका लागि स्थानीय सरकार, विद्यालय, अभिभावक तथा सरोकारवालाबीचको समन्वित प्रयासलाई अझ प्रभावकारी बनाउन आवश्यक रहेको छ।

यसरी विद्यालय तथा विद्यार्थी भर्नामा वृद्धि तथा समताका सूचकहरूमा सुधार आए पनि सबै बालबालिकालाई विद्यालयमा ल्याई गुणस्तरीय सिकाइसहित विद्यालय तह पुरा गराउन थप प्रयास तथा सुधार आवश्यक छ । यसका लागि समग्र विद्यालय पद्धतिलाई बालमैत्री र गुणस्तर उन्मुख बनाउन विद्यालयमा पूर्वाधारसहितको सिकाइ वातावरण निर्माण, शिक्षकको क्षमता तथा उत्प्रेरणामा सुधार र निरन्तर सहयोग पद्धतिको विकास आवश्यक हुन्छ । त्यसै गरी विद्यार्थीलाई सिकाइका लागि उत्प्रेरित गर्न उनीहरूको कुशलताप्रति चासो बढाउन विद्यालयमा आधारित स्वास्थ्य, पोषण र सरसफाई तथा स्वच्छतासम्बन्धी सेवा तथा शिक्षालाई विद्यालयमा आवद्ध गरी व्यवस्थित गर्नु पनि उत्तिकै आवश्यक छ

शिक्षाको सबै तहमा सुशासन कायम गर्न र प्रभावकारी र गुणस्तरीय सेवा प्रवाहका लागि नेपालको संविधानअनुसार तीनै तहको सरकारको समन्वय, सहकार्य र सहकारिताको सिद्धान्तमा आधारित उच्च गुणस्तरको

शैक्षिक व्यवस्थापनका गर्न सक्ने गरी शासकीय तथा व्यवस्थापकीय प्रबन्धका लागि गर्नु आवश्यक छ । सार्वजनिक शिक्षामा न्यून पहुँच भएका दुर्गम गाउँका बालबालिका तथा युवाहरूका लागि शिक्षा प्रणालीमा समतामूलक पहुँच तथा सहभागिता सुनिश्चित गर्न सेवा प्रदायक प्रणाली तथा शिक्षकका दक्षता सुधार गरी गुणस्तर अभिवृद्धि गर्नु आवश्यक छ । यस प्रयोजनका लागि हालसम्म कार्यान्वयन भएका योजनाहरूको समीक्षाका आधारमा विकास कार्यक्रमहरूको परिमार्जन तथा सेवा प्रदायक एकाइ तथा निकायहरूको क्षमता अभिवृद्धि जरूरी देखिएको छ ।

यसै गरी स्थानीय र प्रदेश तहमा शिक्षा योजना निर्माण, अनुगमन तथा प्रतिवेदन प्रणालीसम्बन्धी क्षमता तथा संयन्त्र विकास गर्ने, शिक्षकको सक्षमता विकास गर्ने, पाठ्यक्रमअनुसार अपेक्षित गुणस्तर सुनिश्चित गर्ने, सामुदायिक विद्यालयहरूको प्रतिवद्धता र उत्तरदायित्वमा सुधार गर्ने, साधन र स्रोतको पर्याप्त व्यवस्था गर्ने, विद्यालय तहको प्राविधिक तथा व्यावसायिक शिक्षा र सिप विकासलाई श्रम बजारको मागसँग जोडी सान्दर्भिकता सुनिश्चित गर्ने गरी सुधार गर्ने, तथ्याङ्कलाई विश्वसनीय बनाई शैक्षिक सूचना व्यवस्थापन प्रणालीलाई सुदृढ गर्ने, दिगो लगानीको स्रोत पहिचान गर्ने, जीवन पर्यन्त सिकाइका अवसरमा वृद्धि तथा विस्तार गर्ने, औपचारिक, अनौपचारिक, अनियमित र जीवनपर्यन्त शिक्षाबिच पारगम्यताको संस्थागत व्यवस्था गर्ने, प्रविधिमा आधारित शिक्षण सिकाइ सुनिश्चित गर्ने, सिकाइलाई विज्ञान र प्रविधिसँग जोड्ने र कोभिड-१९ का कारण सिर्जित पहुँच, सहभागिता र सिकाइ उपलब्धिमा देखा परेको अन्तर घटाउने जस्ता प्रमुख चुनौतीहरू रहेका छन् ।

१.३.३ शिक्षा क्षेत्रको योजना

नेपालको संविधान र संघीय संरचनाअनुरूप शिक्षाका योजना तथा कार्यक्रमहरू विकास गर्ने क्रममा तयार गरिएको चालु विद्यालय क्षेत्र विकास योजना (SSDP) को ५वर्षे (वि.सं. २०७३-२०७८) समयावधि आगामी २०७८ साल असार मसान्तमा समाप्त हुँदैछ । यस योजनाले राष्ट्रको सामाजिक तथा आर्थिक रूपान्तरणका लागि आवश्यक स्वावलम्बी, प्रतिस्पर्धी, प्रवर्तनात्मक र मूल्य उन्मुख नागरिकको विकासमा योगदान पुऱ्याउने दूरदृष्टि राखेको थियो । मुलुकको भावी संघीय स्वरूपलाई दृष्टिगत गर्दै समाजका विविधतापूर्ण परिवेश तथा आवश्यकतालाई आत्मसात् गरी सबै नागरिकलाई उत्पादनशील जीवन यापन गर्न चाहिने कार्यमूलक साक्षरता, गणितीय सिप, ज्ञान तथा आधारभूत जीवनोपयोगी सिपको विकासका अवसर प्राप्त गर्न सहजीकरण गर्दै जनशक्तिको क्षमता विकासका प्रयासमार्फत् मुलुकको सामाजिक तथा आर्थिक विकासमा योगदान दिई विद्यमान असमानता घटाउने उद्देश्यका साथ कार्यक्रमहरूका कार्यान्वयन भइरहेका छन् । विद्यालय क्षेत्र विकास योजनामा लक्षित नतिजामार्फत् विद्यालय शिक्षामा समता, गुणस्तर, सक्षमता, सुशासन तथा व्यवस्थापन र उत्थानशीलताका आधारमा योजनाका समग्र कार्यक्रमहरू निर्देशित थिए । यस योजनाको कार्यान्वयन हुदाँहुदै नेपालको शासकीय स्वरूप केन्द्रीय शासन प्रणालीबाट संघीय प्रणालीअनुरूप तीन तहको सरकारमार्फत् सञ्चालन हुने संक्रमणकालीन अवस्था सुरु भयो । आधारभूत तथा माध्यमिक शिक्षाको व्यवस्थापनसम्बन्धी मुख्य दायित्व स्थानीय सरकारको हुने भए पछि यसको कार्यान्वयन संरचना, स्वरूप तथा प्रतिवेदन प्रणालीमा परिवर्तनसहित थप सबल बनाउनु पर्ने आवश्यकता रहेको छ ।

कार्यक्रमको पहिलो चरणको कार्यान्वयनमा हुँदा सम्ममा आधारभूत तहमा विद्यार्थीहरूको पहुँच र भर्ना दरमा उल्लेख्य वृद्धि भएको थियो । कक्षा ८ मा विद्यार्थी टिक्ने र उत्तीर्ण हुने दर पनि बढ्यो । औपचारिक तथा

अनौपचारिक शिक्षाको विस्तारबाट विद्यालय बाहिर रहेका बालबालिकाहरूको शिक्षामा उल्लेख्य सङ्ख्यामा सहभागिता बढ्यो ।

विद्यालय क्षेत्र विकास कार्यक्रम कार्यान्वयनको सन्दर्भमा गुणस्तर सुधारका लागि विपद् व्यवस्थापन गुरु योजना, वृहत समावेशी गुरु योजना, सिकाइकालागि न्यूनतम अवस्था सिर्जना लगायतका मापदण्ड विकास तथा नीतिगत सुधारहरू भए । यसका साथै विभिन्न क्षेत्रमा विज्ञहरूको परिचालनसमेत गरी पाठ्यक्रम प्रारूप परिमार्जन, शिक्षक पेसागत विकास सामग्री र तालिम सामग्री विकासजस्ता कार्यहरू सम्पन्न भए । तर विद्यार्थीहरूको सिकाइ उपलब्धि अपेक्षित रूपमा बढ्न सकेन ।

विद्यालय क्षेत्र विकास कार्यक्रमको उद्देश्य, क्रियाकलापहरू र कार्यान्वयनको सन्दर्भमा गुणस्तरीय शिक्षाका लागि गर्नु पर्ने शैक्षिक सुधारका कार्यक्रमहरूको सम्बन्धमा स्थानीय सरकार, शिक्षक तथा अभिभावकहरूको क्षमता विकासको आवश्यकता देखियो । लक्षित प्रमुख नतिजा सूचकका ढाँचा अनुसार गर्नु पर्ने सुधारका लागि विभिन्न तहमा आवश्यक प्रणालीहरू पर्याप्त मात्रामा व्यवस्थित गर्नु पर्ने देखिएको छ । संघीय व्यवस्थाको कार्यान्वयनको संक्रमणकालीन अवस्थाले विद्यालय क्षेत्र विकास कार्यक्रमको कार्यान्वयनमा समेत कुनै न कुनै रूपमा प्रभाव पार्यो । कार्यान्वयनसम्बन्धी प्रतिवेदनको प्रभावकारी प्रणालीको खाँचो महसुस भयो । तीन तहको सरकारबिचको आपसी जिम्मेवारीको थप स्पष्टतासहित स्रोत केन्द्रहरूको विघटनपछि वैकल्पिक शिक्षक सहायता प्रणालीको आवश्यकता देखिएको छ ।

१.३.४ दिगो विकास लक्षहरू

विद्यालय क्षेत्र विकास योजनाको कार्यान्वयन सँगै १५ वर्षे सहश्राब्दि विकास लक्षहरूको कार्यान्वयन पश्चात् प्राप्त उपलब्धिका आधारमा सन् २०३० सम्मको दिगो विकासका लक्ष्य प्राप्त गर्ने विषयमा नेपालले पनि प्रतिबद्धता जनाएको छ । फलस्वरूप नेपाल सरकारले दिगो विकास लक्ष्य ४: नेपाल राष्ट्रिय कार्यढाँचा निर्माण गरी कार्यान्वयनमा ल्याएको छ । नेपाल सरकारले सन् २०१५ मे को इन्चोन र सेप्टेम्बरको संयुक्त राष्ट्र सङ्घको साधारण सभाको बैठकबाट पारित दिगो विकास लक्ष्यहरूमध्ये लक्ष्य ४ सबैका लागि समावेशी र समतामूलक गुणस्तरीय शिक्षाको सुनिश्चितता तथा आजीवन सिकाइका अवसरहरूमा प्रोत्साहित गर्ने" पुरा गर्न नेपालले राष्ट्रिय कार्यढाँचा स्वीकृत गरी कार्यान्वयनमा ल्याएको छ ।

नेपालको राष्ट्रिय कार्यढाँचाले नेपाल सरकारको दीर्घकालीन दूरदृष्टिलाई अनुसरण तथा शिक्षालाई मौलिक मानव अधिकारका रूपमा ग्रहण गरी राज्यको उत्तरदायित्व भित्र समेटेको छ । त्यस्तै नेपाल सरकारले वि.सं. २१०० सम्ममा नेपाललाई समुन्नत राष्ट्रको स्तरमा पुर्‍याउने दीर्घकालीन राष्ट्रिय लक्ष्यलाई समेत आत्मसात गरी दिगो विकास, समावेशिता तथा गुणस्तरीयताको मर्मअनुरूप आवश्यक पर्ने सिकाइको स्तर हासिल गर्ने कार्यमा कोही पनि नागरिक पछाडि पर्न हुँदैन भन्ने मान्यतामा कार्यढाँचाका उद्देश्य तथा लक्ष्यहरू किटान भएका छन् ।

प्रस्तुत कार्यढाँचाले राष्ट्रिय योजना आयोगले तयार गरेको १५ वर्षे दिगो विकास लक्ष्य, स्थिति र मार्गदर्शनका आधारमा नेपाल सरकारको नीति, योजना तथा कार्यक्रमहरूमा लिङ्ग, सामाजिक र भाषिक विविधता, अपाङ्गता, गरिबी आदिसमेतलाई दृष्टिगत गरी समावेशिता र समताका सिद्धान्त तथा मूल्यको एकीकरण गर्ने गरी सन् २०१५ लाई आधार रेखा मानी सन् २०१९, सन् २०२२, सन् २०२५ र सन् २०३० मा प्राप्त हुने उपलब्धिहरूको परिमाणात्मक गन्तव्य तथा लक्ष्यहरू किटान गरेको छ । दिगो विकासको लक्ष्य ४ का लागि

नेपालको राष्ट्रिय कार्यढाँचाले सबै स्थानीय तथा प्रदेश सरकारहरूले निर्धारित सूचकका आधारमा आ-आफ्ना कार्यक्रमको प्रगतिको समीक्षा गरी पृष्ठपोषणसहित पठाइएको विवरणलाई संघीय सरकारले राष्ट्रिय प्रतिवेदनमा समावेश गर्ने व्यवस्था गरेको छ । राष्ट्रिय योजना आयोगले निर्धारण गरेका अनुगमनका सूचकहरूसँग आबद्ध हुने गरी शिक्षा, विज्ञान तथा प्रविधि मन्त्रालयले राष्ट्रिय प्रतिवेदन तयार गर्ने व्यवस्थासहित सो प्रतिवेदन तथा मन्त्रालयस्तरीय विकास समस्या समाधान समिति तथा राष्ट्रिय विकास समस्या समाधान समिति जस्ता अनुगमनका उच्चस्तरीय संयन्त्रको बैठकमा प्रगति समीक्षा हुने व्यवस्था गरेको छ ।

दिगो विकास लक्ष्य ४ ले दिगो विकास लक्ष्यहरूको प्रगतिको समीक्षा गर्ने सिलसिलामा सबै मुलकहरूले स्वयम्सेवी रूपमा राष्ट्रिय र स्थानीय तहका योजनाहरूको आवधिक समीक्षा गर्न सकिने प्रावधान राखेको छ । यस सन्दर्भमा नेपालले दिगो विकास लक्ष्य कार्यान्वयन अवधिभित्र कम्तीमा ३ पटक स्वयम्सेवी राष्ट्रिय समीक्षा गर्ने योजना बनाएको छ । यो समीक्षा राष्ट्रिय योजना आयोगको संयोजनमा गरिने व्यवस्थाअनुसार आयोगले सन् २०२० को जुन महिनामा पहिलो स्वयम्सेवी राष्ट्रिय समीक्षा गरेको थियो । यस समीक्षाले द्रुत गतिमा भइरहेको पूर्वाधार विकासले शिक्षामा पहुँच बढाउन महत्त्वपूर्ण भूमिका खेलेको उल्लेख गरेको छ । समीक्षामा शैक्षिक व्यवस्थापन सूचना प्रणालीलाई प्रदेश र स्थानीय तहसँग समन्वय हुने गरी थप सवलीकरण गरी खण्डीकृत तथ्याङ्क तथा सूचनाहरू प्रविष्टि गर्नु पर्ने सुझाव प्रस्तुत भएको छ । सो समीक्षामा अनिवार्य तथा निःशुल्क आधारभूत शिक्षा ऐन, २०७५ को कार्यान्वयनले गरिब, सीमान्तकृत र आर्थिक रूपमा पछाडि परेका समुदायका बालबालिकाहरूको विद्यालय शिक्षामा पहुँच अपेक्षाकृत रूपमा बढेको विश्लेषण गरिएको छ । सो समीक्षामा प्रस्तुत भएअनुसार प्राथमिक शिक्षाको खुद भर्ना दर तथा तह पुरा गर्ने दर र समग्र विद्यालय शिक्षामा लैङ्गिक सूचकमा सुधार आएको जस्ता सकारात्मक प्रगति देखिए तापनि सिकाइ उपलब्धिमा अपेक्षाकृत रूपमा सुधार हुन नसकेको पक्षलाई इङ्गित गरेको छ । उक्त समीक्षाले साक्षरताको राष्ट्रिय अभियानअन्तर्गत झण्डै एकतिहाइ जिल्लालाई साक्षर बनाउन तथा दिवा खाजा र छात्रवृत्तिको थप कार्यक्रमका लागि आवश्यक हुने स्रोतको आकलनसमेत गरेको छ ।

१.२ विद्यालय शिक्षा क्षेत्रका समस्या तथा चुनौती विश्लेषण

यस गाउँपालिकामा मुलतः शिक्षा क्षेत्रको अबस्थालाई नियाल्दा सकारात्मक पक्ष र नकारात्मक पक्ष वा सबल पक्ष र दुर्बल पक्ष रहेका छन् । यो त केवल एक सिक्काका दुई पाटा जस्तै हुन् । शिक्षा क्षेत्रमा भएको विविध सरल र सकारात्मक पक्षहरू हुदाँहुदै पनि यसका समस्याहरू पनि हुन्छन् र हामिले भोग्दै र अनुभव गर्दै आएका छौं ।

विद्यालय शिक्षामा सबै बालबालिकाहरूलाई पहुँच, सहभागिता र गुणस्तरको सुनिश्चितता गर्न नसक्नु, पाठ्यक्रमले तोकेबमोजिमका सिकाइ उपलब्धिहरू हासिल गर्न नसक्नु, बालमैत्री विद्यालय निर्माण गरी सिकाइ वातावरणमा सुधार हुन नसक्नु, स्थानीय पाठ्यक्रम तथा पाठ्यपुस्तक निर्माण गरी प्रभावकारी रूपमा कार्यान्वयन गर्न नसक्नु, विषयगत रूपमा र कक्षागत रूपमा शिक्षकहरूको दरबन्दी नहुनु, शिक्षामा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको पहुँच नहुनु र भएकामा पनि प्रभावकारी रूपमा कार्यान्वयन गर्न नसक्नु, साक्षरता निरन्तर शिक्षा र जीवनपर्यन्त शिक्षाका अवसरहरू उपलब्ध गराउन नसक्नु, महामारी तथा विपदको अवस्थामा वैकल्पिक सिकाइको प्रभावकारी रूपमा कार्यान्वयन गर्न नसक्नु, उपयुक्त वालमैत्री तथा अपाङ्गमैत्री भौतिक पूर्वाधारको विकास गर्न नसक्नु आदिलाई

शिक्षाक्षेत्रका प्रमुख समस्याका रूपमा रहेका छन् । साथै लेखनपूर्व गरिएको कार्यशाला तथा सुझाबको आधारमा भन्ने हो भने यस क्षेत्रको प्रमुख समस्या भनेको न्युन सिकाइ उपलब्धी स्तर तथा न्युनतम सिकाइ वातावरण नहुनु, कक्षाकोठामा पर्याप्त मात्रामा शिक्षण सिकाइ सामाग्रीको ब्यबस्थापन, पाठ्यक्रम, पाठ्यपुस्तक र शिक्षक निर्देशिका सहितको कक्षा शिक्षण, अभिभावकको सक्रियता लगायतका समस्याहरु रहेको छ ।

विद्यालय शिक्षाको सर्वसुलभता, उपयुक्त पुर्वाधारको विकास गुणस्तरको सुनिश्चितता सहित सार्वजनिक शिक्षा प्रतिको आकर्षण अभिवृद्धि गर्नु, विद्यार्थी अनुपातमा शिक्षक दरबन्दी मिलान तथा पुनर्वितरण गर्नु, शैक्षिक सुशासन उत्तरदायित्व अभिवृद्धि गर्नु गाउँपालिका भित्र रहेका सम्पूर्ण विद्यालयमा भौतिक पुर्वाधार सहितको आकर्षक वातावरण विकास गर्नु, बालमैत्री एवं प्रविधिमा आधारित बनाउनु, विद्यालय बाहिर रहेका सबै वालबालिकालाई विद्यालय भर्ना गराउनु, कक्षा छाड्ने दर शून्यमा झारी पाठ्यक्रमले राखे अनुसार अपेक्षित सिकाइ सक्षमता सहितको उपलब्धी हासिल गर्नु, शिक्षा क्षेत्रमा सुशासन र उत्तरदायित्व अभिवृद्धि गर्दै शिक्षकको पेशागत क्षमता अभिवृद्धिका लागि तालिम गोष्ठीको व्यवस्था गर्नु, सम्पूर्ण सामुदायिक विद्यालयहरुमा नियमित अनुगमन तथा पृष्ठपोषण प्रदान गर्नु, स्थानीय विषयका पाठ्यपुस्तकको निर्माण तथा वितरण, सूचना सञ्चार प्रविधिले ल्याएका विविध अवसरको सदुपयोग गर्नु यस क्षेत्रका प्रमुख चुनौतिहरु हुन् ।

विविध चुनौतिहरु विच पनि शैक्षिक क्षेत्रमा अव्वल परिवर्तन गर्नका निम्ति थुप्रै अवसरहरु पनि रहेको छ । कालो बादल भित्र सुन्दर चाँदिको घेरा हुन्छ भनेझै यी तमाम चुनौतिका वावजुत विद्यालय शिक्षाको सुदृढिकरणका लागि थुप्रै अवसर विद्यमान रहेको छ । शैक्षिक क्षेत्रमा यस पालिकाको शिक्षा क्षेत्रमा पनि लगानि बढ्दै गएको छ । यसैगरी यस गाउँपालिकाले शिक्षा क्षेत्रलाई पहिलो प्राथमिकतामा राखी विविध कार्यक्रम लागू गरिरहेको छ । शिक्षा क्षेत्र तीनवटै सरकारको साझा अधिकार क्षेत्रको रूपमा रहेकोले आपसी साझेदारीमा लगानी अभिवृद्धि गर्न सकिने अवस्था देखिनु, विद्यालय शिक्षामा सुधारका लागि गाउँपालिकामा विभिन्न संघस्थाहरुले निरन्तर कार्यक्रम सञ्चालन गर्नु, शैक्षिक सूचकाङ्कहरुको प्रगति सकारात्मक दिशातिर हुनु पनि शिक्षाको अवसरका रूपमा हरेका देखिन्छन् । विद्यालय शिक्षाको पहुँच, समता विकास र गुणस्तर वृद्धिका लागि वितरण भएका कार्यक्रमहरुले विकास गरेका, संरचना तथा क्षमता पूर्वधारका रूपमा रहन सक्ने । दीगो विकासको लक्ष्य प्रप्तिका लागि द्विपक्षीय र बहुपक्षीय सहकार्य तथा प्रतिवद्धता रहेको । सार्वजनिक शिक्षाको विकास तथा गुणस्तर सुधारको लागि सकारात्मक जनमत रहेको । गाउँपालिकाले शिक्षा क्षेत्रको सुधारका लागि आवश्यक नीति, नियम निर्माण तथा बजेटको व्यवस्थापन गर्नसक्नु । शिक्षा गुणस्तर सुधारका लागि जस्तै: शिक्षकको व्यवस्थापन, तालिम तथा अन्य शैक्षिक सामग्री सहयोग । शिक्षक पेसागत विकासका लागि पालिकास्तरमा विज्ञ समुह गठन गरिएको तथा विद्यालय स्तरमा शिक्षक सिकाइ समूह निर्माण गर्ने योजना भएको । शिक्षकको पेसागत सहयोगका लागि शिक्षक Mentoring and Coaching को व्यवस्था गरी Menti शिक्षकहरुलाई पेसागत सहयोग निरन्तर रहेको, आधारभूत तहको शिक्षा अनिवार्य र निःशुल्क तथा माध्यमिक तह सम्मको शिक्षा अनिवार्य गर्न कानुनी आधार निर्माण भएको, विद्यालयमा इन्टरनेट सेवा विस्तार तथा प्रविधिमैत्री शिक्षण सिकाइ का लागि आवश्यक स्रोत साधन सहित दक्ष शिक्षकको व्यवस्थापन गरिएको, दातृ निकायहरुको साझेदारी, समन्वय र सहकार्य रहेको ।, व्यवसायिक शिक्षा एवं तालिमको विस्तार गर्न सकिने प्रावधान हुनु । समुदायमा शिक्षाप्रतिको आकर्षण बढाउन

अभिभावक शिक्षा कार्यक्रम पालिकाले तय गर्नु । बिशेष कक्षा संचालन (बहिरा आवासीय, दृष्टि विहिन तथा सुस्त मनस्थिति) ।

महादेवा गाउँपालिका को समग्र शैक्षिक सन्दर्भ र विद्यालय शिक्षाका उपलब्धिका आधारमा विद्यालय शिक्षाको क्षेत्रमा देखिएका मुख्य समस्या तथा चुनौतीहरु निम्नानुसार छन् :

- प्रारम्भिक बालविकास केन्द्र लन गर्नुकक्षाको समायोजन तथा पुनर्वितरण गरी मापदण्ड अनुसार सञ्चा/ ।
- आर्थिकरूपले विपन्न तथा पिछडिएका बर्गका बालबालिकाहरुको पहुँच कम हुनु विद्यालयमा भर्ना भएका बालबालिकालाई टिकाई राख्न नसक्नु
- सिकाई उपलब्धी स्तरमा कमि
- प्राविधिक शिक्षामा विद्यार्थीको पहुँच कम हुनु
- तहगत क्षेत्रगत तथा विषयगतरूपमा सम्पूर्ण विद्यालयमा शिक्षक व्यवस्थापन गर्न नसक्नु
- नक्शांकनका आधारमा सुलभ दुरीमा विद्यालयको स्थापना, समायोजन तथा पुनर्वितरण गर्नु ।
- बालमैत्री, अपाङ्गतामैत्री, लैङ्गिकमैत्रीको सिकाइ वातावरण निर्माण गर्नु ।
- इन्टरनेट, सूचना र प्रविधिको पहुँच विद्यालयमा पुर्‍याउँनु ।
- भौतिक पूर्वाधार र शैक्षिक वातावरणको निर्माण गर्नु ।
- आधारभूत तहको शिक्षालाई अनिवार्य तथा निःशुल्क र माध्यमिक तहको शिक्षालाई पूर्ण रुपमा निःशुल्क गरी गुणस्तरयुक्त सिकाइलाई सुनिश्चित गर्नु ।
- व्यवहारकुशल सीपलाई विद्यालय शिक्षाको प्रारम्भिक बालविकास शिक्षादेखि माध्यमिक तहसम्म एकीकृत गर्ने र सिकाइलाई दैनिक जीवनसँग अनुकूलन गर्न पाठ्यक्रममा परिमार्जन गरी विद्यालय शिक्षाको औचित्यता वृद्धि गर्नु ।
- व्यावसायिक तथा प्राविधिक शिक्षाका लागि उपर्युक्त संरचना र कार्यक्रम विकास तथा कार्यान्वयन गर्नु ।
- सूचना तथा सञ्चार प्रविधिमा शिक्षक तथा विद्यार्थीको पहुँच विस्तार तथा सिकाइमा प्रभावकारी ढंगले प्रयोग गर्नु ।
- माध्यमिक तहमा बालबालिकाको कमजोर पहुँच
- आर्थिकरूपले विपन्न तथा पिछडिएका बर्गका बालबालिकाहरुको पहुँच कम हुनु विद्यालयमा भर्ना भएका बालबालिकालाई टिकाई राख्न नसक्नु
- सिकाई उपलब्धी स्तरमा कमि
- प्राविधिक शिक्षामा विद्यार्थीको पहुँच कम हुनु
- तहगत क्षेत्रगत तथा विषयगतरूपमा सम्पूर्ण विद्यालयमा शिक्षक व्यवस्थापन गर्न नसक्नु

- सूचना तथा सञ्चारको प्रभावकारी व्यवस्थाको अभावले गर्दा माथिल्लो निकायबाट प्राप्त हुने कार्यक्रम तथा बजेट एवम् अख्तियारीको निकासा फुकुवा समयमा हुन नसक्दा कार्यक्रम सञ्चालनमा बाधा परेको ।
- कतिपय कार्यक्रमहरूको सञ्चालन निर्देशिका तथा सामग्री समयमा प्राप्त नभएकाले कार्यक्रम सञ्चालन गर्न बाधा परेको ।
- विद्यालयसँग प्रत्यक्ष सम्बन्धित विभिन्न निकायहरू विद्यालय व्यवस्थापन समिति, शिक्षक अभिभावक संघ, स्थानीय निकाय र सर्वसाधारण सरोकारवालाहरूको सहभागिता र अपनत्वको भावनाको आशातीत रूपमा विकास हुन नसक्दा सञ्चालित कार्यक्रम भने जति उद्देश्यमूलक र दीगो हुन नसकेको ।
- कतिपय कार्यक्रमहरू आर्थिक वर्षको अन्तिम समयमा प्राप्त हुन आएको हुँदा पूर्व योजना र तयारी साथ प्रभावकारी रूपमा कार्यक्रम सम्पन्न गर्न समस्या परेको ।
- विद्यालय सञ्चालन र व्यवस्थापनमा राजनैतिक र गुटगत प्रभाव पर्नु ।
- विद्यालय उमेरका सबै बालबालिकाहरूको विद्यालय शिक्षामा पहुँच पुग्न नसक्नु ।
- बालबालिकाहरूको बीचैमा विद्यालय छाड्ने र पुनःकक्षा दोहोर्‍याउने दर उच्च हुनु ।
- अझै पनि परिवार, समाज र विद्यालयमा शिक्षासम्बन्धी सामाजिक एवम् लैङ्गिक विभेद कायमै रहनु ।

१.३ पालिकाको शिक्षा क्षेत्रका चुनौतीहरू

उल्लिखित सन्दर्भ तथा विद्यालय शिक्षाका उपलब्धि र अन्तरका आधारमा विद्यालय क्षेत्रको शिक्षामा देखिएका प्रमुख चुनौतीहरू निम्नअनुसार पहिचान गरिएको छः

१. गुणस्तरीय प्रारम्भिक शिक्षा सुनिश्चितता – सबै बालबालिकाका लागि प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षाको समान अवसर सुनिश्चित गर्न शिक्षा केन्द्र/कक्षाको समायोजन, पुनर्वितरण तथा मापदण्डअनुसार सञ्चालन।
२. लक्षित समूहका लागि उपयुक्त कार्यक्रम – चार वर्षका बालबालिकालाई केन्द्रित गरी सञ्चालन गरिएका कार्यक्रमहरूमा न्यून उमेर समूहका बालबालिकाहरूको संलग्नता व्यवस्थापन।
३. विद्यालय स्थापना र पुनर्संरचना – नक्साङ्कनका आधारमा विद्यालयहरूको स्थापना, समायोजन तथा पुनर्वितरण गरी सबै बालबालिकाका लागि शिक्षामा पहुँच र सहभागिता विस्तार।
४. बालमैत्री शैक्षिक वातावरण – विद्यालयहरूको भौतिक तथा शैक्षिक वातावरण सुधार गरी बालमैत्री शिक्षा प्रणालीको विकास।
५. गुणस्तरीय र निःशुल्क शिक्षा – आधारभूत तहमा अनिवार्य र निःशुल्क शिक्षा तथा माध्यमिक तहमा निःशुल्क शिक्षाको व्यवस्था गर्दै सिकाइको गुणस्तर सुधार।
६. सामाजिक-आर्थिक असमानता न्यूनीकरण – प्रदेशगत, सामाजिक-सांस्कृतिक परिवेश तथा आर्थिक अवस्थाका कारण देखिएका विद्यालय शिक्षाका भिन्नतालाई सम्बोधन।
७. व्यावहारिक सीपको एकीकरण – प्रारम्भिक कक्षादेखि माध्यमिक तहसम्म व्यावहारिक सीपहरूको एकीकरण तथा पाठ्यक्रम सुधारद्वारा सिकाइलाई जीवनोपयोगी बनाउने।
८. शिक्षक विकास र पाठ्यक्रम सुधार – शिक्षण सिकाइ, पाठ्यसामग्री, मूल्याङ्कन पद्धति तथा शिक्षक विकास प्रणालीलाई प्रभावकारी बनाउँदै शिक्षा प्रणालीको दक्षता वृद्धि।

९. प्राविधिक तथा व्यावसायिक शिक्षा प्रवर्द्धन – माध्यमिक तहमा व्यावसायिक तथा प्राविधिक शिक्षाका लागि उपयुक्त संरचना तथा कार्यक्रमको विकास र कार्यान्वयन।
१०. सूचना तथा प्रविधिको प्रभावकारी उपयोग – शिक्षक तथा विद्यार्थीका लागि सूचना प्रविधिको सहज पहुँच विस्तार गरी शिक्षण सिकाइमा डिजिटल उपकरणहरूको प्रभावकारी प्रयोग।
११. प्रकोप तथा संकटप्रति उत्थानशील शिक्षा – विद्यालय शिक्षालाई प्राकृतिक प्रकोप, महामारी तथा अन्य संकटका परिस्थितिहरू प्रति लचिलो र उत्तरदायी बनाउने।
१२. बाल पोषण र स्वास्थ्य सुधार – दिवा खाजा, सरसफाइ, स्वच्छता, आधारभूत स्वास्थ्य तथा पोषण सेवा विद्यालयमार्फत् प्रदान गर्दै बालबालिकाको स्वास्थ्य सुधार।
१३. सहायता प्रणालीको सुदृढीकरण – गरिब, विपन्न, अपाङ्गता भएका तथा कठिन परिस्थितिमा रहेका बालबालिकाहरूका लागि छात्रवृत्ति तथा अन्य सहायता प्रणाली प्रभावकारी बनाउने।
१४. सुरक्षित र समावेशी विद्यालय वातावरण – विद्यालयलाई विभेद, भय तथा दुर्व्यवहारमुक्त बनाउँदै समावेशी, समतामूलक तथा विविधताअनुकूल शिक्षालाई प्रवर्द्धन।
१५. जीवनपर्यन्त सिकाइको प्रवर्द्धन – नियमित शिक्षा निरन्तर गर्न नसक्ने वा बढी उमेरका व्यक्तिहरूका लागि वैकल्पिक सिकाइ अवसरहरूको वृद्धि।
१६. शिक्षाको सुशासन र उत्तरदायित्व प्रणाली सुदृढीकरण – संघ, प्रदेश, र स्थानीय सरकारबीच समन्वयात्मक कार्यढाँचा निर्माण गरी शिक्षाको शासकीय व्यवस्थापनलाई नतिजामुखी बनाउने।
१७. सार्वजनिक विद्यालयप्रति अभिभावकको विश्वास वृद्धि – गुणस्तरीय सिकाइ सुनिश्चित गरी अभिभावकहरूको आकर्षण र विश्वास पुनःस्थापना।
१८. यसरी शिक्षा क्षेत्रमा देखा परेका यी चुनौतीहरूलाई प्रभावकारी रूपमा समाधान गर्दै विद्यालय शिक्षालाई पहुँचयुक्त, गुणस्तरीय, समावेशी तथा व्यवहारिक बनाउनु आवश्यक छ।

१.४ पालिकाको शिक्षा क्षेत्रको विकासकालागि मुख्य अवसरहरू

उल्लिखित चुनौतीहरू समाधान गरी विद्यालय शिक्षाको विकासका लागि सहयोगी हुने निम्नलिखित अवसरहरू उलपब्ध हुनेछन्:

१. विगतका कार्यक्रमहरूले विद्यालय शिक्षाको पहुँच, गुणस्तर र समताको क्षेत्रमा विकास गरेको संरचना तथा क्षमता उपयोग गर्न सकिने।
२. आधारभूत तहमा निःशुल्क तथा अनिवार्य र माध्यमिक तहमा निःशुल्क शिक्षाका लागि संवैधानिक, कानुनी र नीतिगत आधार मजबुत भइसकेको।
३. दिगो विकास लक्ष्य (SDG) प्राप्तिका लागि बहुपक्षीय तथा द्विपक्षीय साझेदारी र सहयोगको प्रतिबद्धता रहेको।
४. शिक्षामा सरकारी लगानी वृद्धिका लागि राजनीतिक सहमति रहेको।
५. शिक्षा क्षेत्रका कार्यक्रम कार्यान्वयन तथा विकास साझेदारहरूबिच सहयोग परिचालनको स्थायी ढाँचा स्थापित भइसकेको।
६. संघीय संरचनामा स्थानीय तहलाई विद्यालय शिक्षा तथा व्यवस्थापनको जिम्मेवारी दिइएकाले तीनै तहका सरकारबीच सहकार्य र लगानीको अवसर रहेको।

७. आवश्यक संरचना तथा क्षमता विद्यमान भएकाले तिनलाई सुधार र परिमार्जन गरी कार्यान्वयन गर्न सकिने।
८. राष्ट्रिय पाठ्यक्रम प्रारूप २०७६ लागू भइसकेकाले गुणस्तरीय शिक्षाका लागि मार्गनिर्देशन प्राप्त भएको।
९. विद्यार्थी उपलब्धि मूल्यांकन र विद्यालयको कार्यसम्पादन परीक्षणको पद्धति विकास भएकाले प्रमाणमा आधारित सुधार गर्न सकिने।
१०. सार्वजनिक शिक्षाको सुधार तथा विकासका लागि सकारात्मक जनमत रहेको।
११. प्रभावकारी कार्यान्वयनबाट सार्वजनिक शिक्षाप्रति आम नागरिकको विश्वास र आकर्षण बढ्ने सम्भावना रहेको।

परिच्छेद २ : दूरदृष्टि, ध्येय, उद्देश्य, रणनीति तथा लक्ष्य/गन्तव्य

२.१ परिचय

नेपालको संविधान, २०७२ ले शिक्षालाई मौलिक हकका रूपमा सुनिश्चित गरेको छ। यसले आधारभूत तहसम्मको शिक्षा अनिवार्य र निःशुल्क तथा माध्यमिक तहसम्मको शिक्षा निःशुल्क हुने कानूनी व्यवस्था प्रदान गरेको छ। अपाङ्गता भएका व्यक्तिहरू र आर्थिक रूपमा विपन्न नागरिकलाई कानूनअनुसार निःशुल्क उच्च शिक्षा प्राप्त गर्ने अधिकार सुनिश्चित गरिएको छ। साथै, प्रत्येक नेपाली समुदायलाई आफ्नो मातृभाषामा शिक्षा प्राप्त गर्ने तथा विद्यालय वा शैक्षिक संस्था सञ्चालन गर्ने अधिकार प्रदान गरिएको छ। शिक्षालाई वैज्ञानिक, प्राविधिक, व्यावसायिक, सीपमूलक तथा रोजगारमुखी बनाउने लक्ष्यका साथ सबै क्षेत्रबाट लगानी अभिवृद्धि गर्नु अपरिहार्य छ।

नेपालको संविधानको मौलिक हकअन्तर्गत शिक्षाको हक, बालबालिकाको हक तथा राज्यका निर्देशक सिद्धान्त, नीति र दायित्वका साथै राज्य संरचना र अधिकार वितरणलाई आधार मान्दै, स्थानीय तहले आफ्नो अधिकार क्षेत्रभित्र शिक्षालाई योजनाबद्ध रूपमा प्रवर्द्धन गर्न आवश्यक छ। स्थानीय सरकार सञ्चालन ऐन, २०७४ को दफा ११ (ज) मा उल्लेखित अधिकारलाई समेत सन्दर्भ बनाएर, स्थानीय आवश्यकताअनुसार दक्ष जनशक्ति उत्पादन गर्ने, राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय स्तरमा प्रतिस्पर्धा गर्न सक्ने गुणस्तरीय जनशक्ति निर्माण गर्ने उद्देश्यसहित १० वर्षे शिक्षा क्षेत्रको योजना (सन् २०२४-२०३३) तयार गरिएको छ।

वि.सं. २०१० मा “नेपालमा शिक्षा” योजना कार्यान्वयन भएयता, नेपालको शिक्षा नीति, योजना तथा कार्यक्रमहरूले राष्ट्रिय आवश्यकतासँगै विश्व परिवेशअनुसार विकास हुँदै आएका छन्। प्राथमिक शिक्षा परियोजना, आधारभूत तथा प्राथमिक शिक्षा कार्यक्रम, शिक्षक शिक्षा परियोजना, प्राविधिक तथा व्यावसायिक शिक्षा तथा तालिम परियोजना, सहस्राब्दी विकास लक्ष्य, उच्च शिक्षा परियोजना, विद्यालय क्षेत्र सुधार योजना तथा विद्यालय क्षेत्र विकास योजना जस्ता कार्यक्रमहरू कार्यान्वयनमा आएका छन्।

विश्व परिवेशअनुसार नेपालले बनाएका राष्ट्रिय योजनाहरू तथा अन्तर्राष्ट्रिय प्रतिवद्धताहरू पूरा गर्न शिक्षा विकास गुरुयोजनाले मार्गनिर्देश गर्नेछ। यो योजना निर्माणका क्रममा गाउँपालिकाको नगर शिक्षा समिति, विद्यालय व्यवस्थापन समिति, शिक्षक अभिभावक संघका पदाधिकारीहरू, शिक्षक-कर्मचारी, विभिन्न संघसंस्थाका प्रतिनिधिहरू, बाल क्लबलगायत सरोकारवालासँग औपचारिक तथा अनौपचारिक छलफल गरी राय-सुझाव समेटिएको छ।

स्थानीय तहमा उपलब्ध स्रोत साधनको अधिकतम उपयोग गरी, विकेन्द्रीकरणको मर्मअनुरूप "Bottom-up Planning Approach" अपनाउँदै विद्यालय सुधार योजना तथा अन्य प्रक्रियाका माध्यमबाट शिक्षा विकासको गुरुयोजना निर्माण गरिएको छ।

शैक्षिक विकेन्द्रीकरणलाई प्रभावकारी रूपमा कार्यान्वयन गर्न, शिक्षामा समेटिनुपर्ने विषयवस्तुहरूलाई संविधानको मर्मअनुसार फरक ढंगले सम्बोधन गर्नु आवश्यक छ। समन्वय, सहअस्तित्व, सहकार्य, र सहकारिताको

सिद्धान्तलाई आत्मसात् गर्दै स्थानीय स्रोत साधनको उच्चतम उपयोग सुनिश्चित गर्न, समस्या पहिचान र प्राथमिकताक्रम निर्धारणमा गुणस्तरीयता ल्याउन १० वर्षे शिक्षा क्षेत्रको योजना (सन् २०२४-२०३३) निर्माण गरिएको छ।

यस विद्यालय क्षेत्र योजनाले अनिवार्य तथा निःशुल्क आधारभूत शिक्षा, निःशुल्क माध्यमिक शिक्षा, सर्वसुलभ साक्षरता, निरन्तर शिक्षा तथा जीवनपर्यन्त सिकाइलाई प्रवर्द्धन गर्ने लक्ष्य राखेको छ। नेपालले वि.सं. २०९० (सन् २०३३) सम्म हासिल गर्नुपर्ने शैक्षिक उपलब्धिहरूलाई समेट्ने गरी योजनाको दूरदृष्टि, ध्येय, उद्देश्य, रणनीति तथा प्रमुख उपलब्धि सूचकहरू परिभाषित गरिएको छ।

२. दूरदृष्टि २.

“शिक्षा, संस्कृती तथा प्रविधिमैत्री गुणस्तरीय सेवा उत्पादनसिल, जिवनोपयोगी र रोजगार उन्मुख जनशक्ति विकासमा टेवा ।”

२. ध्येय ३.

“विद्यालय उमेर समुहका सम्पूर्ण बालबालिकाहरूको अनिवार्य एवम् निःशुल्क गुणस्तरीय, जिवनोपयोगी, दक्ष जनशक्ति उत्पादन तथा प्रविधिमा पहुँच पुर्याउनु ।”

२ लक्ष्य ४. (Goal) :

महादेवा गाँउपालिकाले आगामी १० वर्षमा आफ्नो सेवा क्षेत्र भित्रका सम्पूर्ण बालबालिका तथा नागरिकलाई अनिवार्य तथा निःशुल्क गुणस्तरीय शिक्षाको पहुँचमा ल्याई आर्थिक उन्नती, रोजगार उन्मुख जनशक्ति विकासमा जोड दिई प्रविधियुक्त शिक्षण सिकाइमा टेवा दिने । सबै विद्यालय जाने उमेर समुहका बालबालिकाहरूको शिक्षामा पहुँच, प्रविधिमैत्री, गुणस्तर सुनिश्चित गर्दै बालमैत्री शिक्षाको सुनिश्चित गर्ने ।

२.५ उद्देश्यहरू :

- सबै बालबालिकाहरूका लागि गुणस्तरीय प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षाको अवसर उपलब्ध गराउनु ।
- अनिवार्य तथा निःशुल्क आधारभूत शिक्षामा पहुँच र सहभागिता सुनिश्चित गरी गुणस्तर वृद्धि गर्नु ।
- माध्यमिक शिक्षामा सबैको पहुँच सुनिश्चित गरि सान्दर्भिकता र गुणस्तरमा सुधार गर्नु ।
- सबै नागरिकका लागि जीवनपर्यन्त र निरन्तर सिकाइमा अवसर उपलब्ध गराउनु ।
- विद्यालयहरूमा सुशासन प्रवर्धन गरि सिकाइ उपलब्धि अभिवृद्धि गर्नु ।
- विद्यालयलाई भय, विभेद र दुर्व्यवहारमुक्त तथा विविधता अनुकूल बनाइ बालबालिकालाई बालमैत्री वातावरण प्रदान गर्नु ।
- आपतकालीन, संकटपूर्ण र महामारीजस्ता जोखिमपूर्ण परिस्थितिमा पनि बालबालिकाको शिक्षा प्राप्त गर्ने अधिकारलाई सुनिश्चित गर्नु ।
- विद्यालय तहको शिक्षामा समता र समावेशीताका लागि गुणस्तरीय शिक्षा सुनिश्चित गर्नु ।

- सिर्जनशील, दक्ष, नैतिकवान, जीवनोपयोगी सीपयुक्त र सकारात्मक सोच भएको सचेत नागरिक तयार गर्नु ।
- सेवाक्षेत्र भित्रका सम्पूर्ण बालबालिकाको विद्यालय तहमा उमेर अनुसार भर्ना सुनिश्चित गर्ने ।
- संविधानबाट प्रदत्त निशुल्क तथा अनिवार्य शिक्षामा जोड दिने ।
- प्रविधियुक्त शिक्षण सिकाईको वातावरण सिर्जना गर्ने ।
- बालबालिकाको चौतर्फी विकासमा सहयोग पुर्याई गुणस्तरीय शिक्षा प्रदान गर्ने ।
- विद्यालयको शिक्षणसिकाई क्रियाकलापहरु सञ्चालनको लागि न्युनतम वालमैत्री वातावरणको सिर्जना गर्नु ।
- सबै नागरिकका लागि जीवन पर्यन्त शिक्षाको अवसरमा बृद्धि गर्नु ।
- प्राविधिक शिक्षामा जोड दिई दक्ष जनशक्ति उत्पादन गर्ने र बेरोजगार न्युनिकरण गर्ने ।
- जनचेतनामूलक कार्यक्रमहरुमा जोड दिने र पालिकालाई साक्षर पालिका घोषणा गर्ने ।
- स्थानीय कला, संस्कृती तथा उत्पादनको संरक्षण, सम्बद्र्धन तथा प्रवर्धन गर्ने ।
- विद्यालय व्यवस्थापनमा सुशासन, जवाफदेहिता र उत्तरदायित्व वहनमा सुधार गर्नु

२.६ रणनीतिहरु :

- सबै बालबालिकाहरुको पहुँचमा गुणस्तरीय प्रारम्भिक बाल शिक्षा पुर्‍याउन गाउँपालिका , वडा र विद्यालयले आवश्यक सुविधा सहित विद्यार्थी भर्ना अभियान चलाउने साथै नक्शाङ्कनको आधारमा सुलभ दूरीमा विद्यालय व्यवस्थापन गर्ने ।
- अनिवार्य तथा निःशुल्क आधारभूत शिक्षामा पहुँच र सहभागिता सुनिश्चित गरि गुणस्तर बृद्धि गर्न सुशासन, प्रभावकारी नीतिगत व्यवस्था, बालमैत्री वातावरण, विद्यालयको भौतिक पूर्वाधारको विकास, अभिभावक सचेतना, शिक्षकको पेशागत दक्षताको विकास जस्ता पक्षहरुमा जोड दिने ।
- माध्यमिक शिक्षामा सबैको पहुँच सुनिश्चित गरि सान्दर्भिकता र गुणस्तरमा सुधार गर्न शैक्षिक सुशासन, नीतिगत व्यवस्थाको प्रभावकारी कार्यान्वयन, बालमैत्री वातावरण, विद्यालयको भौतिक पूर्वाधारको विकास, अभिभावक सचेतना, शिक्षकको पेशागत दक्षताको विकास, अनुगमन, सुपरीवेक्षण, निर्देशन तथा मूल्याङ्कन जस्ता पक्षहरुमा जोड दिने ।
- सबै नागरिकका लागि जीवनपर्यन्त र निरन्तर सिकाइमा अवसर उपलब्ध गराउनको लागि सामुदायिक सिकाइ केन्द्रको पूर्णवितरण र कार्यशैलीमा सुदृढीकरण गर्ने ।
- विद्यालयहरुमा सुशासन प्रवर्धन गरि सिकाइ उपलब्धि अभिवृद्धि गर्न विद्यालयहरुमा उत्तरदायित्व बोध भएका जनशक्तिको व्यवस्थापन गर्ने, सुशासन प्रवर्धन मापक सूचकहरु निर्धारण गरि सुशासन प्रवर्धनको मापन गर्ने साथै निरीक्षण, अनुगमन, सुपरीवेक्षण र निर्देशन जस्ता गतिविधिलाई प्रभावकारी बनाउन जोड दिने ।
- स्वतन्त्र र भयरहित सिकाइ पद्धतिका सक्षम जनशक्ति निर्माणमा जोड दिने ।

- विद्यालयमा आपतकालीन, संकटपूर्ण र महामारी जस्ता जोखिमपूर्ण परिस्थितिमा पनि बालबालिकाको शिक्षा प्राप्त गर्ने अधिकारलाई सुनिश्चित गर्न वैकल्पिक विधि, माध्यम, पद्धतिको विकास गरि कार्यान्वयनमा ल्याउने ।
- विद्यालय तहको शिक्षामा समता र समावेशीताका लागि गुणस्तरीय शिक्षा सुनिश्चित गर्न निश्चित नीति नियम निर्माण गरी प्रभावकारी कार्यान्वयनका लागि जोड दिने ।
- सिर्जनशील, दक्ष, नैतिकवान, जीवनोपयोगी सीपयुक्त र सकारात्मक सोच भएको सचेत नागरिक तयार गर्न स्वतन्त्र सिकाइ, अतिरिक्त क्रियाकलाप, प्रयोगात्मक सिकाइ वातावरण तथा बालमैत्री शिक्षण पद्धतिको प्रयोगमा महत्व दिने ।
- गाउँक्षेत्र भित्रका आधाभूत तह पूरा गरेका सबै बालबालिकालाई निशुल्क माध्यमिक तहको शिक्षामा पहुँचको सुनिश्चित गर्ने ।
- सबैखाले हिंसा तथा शोषणलाई अन्त्य गरी विद्यालयलाई शान्तिक्षेत्र-बालमैत्री विद्यालय घोषणा गर्ने ।
- विद्यालयमा शुशासन कायम गरी अभिभावकहरुको सहभागितामा अभिवृद्धि गर्ने ।
- माध्यमिक तह देखि आधारभूत तहसम्म प्रविधिमैत्री बनाउदै लैजाने ।
- बालविकासकेन्द्र पर्याप्त मनोरन्जनात्मक सिकाई सामग्रीहरुको व्यवस्था गर्ने ।
- बालविकास शिक्षकहरुको क्षमता अभिवृद्धि गर्ने ।
- पालिका भित्रको शिक्षकहरुलाई प्रविधि सम्बन्धी तालिमको व्यवस्था गर्ने ।
- शिक्षक पेसागत विकास तथा क्षमता अभिवृद्धि सम्बन्धी तालिम सञ्चालन गर्ने ।
- स्थानीय कला, संस्कृती तथा उत्पादनलाई संरक्षण, सम्वर्धन तथा प्रवर्धन गर्ने ।
- क्रमिक रुपमा विद्यालयहरुलाई भौतिक रुपले सुविधा सम्पन्न बनाउने ।
- पालिकाको शैक्षिक गुणस्तर अभिवृद्धि गरी शैक्षिक हिसावले नमुना पालिकाको रुपमा चिनाउने ।

२.६ अपेक्षित मुख्य उपलब्धि

योजनाको अन्त्य (२०३३) सम्ममा निम्नानुसारको उपलब्धि प्राप्त हुनेछः

१. सबै बालबालिकाहरुले गुणस्तरीय प्रारम्भिक बालविकास शिक्षाको पहुँच र अवसर पाएका हुने ।
२. अनिवार्य तथा निःशुल्क आधारभूत शिक्षामा प्रविधिको पहुँचसहभागिता र गुणस्तरमा , अभिवृद्धि भएको हुने ।
३. माध्यमिक शिक्षामा सबैको पहुँच सुनिश्चित भई सान्दर्भिकता र गुणस्तरमा सुधार आएको हुने ।
४. सुरक्षित र उपयुक्त भौतिक पूर्वाधार सहितको उच्च शिक्षामा अध्ययन गर्ने अवसर पाएको हुने ।
५. आधारभूत तहमा कार्यान्वयनमा रहेको स्थानीय पाठ्यक्रमको सान्दर्भिकता तथा मूल्याङ्कन प्रणाली प्रभावकारी भई दैनिक जीवनका लागि आवश्यक व्यवहारकुशल तथा जीवनोपयोगी सीपहरु,स्थानीय कला, संस्कृति, भाषा, इतिहास, परम्परा, सीप तथा ज्ञानसकारात्मक सोच , निरन्तर सिकाइप्रति प्रतिबद्ध र रोजगारउन्मुख नागरिक तयार गर्ने महत्वपूर्ण साधन भएको हुने ।
६. प्रविधिमैत्रीक्षमतावान् र सक्षम शिक्षकको व्यवस्था भई विद्यार्थीको सिकाइमा सुधार भएको हुने । ,

७. सबै नागरिकका लागि साक्षरता, निरन्तर शिक्षा र जीवनपर्यन्त सिकाइको अवसर प्राप्त भएको हुने ।
८. विद्यालय तहको शिक्षामा समतामूलक पहुँच र समावेशी सहभागितासहित सबैका लागि गुणस्तरीय शिक्षाको अवसर सुनिश्चितता भएको हुने ।
९. विद्यालयमा अध्ययन गर्ने सबै बालबालिकाको स्वास्थ्य र पोषणको अवस्थामा सुधार आएको साथै स्वच्छ खानेपानी तथा सरसफाइप्रति सचेत भएको हुने ।
१०. आर्थिक अभावका कारणले कुनै पनि बालबालिका शिक्षाको अवसरबाट वञ्चित भएको अवस्था नहुने ।
११. हरेक परिस्थितिमा बालबालिकाले भौतिक तथा मनोवैज्ञानिक सुरक्षासहित शिक्षा प्राप्त गर्ने अधिकार सुनिश्चित भएको हुने ।
१२. समुदाय तथा विद्यालयमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिमैत्री वातावरण निर्माण भइ विद्यालय शिक्षाको व्यवस्थापनमा सुशासन प्रवर्धन भएको हुने ।
१३. शिक्षाका सबै निकाय तथा विद्यालयमा सुशासन प्रवर्धन भइ बालबालिकाको सिकाइप्रति उत्तरदायी प्रणालीमा विकास भएको हुने ।
१४. प्रभावकारी अनुगमनको माध्यमबाट योजना कार्यान्वयनका समस्या तथा चुनौतीहरु सम्बोधन गरी आवश्यकतामा आधारित योजना निर्माण भएको हुने ।

२.७ अपेक्षित मुख्य कार्य सम्पादन सूचक (परिमाणात्मक नतिजा)

यस योजनाका अपेक्षित मुख्य कार्य सम्पादन सूचक (परिमाणात्मक नतिजा) निम्नबमोजिम हुने छः

क्र.सं.	सूचक	सूचकहरुको तहको	आधार वर्ष २०८१	२०८३	२०८५	२०८७	सूचकको स्रोत	तथ्याँकको स्रोत
१. प्रारम्भिक बालविकास र शिक्षा								
१.१	प्रारम्भिक बालविकास र शिक्षामा कूल भर्ना दर* (%)	स्थानीय	91.2	92.0	93.0	94.0		Toolkit
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	८६.2	८९.५	९४.०	९९.०		
१.२	प्रारम्भिक बालविकास र शिक्षाको अनुभव लिई कक्षा १ मा नयाँ भर्ना भएका बालबालिका* (%)	स्थानीय	86.0	89.0	92.0	95.0		
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	६८.६	७३.०	८५.०	९५.0		
२. आधारभूत शिक्षा (कक्षा १ - ८)								
२.१	कक्षा १ मा नयाँ भर्ना भएका बालबालिकाको खुदप्रवेश दर (%)	स्थानीय	94.0	95.0	96.0	97.0		
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	९६.9	९७.५	९९.०	१००		
२.२	कक्षा १ मा नयाँ भर्ना भएका बालबालिकाको कूल प्रवेश दर (%)	स्थानीय	112.0	110.0	105.0	100.0		
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	१२१.९	११५.०	१०७.०	१०५.०		
२.३	आधारभूत तह (प्राथमिक कक्षा १-५) मा खुद भर्ना दर* (%)	स्थानीय	95.2	96.0	98.0	99.0		
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	९७.1	९९.०	९९.५	१००		

२.४	आधारभूत तह (प्राथमिक कक्षा १-५) मा कूल भर्ना दर* (%)	स्थानीय	125.4	180.0	110.0	100.0		
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	११९.२	११५.०				
२.५	आधारभूत तहको कक्षा ५ को खुदप्रवेश दर* (%)	स्थानीय	95.9	97.0	99.0	100.0		
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	९८.३					
२.६	आधारभूत तहको कक्षा ५ को कूलप्रवेश दर* (%)	स्थानीय	83.3	89.0	95.0	100.0		
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	११३	११०	१०७	१०५.०		
२.७	आधारभूत तहको कक्षा ५ सम्म टिकाउ दर* (%)	स्थानीय	93.1	95.0	98.0	100.0		
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	९३.०					
२.८	आधारभूत तह (प्राथमिक कक्षा ५) पूरा गर्ने दर* (%)	स्थानीय	95.9	97.0	99.0	100.0		
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	८५.८	९३.१	९५.५	९९.५		
२.९	आधारभूत तहमा (प्राथमिक कक्षा १-५)मा भर्ना भएका ५-९ वर्ष उमेर भन्दा माथिका बालबालिका* (%)	स्थानीय						
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	२२.२	२०.०	१५.०	१०.०		
२.१०	आधारभूत तह (प्राथमिक कक्षा १-५) कूल भर्ना दरमा लैङ्गिक समता सूचाङ्क*	स्थानीय	1.0	1.0	1.0	1.0		
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	१.०६			१.०१		
२.११	आधारभूत तह (कक्षा १-८) मा खुद भर्ना दर* (%)	स्थानीय	95.2	97.0	99.0	100.0		
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	९३.४	९९.०		१००		

२.१२	आधारभूत तह (कक्षा १-८) मा कूल भर्ना दर (%)		स्थानीय	120.6	115.0	110.0	100.0		
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय	११०.४					
२.१३	आधारभूत तहको कक्षा ८ सम्मको टिकाउ दर* (%)		स्थानीय	75.6	80.6	90.0	95.0		
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय	७९.३			९५.०		
२.१४	आधारभूत तहको कक्षा १ मा भर्ना भई कक्षा ८ पूरा गर्ने दर*(%)		स्थानीय	83.1	87.0	93.0	97.0		
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय	७२.७			९५.०		
२.१५	आधारभूत तह(कक्षा १-८) कूल भर्ना दरमा लैङ्गिक समता सूचक*		स्थानीय	0.79	0.79	0.79	0.79		
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय	१.०१	१.०१				
२.१६	कक्षा ३ मा न्युनतम सिकाइ उपलब्धि हासिल गरेका (कक्षा ३ को आधारभूत वा तह २ हासिल भएका) बालबालिकाको सङ्ख्या (%)	नेपाली भाषा	स्थानीय						
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय	कार्तिक-मङ्सिरमा नयाँ नतिजा आउने भएकाले सोही बमोजिम पछि राखिने					
		गणित	स्थानीय						
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय						
२.१७	कक्षा ५ मा न्युनतम सिकाइ उपलब्धि हासिल गरेका (कक्षा ५ को आधारभूत तह हासिल भएका)	नेपाली भाषा	स्थानीय	47.3	47.0	53.0	60.0		
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय	४५.०	५२.०	६०.०	७०.०		
		गणित	स्थानीय	61.3	67.0	73.0	80.0		
			प्रदेश						

	बालबालिकाको सङ्ख्या (%)		राष्ट्रिय	२८.३	४०.०	६०.०	७०.०		
		अङ्ग्रेजी	स्थानीय	47.3	47.0	53.0	60.0		
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय						
२.१८	कक्षा ८ मा न्युनतम सिकाइ उपलब्धि हासिल गरेका (कक्षा ८ को तह ३ हासिल भएका) बालबालिकाको सङ्ख्या (%)	नेपाली भाषा	स्थानीय	58.3	60.0	72.0	75.0		
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय	६८.५	७०	७२	७५		
		गणित	स्थानीय	48.3	50.0	54.0	57.0		
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय	५३.५	६०.०	६५.०	७०.०		
		विज्ञान	स्थानीय						
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय	४३.८	५०.०	६०.०	७०.०		
		२.१९	विद्यालय बाहिर रहेका बालबालिका* (%)	आधारभूत (कक्षा १-५)	स्थानीय	2.71			
प्रदेश									
राष्ट्रिय	२.९				१.०	०.५	०		
आधारभूत (कक्षा १-८)	स्थानीय			6.3					
	प्रदेश								
	राष्ट्रिय			६.६		१.०	०		
२.२०	आधारभूत तह (कक्षा १-८) अध्यापनरत कूल शिक्षक मध्ये महिला शिक्षकको सङ्ख्या*(%)	स्थानीय							
		प्रदेश							
		राष्ट्रिय	४3.७	४५.०	५०.०	५०.०			
३. माध्यमिक शिक्षा (कक्षा ९-१२)									

३.१	माध्यमिक तह (कक्षा ९-१२) मा खुद भर्ना दर* (%)	स्थानीय	79.6					
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	४७.६		६५.०			
३.२	माध्यमिक तह (कक्षा ९-१२) मा कूल भर्ना दर* (%)	स्थानीय	97.5					
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	७१.४			९९.०		
३.३	माध्यमिक तहमा कूल भर्ना दरमा लैङ्गिक समता सूचक* (कक्षा ९-१२)	स्थानीय	0.93	0.94	0.95	0.96		
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	१.०२	१.००	१.००	१.००		
३.४	आधारभूत तहवाट माध्यमिक तहमा ट्रान्जिसन दर* (%)	स्थानीय	67.1					
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	९७.५					
३.५	कक्षा १ मा भर्ना भएका बालबालिका मध्ये कक्षा १० मा पुगे दर (%)	स्थानीय	61.1					
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	६०.३					
३.६	कक्षा १ मा भर्ना भएका बालबालिका मध्ये कक्षा १२ मा पुगे दर (%)	स्थानीय	२४%	२७%	२८%			
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	२४.०					
३.७	माध्यमिक तह (कक्षा ९-१२) मा कार्यरत महिला शिक्षक सङ्ख्या* (%)	स्थानीय	२१.५०	२३.०	२५.०	३०.०		
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	२०.६	२२.०	२७.०	३३.०		
३.८	माध्यमिक तह (कक्षा ९-१२) मा अध्ययनरत विद्यार्थी मध्ये विज्ञान र प्राविधिक तथा व्यावसायिक शिक्षा विषयमा भर्ना भएका विद्यार्थी सङ्ख्या*(%)	स्थानीय	विज्ञान	०				
			प्रा.व्या.					
		प्रदेश	विज्ञान					
			प्रा.व्या.					

		राष्ट्रिय	विज्ञान			१५.०			
			प्रा.व्या.	१०.०	१७.०	३०.०			
३.९	कक्षा १० का विद्यार्थी सिकाइ उपलब्धि* (अङ्कमा)	नेपाली भाषा	स्थानीय	५८					
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय						
		गणित	स्थानीय	४५					
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय						
		विज्ञान	स्थानीय						
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय						
		अङ्ग्रेजी	स्थानीय						
			प्रदेश						
			राष्ट्रिय						
४. जीवन-पर्यन्त शिक्षा तथा सिकाइ र अनौपचारिक शिक्षा									
४.१	साक्षरता दर (१५ वर्ष भन्दा माथि) (%)	स्थानीय	64.9						
		प्रदेश							
		राष्ट्रिय	५८.०			९५.०			
४.२	साक्षरता दर (६ वर्ष भन्दा माथि) (%)	स्थानीय	96.0						
		प्रदेश							
		राष्ट्रिय	८२.०	८९.०	९५.०	१००			
४.३	साक्षरता दर (१५-२४ उमेर समूह) (%)	स्थानीय	96.0						
		प्रदेश							
		राष्ट्रिय	९२.०			९९.०			

४.४	साक्षरता दरमा लैङ्गिक समता (१५ वर्ष भन्दा माथि)	स्थानीय						
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय		०.६५			०.८०	
५. प्राविधिक तथा व्यावसायिक शिक्षा र सीप विकास तालिम								
५.१	प्राविधिक तथा व्यावसायिक सीप विकास तथा तालिम प्राप्त आर्थिक रूपले सक्रिय जनशक्ति*(%)	स्थानीय						
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय		३१.०	४०.०	५०.०	७५.०	
५.२	प्राविधिक तथा व्यावसायिक शिक्षा(कक्षा ९-१२ वा डिप्लोमा वा प्रि-डिप्लोमा वा सो सरह)उत्तीर्णजनशक्ति* (वार्षिक सङ्ख्या)	स्थानीय	छात्रा	३२				
			छात्र	९१				
		प्रदेश	छात्रा					
			छात्र					
		राष्ट्रिय	छात्रा					
			छात्र					
६. सुशासन तथा व्यवस्थापन								
६.१	आधारभूत तह (कक्षा १-५) मा विद्यार्थी:शिक्षक अनुपात (सामुदायिक विद्यालय)	स्थानीय		३३:१				
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय		२४:१		३०:१	३०:१	
६.२	आधारभूत तह (कक्षा ६-८) मा विद्यार्थी:शिक्षक अनुपात (सामुदायिक विद्यालय)	स्थानीय		१३२:१				
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय		३०:१		३०:१	३०:१	
६.३	आधारभूत तह (कक्षा १-८) मा विद्यार्थी:शिक्षक अनुपात (सामुदायिक विद्यालय)	स्थानीय		१३२:१				
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय		३३:१	३१:१	३०:१	३०:१	
६.४	माध्यमिक तह (कक्षा ९-१०) मा विद्यार्थी:शिक्षक अनुपात (सामुदायिक)	स्थानीय		५५:१	४०:१	३५:१	३०:१	
		प्रदेश						

	विद्यालय)	राष्ट्रिय	४०:१		३०:१	३०:१		
६.५	माध्यमिक तह (कक्षा ९-१२) मा विद्यार्थी:शिक्षक अनुपात	स्थानीय	६२:१	५५:१	४५:१	३५:१		
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	४१:१	३५:१	३०:१	३०:१		
७. शिक्षामा लगानी								
८.१	कूल बजेटको शिक्षा क्षेत्रमा विनियोजित बजेट*(%)	स्थानीय						
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	१०.६८	१५.०	१७.०	२०.०		
८.२	आधारभूत तह (कक्षा १-८) मा प्रति विद्यार्थी सरकारी खर्च (रू. हजारमा)	स्थानीय						
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	१८	२१	२४			
८.३	माध्यमिक तह (कक्षा ९-१२) मा प्रति विद्यार्थी सरकारी खर्च (रू. हजारमा)	स्थानीय						
		प्रदेश						
		राष्ट्रिय	११	१५	१७			

परिच्छेद ३ : विद्यालय शिक्षाका मुख्य उपक्षेत्रहरू

यस शिक्षा क्षेत्रको योजना सन् २०२४-२०३३ का लागि परिच्छेद दुईमा पहिचान गरिएका विद्यालय शिक्षाका दृष्टिकोण तथा उद्देश्यहरूका आधारमा प्रमुख क्रियाकलापहरू निर्धारण र लक्ष्यहरू आकलन गरि पहिलो पाँच वर्ष अर्थात् सन् २०२४-२०२८ का लागि लागत अनुमान सहित योजनाको खाका तयार गरिएको छ । पहिलो परिच्छेदमा यस शिक्षा क्षेत्रको योजनाको सन्दर्भ र विद्यालय क्षेत्रको वर्तमान अवस्थाको समग्र समीक्षा गरिएको छ । यसले शिक्षा क्षेत्रको योजनाको आवश्यकता तथा प्राथमिकता पहिचान गर्ने आधार तयार गरेको छ । परिच्छेद दुईमा यस योजनाका समग्र दूरदृष्टि, ध्येय, उद्देश्य, रणनीति तथा लक्ष्यहरू पहिचान गरिएको छ ।

तेश्रो परिच्छेदमा विद्यालय क्षेत्रअन्तर्गतका विभिन्न उपक्षेत्रहरू: बालिविकास र शिक्षा, आधारभूत शिक्षा, माध्यमिक शिक्षा र अनौपचारिक शिक्षा तथा आजीवन सिकाइका वर्तमान अवस्थाको समीक्षा गरी चुनौतीहरू पहिचान गरिएको छ भने पाठ्यक्रम तथा मूल्याङ्कन र शिक्षक विकास तथा व्यवस्थापन जस्ता सबैजसो उपक्षेत्रसँग अन्तरविषयहरूको वर्तमान अवस्थाको समीक्षा गरि चुनौतीहरू पहिचान गरिएको छ । यसमा प्रत्येक उपक्षेत्रको वर्तमान अवस्थाको समीक्षा र पहिचान गरिएका चुनौतीहरूलाई दृष्टिगत गरेर योजनाका उद्देश्य, चुनौतीहरू सामना गरि उद्देश्य प्राप्तिका लागि आवश्यक उपक्षेत्रगत रणनीतिहरू र प्रमुख क्रियाकलापहरू तथा लक्ष्यहरू निर्धारण गरिएको छ ।

३.१ प्रारम्भिक बालविकास र शिक्षा

प्रारम्भिक बाल विकास तथा शिक्षा आधारभुत तहको एक महत्वपूर्ण उप क्षेत्र हो । चार वर्ष उमेर पुगेका बालबालिकालाई दिईने शिक्षालाई प्रारम्भिक बालशिक्षा भनिन्छ । शारीरिक, मानसिक (बौद्धिक), संवेगात्मक र सामाजिक क्षेत्रको समुचित विकासलाई नै बाल विकासको आधारमा लिएको हाल रहेको छ । हाल बालविकास केन्द्र विद्यालयमा आधारित तथा समुदायमा आधारित २ प्रकारका रहेका छन् । प्रारम्भिक बालविकास कक्षादेखि १२ सम्मलाई सरकारले विद्यालय शिक्षाको संरचनामा राखेको छ ।

पाठ्यक्रम प्रारूप २०७६ का अनुसार चार वर्षको उमेर पूरा भएका बालबालिकालाई एक वर्षको प्रारम्भिक बालविकासको अवसर प्रदान गरिने कुरा उल्लेख गरिएको छ भने चार वर्ष उमेरभन्दा मुनिका बालबालिकालाई शिशु विकास केन्द्रबाट शारीरिक, मानसिक वा बौद्धिक, संवेगात्मक र सामाजिक विकास तथा स्याहारका क्रियाकलाप सञ्चालन गर्न सकिने कुरा उल्लेख छ । प्रारम्भिक बालविकास र शिक्षाको मुख्य उद्देश्य विविध किसिमका मनोरञ्जनात्मक सिकाइ सहजीकरण क्रियाकलापकामाध्यमद्वारा बालबालिकाहरूको सर्वाङ्गीण विकासमा सहयोग पुर्याउनु र कक्षा १ मा प्रवेशका लागि तयारपार्नु हुने छ भन्ने कुरा उल्लेख गरिएको छ । प्रारम्भिक बालविकास र शिक्षाका ७ सक्षमताहरू मा सर्वाङ्गीण विकासका क्रियाकलापमा संलग्नता, पोषणयुक्त खाना र स्वस्थकर बानी विकास, वैयक्तिक सुरक्षाका उपायहरू अवलम्बन, सरसफाइ र सामाजिक बानी व्यवहारको अवलम्बन, सिर्जनात्मक सोचको विकास र भाषिक तथा सञ्चार सिपको विकास रहेका छन् ।

नेपालको संविधानको धारा ३९(३) मा प्रत्येक बालबालिकालाई प्रारम्भिक बालविकास तथा बाल सहभागिताको हक हुनेछ भनी उल्लेख गरिनु र शिक्षा ऐन २०२८ को आठौँ संशोधनले बालविकास र शिक्षालाई

विद्यालय शिक्षाकै अंगको रूपमा मान्यता दिनुले यसको आवश्यकता र महत्त्व थप पुष्टि भएको छ । बालबालिकाको शारीरिक, मानसिक, संवेगात्मक, सामाजिक एवं नैतिक सृजनात्मक पक्षको विकासमा सघाउँदै उनीहरूलाई आधारभूत शिक्षाको लागि तयार गर्ने उद्देश्यले सञ्चालित यो कार्यक्रम विद्यालय शिक्षाको पहिलो पाइला भएकोले पनि यसलाई सर्वसुलभ र गुणस्तरीय बनाउनु आजको आवश्यकता रहेको छ ।

विद्यालय क्षेत्र विकास कार्यक्रमले प्रारम्भिक शिक्षामा पहुँच गुणस्तरमा जोड दिइएको छ भने शिक्षा नीति २०७६ ले बालबालिकाको सर्वाङ्गीण विकासमा केन्द्रित प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षालाई गुणस्तरीय र प्रभावकारी बनाउनु पर्ने उद्देश्य लिएको छ भने उपयुक्त पूर्वाधारसहितको बालमैत्री वातावरण सुनिश्चित गरी प्रारम्भिक बालविकासको अवसर विस्तार गर्ने तथा तीनै तहका सरकार र अभिभावकको साझेदारीमा बालबालिकाहरूको सर्वाङ्गीण विकास एवं विद्यालय शिक्षाको पूर्वतयारीका लागि कम्तीमा एक वर्षको प्रारम्भिक बालविकासको अवसर प्रदान गर्ने रणनीति लिएको छ । त्यस्तैगरी १५ औं योजनाले प्रारम्भिक शिक्षा लाई विद्यालय शिक्षाको अभिन्न अंगका रूपमा लिइ सबै बालबालिकाहरूको पहुँचको सुनिश्चित गर्ने रणनीति लिइएको छ भने कार्यनितका रूपमा बालविकासको विकासको लागि लगानी साझेदारी गर्ने दक्ष योग्यता पुगेका शिक्षकबाट सेवा प्रदान गर्ने प्रारम्भिक शिक्षाको व्यवस्थापनको न्यूनतम मापदण्ड पुरा गर्ने लिएको छ । बालबालिकाको शारीरिक, मानसिक, संवेगात्मक, सामाजिक एवं नैतिक सृजनात्मक पक्षको विकासमा सघाउँदै उनीहरूलाई आधारभूत शिक्षाको लागि तयार गर्ने उद्देश्यले सञ्चालित यो कार्यक्रम विद्यालय शिक्षाको पहिलो पाइला भएकोले यसलाई सर्वसुलभ र गुणस्तरीय बनाउनु स्थानीय सरकारको दायित्व भित्र पर्दछ । यसै कुरालाई मध्यनजर गरेर महादेवा गाउँपालिका ले निर्माण गरेको यस शिक्षा योजनामा प्रारम्भिक बालविकास शिक्षालाई व्यवस्थित र गुणस्तरीय बनाउने प्रयास स्वरूप कार्यक्रमहरू समावेश गरिएको छ ।

३.१.१ वर्तमान अवस्था

औरही गाउँपालिका, सिरहा जिल्लामा विद्यालय शिक्षाको पहुँच तथा विस्तार क्रमशः वृद्धि हुँदै गएको छ। गाउँपालिकामा हाल कक्षा १-१० सम्म सञ्चालन भएका २ वटा माध्यमिक विद्यालय तथा कक्षा १-१२ सम्म सञ्चालन भएको १ वटा माध्यमिक विद्यालय रहेका छन्। यीमध्ये १ विद्यालयमा प्राविधिक धार अन्तर्गत प्रि-डिप्लोमा इन्जिनियरिङ कार्यक्रम सञ्चालन भइरहेको छ भने कक्षा ११-१२ मा शिक्षा तथा व्यवस्थापन (Management) विषयको अध्ययन-अध्यापन सञ्चालनमा रहेको छ। गाउँपालिकाभित्र हाल १८ वटा विद्यालय सञ्चालनमा रहेका छन्, जसमध्ये १५ वटा सामुदायिक, २ वटा संस्थागत (निजी) तथा १ वटा धार्मिक (मदरसा) विद्यालय रहेका छन्। विद्यालय तहअनुसार १७ वटा प्रारम्भिक बालविकास (ECD) केन्द्र, १८ वटा आधारभूत विद्यालय, ३ वटा माध्यमिक विद्यालय तथा १ वटा +२ सञ्चालन गर्ने विद्यालय रहेका छन्।

प्रारम्भिक बालविकास शिक्षाको अनुभव लिई कक्षा १ मा नवप्रवेशी प्रतिशत ८५.२६ रहेको छ। कक्षा १ मा कूल प्रवेश दर १०२.२० प्रतिशत तथा खुद प्रवेश दर ९५.६० प्रतिशत रहेको छ। आधारभूत तह (कक्षा १-५) मा कूल भर्ना दर ११२.७० प्रतिशत, खुद भर्ना दर ९६.२४ प्रतिशत, लैङ्गिक समता सूचक १.१९, शिक्षक-विद्यार्थी अनुपात ४५.१०, कक्षा ५ को टिकाउ दर ९३.३० प्रतिशत तथा उत्तीर्ण दर ८६.५२

प्रतिशत रहेको छ। यद्यपि दोहोरिने दर ७.१३ प्रतिशत र कक्षा छोड्ने दर ३.४७ प्रतिशत रहेकाले विद्यार्थी टिकाइमा अझै सुधार आवश्यक देखिन्छ।

आधारभूत तह (कक्षा १-८) मा कूल भर्ना दर १०८.५९ प्रतिशत, खुद भर्ना दर ९५.११ प्रतिशत, लैङ्गिक समता सूचक १.२०, कक्षा ८ को टिकाउ दर ८५.४९ प्रतिशत तथा उत्तीर्ण दर ९१.३० प्रतिशत रहेको छ। यस तहमा दोहोरिने दर २.२९ प्रतिशत र कक्षा छोड्ने दर ३.०३ प्रतिशत रहेको छ। माध्यमिक तह (कक्षा ९-१०) मा कूल भर्ना दर ८८.३४ प्रतिशत, खुद भर्ना दर ८०.५६ प्रतिशत, लैङ्गिक समता सूचक १.२३, शिक्षक-विद्यार्थी अनुपात ४८.१५, कक्षा १० को टिकाउ दर ७०.३० प्रतिशत तथा उत्तीर्ण दर ९९.७२ प्रतिशत रहेको छ। कक्षा १० मा दोहोरिने र कक्षा छोड्ने दर शून्य रहेको देखिन्छ।

शिक्षक व्यवस्थापनको दृष्टिले माध्यमिक तह (कक्षा ९-१२) मा जम्मा ७ जना शिक्षक कार्यरत रहेका छन्। तीमध्ये ५ जना स्नातक तथा २ जना स्नातकोत्तर योग्यता प्राप्त शिक्षक रहेका छन्। विद्यालयहरूमा विद्यालय सुधार योजना (SIP) निर्माण तथा EMIS अद्यावधिक गर्ने कार्य नियमित रूपमा भइरहेको छ। भौतिक पूर्वाधारका दृष्टिले गाउँपालिकाका तीनवटै माध्यमिक विद्यालयमा आवश्यक पूर्वाधार अझै अपुग रहेको छ। केवल एक विद्यालयमा अपाङ्गतामैत्री शौचालय रहेको छ भने अन्य विद्यालयमा छात्र-छात्रामैत्री शौचालय, सुरक्षित खानेपानी तथा अन्य आधारभूत सुविधाको अभाव रहेको छ।

भौतिक रूपमा हेर्दा प्रारम्भिक बालविकास सम्बन्धी न्यूनतम मापदण्ड निर्देशिका २०६७ -पहिलो संशोधन) अनुसार यस पालिका अन्तर्गत कुनैपनि बालविकास केन्द्रको न्यूनतम मापदण्ड नपुगेको देखिन्छ (२०७५)। प्रायः बालविकास केन्द्रहरू बालमैत्री सकेका छैनन्कमैत्री बन्नलैडिग ,अपाङ्गमैत्री , । एकातिर सहजकर्ताका लागि उत्प्रेरणा र मनोबल बढाई पेशामा क्रियाशील बनाउन पारिश्रमिकतामा न्यूनता छ भने अर्कातिर उनीहरूका लागि कुनै सघन तथा पुनर्ताजगी तालिम प्रदान गर्ने व्यवस्था गरिएको छैन ।

प्रमुख समस्या र चुनौतीहरू

१. प्रारम्भिकबाल विकास केन्द्रको न्युत्तम मापदण्ड पुरा गर्दै बालबालिकाहरूको सर्वाङ्गिक विकास नभएको
२. पिछाडीएका वर्गका बालबालिकाहरूलाई बाल शिक्षाको पहुँचमा सुनिश्चित गर्न नसक्नु
३. बालविकासकेन्द्रमा भर्ना भएका बालबालिकाको उपस्थितिमा निरन्तरता ल्याउन नसक्नु
४. बालविकास केन्द्रहरूमा तोकिएको पाठ्यक्रम अनुरूप सहजीकरण गर्न नसक्नु
५. प्रारम्भिक बालहेरचाहा पोषण सुरक्षा तथा सिकाइका सम्बन्धमा अभिभावकहरूलाई जागरण गराउन नसक्नु
६. प्रारम्भिक बालविकास केन्द्रमा न्यूनतम मापदण्ड पूरा गर्न नसक्नु
७. तोकिएको उमेरमा बालविकास कक्षामा भर्ना गराउन नसक्नु
८. सहजकर्ताहरूको पारिश्रमिक वृद्धिवृत्ति विकास र क्षमता विकास गर्न , नसक्नु
९. बाल विकास केन्द्रको लागि छुट्टै कम्पाउण्ड नभएको
१०. बाल विकास शिक्षकहरू तालिम प्राप्त नगरेको

३.१.२ उद्देश्य

सबै बालबालिकाहरूलाई गुणस्तरीय प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षाको अवसर सुनिश्चित गर्नु बालविकास र शिक्षा कार्यक्रमको प्रमुख उद्देश्य हो । यो उद्देश्य परिपूर्तिका लागि शिक्षा क्षेत्रको योजनाले प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षासम्बन्धी निम्नलिखित उद्देश्यहरू राखेको छ :

१. सबै बालविकास केन्द्रलाई न्युनतम मापदण्ड पुरा गरी व्यवस्थापन गर्ने
२. प्रारम्भिक बालविकास र शिक्षाको गुणस्तर सुनिश्चित गर्नु ।
३. थप तीन ओटा विद्यालयमा बाल विकासकेन्द्र संचालन गराउने
४. ५ वर्ष मुनिको सबै बालबालिकाहरूलाई प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षामा पहुँच सुनिश्चित गर्नु ।
५. बालविकासमा रहेको विद्यार्थी शिक्षक अनुपात १:४४.५८ लाई घटाउन स्थानीय स्तरबाटै थप बालविकास शिक्षकको व्यवस्था गर्ने
६. पाठ्यक्रम प्रारूप २०७६ अनुसार ५ वर्षमुनिका बालबालिकाको शारीरिक, सामाजिक, संवेगात्मक, संज्ञानात्मक, आध्यात्मिक तथा नैतिक क्षमताकोविकास गरी प्रारम्भिक बाल शिक्षा तथा विकास/पर्व प्राथमिक शिक्षालाई कक्षा १ मा प्रवेशको तयारी गराउनु ।
७. बालविकासको अनुभव सहितको कक्षा १ मा हुने भर्नादर ८५.२६ बाट १००% मा पुगाउने

३.१.३ रणनीति

प्रारम्भिक बालविकास र शिक्षामा सुधार ल्याउनका लागि स्थानीय सरकारले विभिन्न रणनीतिहरू अपनाउन आवश्यक छ । पहिलो, प्राथमिक शिक्षाको पहुँच र गुणस्तर सुधार्नका लागि शिक्षण सामग्री र शिक्षिका-शिक्षिकाको तालिममा ध्यान दिनु पर्छ । बालबालिकालाई शिक्षामा आकर्षित गर्न र उनीहरूको सहभागिता बढाउन खेलकुद, नृत्य र गीतजस्ता विधिहरूको समावेश गर्नुपर्छ । दोस्रो, समुदायमा आधारित शिक्षा कार्यक्रम र अभिभावकहरूको संलग्नता सुनिश्चित गर्ने कार्य गर्नुपर्छ, जसले बालबालिकाको सिकाइको वातावरणलाई सशक्त बनाउँछ । तेस्रो, प्राथमिक विद्यालयहरूलाई आवश्यक आधारभूत पूर्वाधार, जस्तै पुस्तकालय, खेलकुद उपकरण र स्वच्छता सुविधाहरू उपलब्ध गराउनु पर्छ । यसका साथै, बालविकासका क्षेत्रमा शैक्षिक जागरूकता अभिवृद्धि गर्ने र सामाजिक संरक्षणको उपायहरू लागू गर्ने कार्यले बालबालिकाको सर्वांगीण विकासमा मद्दत पुऱ्याउँछ ।

१. प्रारम्भिक बालविकास र शिक्षामा सबै बालबालिकाको पहुँच सुनिश्चित गर्नका लागि निर्धारित मापदण्ड, नर्स र ढाँचा अनुसार प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षा सञ्चालन गर्ने ।
२. कार्यक्रमको नक्साङ्कन, पुनर्वितरण र आवश्यकता अनुसार नयाँ बालविकास केन्द्र स्थापना गर्ने ।
३. विभिन्न लोपोन्मुख तथा सिमान्तकृत समुदायका बालबालिकाका लागि विभिन्न नमूनाहरू विकास गरी पहुँच सुनिश्चित गर्ने ।
४. प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षामा लागत सहभागिता अभिवृद्धि गर्ने ।
५. कार्यक्रमको प्रभावकारिता वृद्धिका लागि परिवार, समुदाय, गैरसरकारी संघसंस्था, निजी क्षेत्र र विद्यालयहरूलाई जिम्मेवार बनाउने ।
६. नमूना बालविकास केन्द्रहरू स्थापना गर्ने ।
७. बालविकास सहजकर्तामा महिलालाई प्रथामिकता दिने ।
८. सहयोगी कार्यकर्ताहरूको क्षमता विकासका लागि विभिन्न तालिम कार्यक्रमहरू सञ्चालन गर्ने ।
९. बालकक्षा व्यवस्थापन, कक्षा सजावट, प्रविधिमा आधारित शैक्षिक सामग्रीहरू बाल ,उद्यानको व्यवस्थापन गर्ने ।

१०. राष्ट्रिय पाठ्यक्रम प्रारूपमा आधारित भै प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षाको लागि न्यूनतम सिकाइ कार्यघण्टा सुनिश्चित गर्ने ।

३.१.४ प्रमुख उपलब्धि तथा नतिजा

१. प्रारम्भिक बालविकास केन्द्रहरु २०६७ण्ड निर्देशिका प्रारम्भिक बालविकास सम्बन्धी न्यूनतम मापदण्ड“ (पहिलो संशोधन २०७५ “(अनुसार मापदण्ड पूरा भएका हुनेछन् ।
२. प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षा उमेरका सबै बालबालिकाहरूलाई प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षाको अनुभवसहित कक्षा १ मा प्रवेश गर्ने वातावरण तयार हुनेछ ।
३. प्रारम्भिक बालविकास शिक्षकहरूलाई टि.पी.डी. १ र टि.पी.डी २ मोडेलमा आधारित तालिम प्राप्त हुनेछन् ।
४. प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षा कार्यक्रमको नक्शाङ्कन र पुनर्वितरण गरि २० मिनेटको दूरी भन्दा बढी नपर्ने गरी नयाँ बालविकास केन्द्र विस्तार गरिएको हुनेछ (घुम्ती बालविकास) ।
५. प्रारम्भिक बालविकास शिक्षाको कार्यान्वयनका लागि परिवार, समुदाय, गैरसरकारी संघ संस्था, निजी क्षेत्र र विद्यालयहरूलाई जिम्मेवार बनाइनेछ ।
६. बाल विकास शिक्षकहरूको पारिश्रमिकमा थप गरी उत्प्रेरित गरिनेछ ।

उपलब्धि

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य उपलब्धिहरू :

- सबै प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षा केन्द्रहरूले न्यूनतम मापदण्ड पूरा गरेका हुनेछन् ।
- सबै बालबालिकाहरूलाई गुणस्तरीय प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षाको अवसर सुनिश्चित भएको हुनेछ ।
- बाल विकास केन्द्र शिक्षक विद्यार्थी अनुपात ४४.५८ बाट घटेर २५ सम्म आउनेछ ।
- बालविकास केन्द्रको सङ्ख्या बढेर २१ ओटा हुनेछन् ।
- ४-५ वर्षक बालबालिकाहरूको लागि न्यूनतम दुरीमा बालविकास केन्द्रको संचालन भएको हुनेछ ।

नतिजा

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य नतिजाहरू तलको तालिका

क्रसं	सूचक (उदाहरण)	आधार वर्ष (२०८१/८२)	२०८२/८३	२०८३/८४	२०८४/८५	२०८५/८६	२०८६/८७
१	प्रारम्भिक बालविकास र शिक्षामा कूल भर्ना सङ्ख्या	५९३	६८०	७५०	८७०	९९०	११००
२	तोकिएको न्यूनतम मापदण्ड पूरा गरेका प्रारम्भिक	०	४	९	१३	१५	१८

	बालविकास र शिक्षा केन्द्र						
३	तालिम प्राप्त बालविकास शिक्षकहरुको सङ्ख्या	०	०	११	१८	आवश्यकता अनुसार	आवश्यकता अनुसार
४	थप बालविकास शिक्षक हरु	२	३	५	७	९	१०
५	बालविकास कक्षाको खुद भर्ना दर	७८.३१	८५	८९	९५	९८	१००
६	बालविकासको अनुभव सहित कक्षा क मा भर्नादर	८५.२६	९०	९३	९५	९८	१००

३.१.५ प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

क्र.सं.	प्रमुख क्रियाकलापहरू	इकाइ	भौतिक लक्ष्य (५ वर्ष)					भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफियत
			१	२	३	४	५		
१	प्रारम्भिक बालकक्षामा निर्धारित मापदण्ड अनुरूप बसाइ व्यवस्था लाई ध्यान दिइ खेल तथा सिकाइ सामग्री र अडियो भिडियो सामग्री सहितको कक्षाकोठा व्यवस्थापन गरीनेछ ।	संख्या	०	५	५	५	५	२५	प्रदेश/ गाउँपालिका
२	घुम्ती बालविकास केन्द्र विस्तार	पटक			१			२	गाउँपालिका
३	इसीडि सहजकर्ताको क्षमता विकासका लागि छोटो अविधिको तालिम सञ्चालन	पटक		१		१		४	पटक
४	प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षा कार्यक्रमको नक्शाङ्कन र पुनर्वितरण	पटक			१			२	गाउँपालिका
५	गर्भवती र नवजात शिशु पोषणमा अभिभावक सचेतना कार्यक्रम सञ्चालन	पटक	१	१	१	१	१	१०	गाउँपालिका
६	पोषणयुक्त दिवा खाजाको व्यवस्था	बालविकास	२१	२१	२१	२१	२१	२१	संघ
७	शिक्षकको क्षमता विकास तथा वृत्ति विकास	संख्या	५		५		५	२०	प्रदेश/ गाउँपालिका
८	सिकाइ क्रियाकलाप सहजीकरणमा मातृभाषाको प्रयोग	संख्या	२१	२१	२१	२१	२१	२१	विद्यालय
९	प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षाको शिक्षकहरूको पारिश्रमिक तथा सेवा सुविधा वृद्धि	पटक	१			१		३	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
१०	प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षामा सरोकारवालाको सहभागिता	पटक	१	१	१	१	१	१०	स्थानीय सरोकारवाला

११	प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षाको नक्साङ्कन गरी पुनर्वितरण तथा नयाँ थप केन्द्रको स्थापना	केन्द्र	१		१			३	गाउँपालिका
१२	सिमान्तकृत तथा विद्यालय बाहिर रहेका बालबालबालिकाको लागि शैक्षिक सहयोग कार्यक्रम सञ्चालन	पटक		१		१		५	गाउँपालिका
१३	केन्द्र तोकिएको मापदण्ड अनुरूपको बालविकास केन्द्र व्यवस्थापनका लागि प्रस्तावनामा आधारित नमुना बालविकास केन्द्र विकास कार्यक्रम सञ्चालन	केन्द्र		१	१		१	५	गाउँपालिका
१४	बार्षिक उत्कृष्ट बालविकास सहजकर्ता लाई सम्मान कार्यक्रम	जना	१	१	१	१	१	१०	गाउँपालिका
१५	शिक्षक अभिभावक संघ मार्फत मासिक सुचकको आधारमा अनुगमन समीक्षा बैठक सञ्चालन	जना		४		४	५	४०	गाउँपालिका
१६	बालविकास केन्द्रको व्यवस्थापकहरुको क्षमता विकास कार्यक्रम सञ्चालन	केन्द्र		१०		१०		३०	गाउँपालिका

३.२ आधारभूत शिक्षा

शिक्षा ऐन २०२८ अनुसार “आधारभूत शिक्षा” भन्नाले प्रारम्भिक बाल शिक्षादेखि कक्षा आठसम्म दिइने शिक्षा हो । विद्यालय क्षेत्र सुधार योजना २०६६-२०७२ ले विद्यालय शिक्षाको पुनर्संरचना गरेर कक्षा १-८ लाई आधारभूत शिक्षा र कक्षा ९-१२ लाई माध्यमिक शिक्षाको रूपमा परिभाषित गरेपछि विद्यालय शिक्षा हाल दुई तहको भएको छ । प्राथमिक र निम्न माध्यमिक तहलाई मिलाएर बनाइएको आधारभूत तहलाई संविधानको धारा ३१ (१) मा नागरिकको मौलिक हक अन्तर्गत राखिएको छ । गुणस्तरीय आधारभूत शिक्षाले गरिबी घटाउन मद्दत गर्ने र व्यक्तिको जीवनस्तरमा उल्लेखनीय सुधार ल्याउन सक्ने तथा यसबाट समाज र राष्ट्रलाई नै विकासको पथमा अगाडि बढ्नमा सहयोग हुने कुरा विभिन्न अध्ययन प्रतिवेदनहरूले देखाएका छन् । युनेस्कोको एउटा प्रतिवेदनले यदि कम आय भएका मुलुकका सबै विद्यार्थीहरूले आधारभूत पढाइ सीप हासिल गरेर विद्यालय छाड्ने हो भने १७ करोड १० लाख मानिसलाई गरिबीबाट माथि उठाउन सकिने तथ्य प्रकाशन गरेको छ । आधारभूत तहको शिक्षाको महत्त्वलाई दृष्टिगत गरेर नै यसलाई योजनाबद्ध रूपमा व्यवस्थित र गुणस्तरीय बनाउनका लागि महादेवा गाउँपालिका ले यस योजनामा आधारभूत शिक्षा अन्तर्गत कक्षा १ देखि ८ सम्मको शिक्षामा पहुँच, गुणस्तर तथा समता र व्यवस्थापकीय प्रवन्धको वर्तमान अवस्थाको समीक्षाका आधारमा चुनौतीहरू पहिचान गरि आगामी दश वर्षका लागि यस तहको शिक्षा विकासका उद्देश्य, रणनीति, नतिजा र प्रमुख क्रियाकलापहरू तथा लक्ष्य उल्लेख गरिएको छ ।

संविधानले विद्यालय तहको शिक्षालाई स्थानीय तहको एकल अधिकार क्षेत्रभित्र तथा संघ, प्रदेश र स्थानीय सरकारको साझा अधिकारभित्र पनि राखेको छ । संविधानका उल्लिखित प्रावधानहरूले सबै बालबालिकाहरूलाई गुणस्तरीय शिक्षा प्रदान गर्न एकल तथा साझा सूचीका आधारमा तीनै तहका सरकार जिम्मेवार हुनुपर्ने देखिन्छ ।

३.२.१ वर्तमान अवस्था

औरही गाउँपालिकामा आधारभूत शिक्षा (कक्षा १-८) को पहुँच विस्तार तथा सबै बालबालिकालाई विद्यालय शिक्षाको अवसर उपलब्ध गराउने दिशामा उल्लेखनीय प्रगति भएको छ। गाउँपालिकामा हाल १८ वटा आधारभूत विद्यालय सञ्चालनमा रहेका छन्, जसमध्ये १५ वटा सामुदायिक, २ वटा संस्थागत (निजी) तथा १ वटा धार्मिक (मदरसा) विद्यालय रहेका छन्। यी विद्यालयहरूबाट गाउँपालिकाभित्रका अधिकांश विद्यालय उमेरका बालबालिकालाई आधारभूत शिक्षा प्रदान गरिंदै आएको छ।

प्रारम्भिक बालविकास शिक्षाको अनुभव लिई कक्षा १ मा नवप्रवेशी प्रतिशत ८५.२६ रहेको छ। कक्षा १ मा कूल प्रवेश दर १०२.२० प्रतिशत तथा खुद प्रवेश दर ९५.६० प्रतिशत रहेको छ, जसले विद्यालय पहुँचमा सकारात्मक सुधार भएको देखाउँछ।

आधारभूत तह (कक्षा १-५) मा कूल भर्ना दर ११२.७० प्रतिशत, खुद भर्ना दर ९६.२४ प्रतिशत, लैङ्गिक समता सूचक १.१९, तथा शिक्षक-विद्यार्थी अनुपात ४५.१० रहेको छ। यस तहमा कक्षा ५ को टिकाउ दर ९३.३० प्रतिशत तथा उत्तीर्ण दर ८६.५२ प्रतिशत रहेको छ। तर दोहोरिने दर ७.१३ प्रतिशत र कक्षा छोड्ने दर ३.४७ प्रतिशत रहेकोले विद्यार्थीलाई विद्यालयमा निरन्तर टिकाइराख्न थप प्रयास आवश्यक देखिन्छ।

त्यसैगरी आधारभूत तह (कक्षा १-८) मा कूल भर्ना दर १०८.५९ प्रतिशत, खुद भर्ना दर ९५.११ प्रतिशत तथा लैङ्गिक समता सूचक १.२० रहेको छ। कक्षा ८ को टिकाउ दर ८५.४९ प्रतिशत तथा उत्तीर्ण दर ९१.३० प्रतिशत रहेको छ भने दोहोरिने दर २.२९ प्रतिशत र कक्षा छोड्ने दर ३.०३ प्रतिशत रहेको छ। यी सूचकहरूले आधारभूत शिक्षामा पहुँच राम्रो भए पनि विद्यालयमा टिकाइ तथा सिकाइ निरन्तरतामा अझै सुधार आवश्यक रहेको देखाउँछन्।

विद्यार्थी मूल्यांकनको अवस्थालाई नियाल्दा यहाँका विद्यालयहरूले पाठ्यक्रममा तोकेको मूल्यांकन प्रणाली अनुसार गरे पनि तथ्य सहित नरहेकोले पालिकाको समग्र सिकाइ उपलब्धिमा प्रभाव परेको देखिन्छ।

- कक्षा १ मा प्रारम्भिक बालविकास र शिक्षाको अनुभव सहित आएका बालबालिकाको भर्ना दर ८५.२६ रहेको छ।
- आधारभूत शिक्षामा विभिन्न समूह र समुदायका बालबालिकाको पहुँच र सहभागिताको अवस्था तथा विद्यालय बाहिर रहेका बालबालिकाको संख्या
- आधारभूत शिक्षामा कक्षा दोहोर्याउने दर ५.८२ तथा छाड्ने दर २.२९ रहेको अवस्था छ।
- आधारभूत शिक्षाको विद्यार्थी सिकाइ उपलब्धि स्तर
- सुरक्षित, बालमैत्री, अपाङ्गमैत्री, सिकाइ मैत्री, वातावरणमैत्री जस्ता न्यूनतम पूर्वाधार तथा सिकाइ सक्षमता भएका आधारभूत विद्यालयको संख्या न्यून

प्रमुख समस्या र चुनौतीहरू

आधारभूत शिक्षामा देखिएका विद्यमान चुनौतीहरू :

१. छात्राको तुलनामा छात्र सङ्ख्या बढी रहेको,
२. शिक्षक विद्यार्थी अनुपात आधारभूत तह १-५ मा तुलनामा ६-८ मा बढी रहेको,
३. छात्राहरूको लागि चेन्जिंग कोठाको अभाव,
४. आधारभूत तहमा कार्यरत शिक्षकहरूमध्ये ५० प्रतिशतले मात्र तालिम प्राप्त गरेको,
५. विद्यार्थी भर्ना दरको अनुपातमा उपस्थिति दरमा सधैं कमि रहनु,
६. पुरुष शिक्षकको तुलनामा महिला शिक्षक नगन्य रहेको,
७. अभिभावकको शिक्षाप्रतिको उदासीनता,
८. आधारभूत तह १-३ को १०० % प्रतिशत अन्तरिक मूल्यांकन र ४-८ को ५०% अन्तरिक मूल्यांकन सन्तोषजनक नरहेको र यसले समग्र सिकाइ उपलब्धि निकाल्न नसक्नु,

३.२.२ उद्देश्य

यस योजनाले आधारभूत शिक्षासम्बन्धी निम्नलिखित उद्देश्य राखेको छ :

१. छात्रा र छात्रहरूको समान प्रतिनिधित्व सुनिश्चित गर्न विशेष प्रोत्साहन कार्यक्रमहरू सञ्चालन गर्ने,
२. आधारभूत तह ६-८ मा शिक्षकको संख्या वृद्धि गर्दै शिक्षक-विद्यार्थी अनुपात सुधार गर्ने,
३. सबै विद्यालयमा छात्राहरूका लागि चेन्जिङ कोठा जस्ता सुविधा उपलब्ध गराउने,
४. शिक्षकहरूको १००% तालिम सुनिश्चित गर्न नियमित र व्यापक प्रशिक्षण कार्यक्रम सञ्चालन गर्ने,
५. विद्यालयमा भर्ना भएका विद्यार्थीहरूको नियमित उपस्थिति सुनिश्चित गर्न दिवा खाजा, अभिभावक जागरण अभियान, र परामर्श कार्यक्रम सञ्चालन गर्ने,

६. खाली दरबन्दीमा शिक्षक भर्ना गर्दा महिला शिक्षकमा प्राथमिकता दिने,
७. शिक्षा प्रतिको उदासीनता हटाउन अभिभावक सचेतना कार्यक्रम र सामुदायिक बैठकहरूको आयोजना गर्ने।

३.२.३ रणनीति

यस गाउँपालिकाले आधारभूत शिक्षाको उद्देश्य प्राप्त गर्न निम्नानुसारको रणनीति निर्धारण गरेको छ :

१. विद्यालय नक्साङ्कन मार्फत् सबै बालबालिकाको पहुँच सुनिश्चित गर्न विद्यालय दरबन्दीलाई पुनर्वितरण तथा समायोजन गर्ने ।
२. अनिवार्य तथा निःशुल्क आधारभूत शिक्षाको कार्यान्वयन गर्न स्थानीय सरकारले आवश्यक कानून तर्जुमा तथा आवश्यक स्रोतको व्यवस्था गर्ने ।
३. विद्यालय बहिर रहेका सबै बालबालिकाहरूको यथार्थ विवरण सङ्कलन गरि उनीहरूको पहुँच सुनिश्चित गर्न आवश्यक व्यवस्था गर्ने ।
४. वैकल्पिकपरम्परागत शिक्षा तथा सिकाइ/खुला/अनौपचारिक/, लक्षित कार्यक्रम, प्रोत्साहनमूलक कार्यक्रम, आवासीय सुविधा आदि कार्यक्रम सञ्चालन गर्ने ।
५. सूचना तथा सञ्चार प्रविधिमा शिक्षक तथा विद्यार्थीको दक्षतामा वृद्धि गरी शिक्षण सिकाइमा प्रभावकारी ढङ्गले प्रयोग गर्ने ।
६. शिक्षकलाई पेशागत तालिमको लागि आवश्यक वातावरण सिर्जना गर्ने ।
७. शिक्षकले कक्षाकोठामा विताउने समय कार्याविधि कार्यान्वयनमा ल्याइने छ ।
८. पना भएका कक्षा पुस्तकालय तथा बुक कर्नरमा नियमित पढाइ तथा स्वयंम सिकाइ एवम गणितीय सिप विकास गर्ने सामाग्रीहरूलाई उचित ब्यबस्थापन तथा प्रयोगमा अनिवार्यता र सो को अभिलेखिकरण गरीने ।
९. विद्यार्थी सिकाइ स्तरको पहिचानका लागि पालिकास्तरीय कक्षा कोठामा आधारित पठन सीप परिक्षण सन्चालन र उत्कृष्ट विद्यार्थी र विद्यालय सम्मान कार्यक्रम (सिविएग्रा) ।
१०. प्रारम्भिक कक्षाका सबै बालबालिकाहरूको प्रारम्भिक पहिचान गरी सोही अनुसारको सिकाइ सहयोग सहजीकरणको प्रणाली कार्यान्वयन गर्ने ।
११. मूल्याङ्कनलाई शिक्षण सिकाइ कै अभिन्न अङ्गको रूपमा प्रयोगमा ल्याएर विद्यार्थीलाई कक्षाकोठामा आधारित मूल्याङ्कनसँग सम्बन्धित क्षमता विकास गरिनेछ ।
१२. विद्यालय व्यवस्थापन समिति, शिक्षक अभिभावक संघका पदाधिकारीको क्षमता विकास र अभिभावक अभिमुखीकरण गरिनेछ ।
१३. विद्यार्थीको पोषण तथा स्वास्थ्यमा सुधार गर्न स्थानीय स्वास्थ्य एकाइ मार्फत विद्यालयमा पोषण कर्नर स्थापना गरी सचित्र स्थानीय पोषण पाठ्यक्रम तयार गरी लागू गर्ने ।
१४. राष्ट्रिय पाठ्यक्रम प्रारूप २०७६ को कार्यान्वयन गरीने ।
१५. सिकाइलाई व्यवहारिक तथा प्रविधियुक्त बनाई गुणस्तरीय शिक्षा प्रदान गर्ने । विद्यालयको भौतिक पूर्वाधार सुधार गरी सिकाइ वातावरण निर्माण गर्ने ।
१६. ५ वर्ष उमेर समुहका १२ –सबै बालबालिकाहरूलाई आधारभूत तहसम्मको शिक्षा अनिवार्य र निःशुल्क गर्ने ।

१७. अभिभावकहरूसँगको सरसल्लाह र सहयोग तथा गाउँपालिकाको सहकार्यमा प्रत्येक विद्यालयमा विद्यार्थीहरूले दिवाखाजा कार्यक्रमलाई अनुगमन सहित व्यवस्थित गर्ने ।
१८. विद्यालयहरूमा बालमैत्री विद्यालय राष्ट्रिय प्रारूप २०६७ का प्रावधानहरू लागु गराउने व्यवस्था गर्ने ।
१९. सबै विद्यालयले आआफ्नो परिवेश र आवश्यकता अनुसार स्थानीय बुद्धिजिबी—, अभिभावक, विद्यालय व्यवस्थापनका पदाधिकारीहरूको सरसल्लाहमा स्थानीय पाठ्यक्रम बनाई लागु गर्ने । यसमा स्थानीय कला, संस्कृति, सीप, भाषा, धर्म र प्रविधिलाई प्राथमिकतामा राख्ने । यस कार्यमा गाउँपालिकाले सहयोग र सहजीकरण गर्ने ।
२०. हाल अंग्रेजी भाषा प्रति अभिभावकहरूको मोह बढिरहेकोले विद्यालयहरूमा बालविकास केन्द्र देखि नै अंग्रेजी सुनाइ र बोलाइ सीपको विकास गर्नका लागि सहयोगी कार्यकर्ता र शिक्षकलाई तालिमको व्यवस्था गर्ने र गाउँपालिकाका सबै विद्यालयहरूको अंग्रेजी भाषा शिक्षणमा सुधार गर्ने योजना र कार्यक्रम बनाउने ।
२१. आधारभूत शिक्षाको गुणस्तर कायम गर्नको लागि प्रत्येक शिक्षकले पाठ्यक्रमका आधारमा वार्षिक शैक्षणिक योजना बनाई शिक्षण गर्नका लागि प्रत्येक शिक्षकलाई एकएक ल्यापटप र प्रधानाध्यापकले गाउँपालिकाको सहकार्यमा समय समयमा अनुगमन गरी प्रतिवेदन पेश गर्ने र सोही आधारमा कारवाही वा परस्कृत गर्ने ।
२२. पालिकाभित्रका सबै विद्यालयका शिक्षकहरूको पेशागत विकासका लागि तालिम संचालन गर्न र समय समयमा कक्षा सुपरिवेक्षण गरी पृष्ठपोषण प्रदान गर्न नगर शिक्षा शाखा प्रमुखको अध्यक्षतामा एउटा समिति गठन गर्ने ।
२३. विद्यालयमा सबै पक्षको सभागिता सुनिश्चित स्वास्थ्य), प्रहरी, शिक्षा, महिला विकास, नगरप्रतिनिधि, बालप्रतिनिधि, आदि गरेर शिक्षा विकास समिति गठन गर्ने (।
२४. शिक्षकहरूको नियमिततामा जोड दिने र यसको लागि आवश्यक संयन्त्र तथा कार्यक्रमको व्यवस्था गरिनेछ ।
२५. गुणस्तरीय शिक्षक, गुणस्तरीय वातावरण, गुणस्तरीय स्थानीय शैक्षिक सामग्रीको विद्यालयले सुनिश्चित गर्ने ।
२६. शैक्षिक सामग्री प्रदर्शनी मेलाको आयोजना गर्ने र त्यसमा शिक्षक, अभिभावक र विद्यार्थीहरूको सहभागिता सुनिश्चित गर्ने ।
२७. तालिममा सिकेको विषयवस्तुहरूको बारेमा विद्यालयमा सबै शिक्षकहरूलाई जानकारी गर्ने र त्यसको अभिलेख विद्यालयले व्यवस्थापन गर्ने ।
२८. विद्यार्थीहरूको नियमिततामा विद्यालय हाम्रो घर), शिक्षकहरू अभिभावक र विद्यार्थी सबै साथी अभियान गर्ने प्रणालीलाई व्यवस्थापन गर्ने हाजिरी लेखाजोखा—थप प्रभावकारी बनाउन इ (।
२९. विद्यार्थीहरूको संख्या बढी भएको कक्षाकोठामा नयाँ प्रविधि एलसिडि/प्रोजेक्टर/स्मार्टबोर्ड (माध्यमद्वारा शिक्षण सिकाइ क्रियाकलापहरू संचालन गर्ने ।
३०. शिक्षक दरबन्दी नभएको विद्यालयमा सो क्षेत्रमा कार्यरत कर्मचारी तथा पढेर बसेका विद्यार्थीहरूलाई गाउँपालिकाले विज्ञापन जारी गरी स्वयम्सेवकको रूपमा पढाउन व्यवस्था मिलाउने ।

३१. बढी उपस्थित हुने विद्यार्थीहरूका अभिभावकहरूलाई सम्मान गर्ने र शिक्षण सिकाइ क्रियाकलापहरू प्रभावकारी गर्ने शिक्षकहरूलाई पुरस्कृत गर्ने ।
३२. प्रत्येक हप्ता शिक्षकले, तीन महिना विद्यालयस्तरीय र छ महिनामा गाउँस्तरीय मूल्यांकन प्रणाली लागु गर्ने । अन्तर विद्यालय उत्तरपुस्तिका जाँच गर्ने नीति अवलम्बन गर्ने एक विद्यालयका शिक्षकले अर्को) (विद्यालयको उत्तरपुस्तिका जाँच गर्ने ।
३३. निरन्तर मूल्यांकन प्रणालीलाई व्यवस्थित गर्न शिक्षक दरवन्दी मिलान, विद्यालय समायोजन, तह समायोजन, आदि गरेर कार्यान्वयन गर्ने ।
३४. कक्षा १दे ५-खि नै विद्यार्थीहरूको सिकाइ उपलब्धीको विश्लेषण गरेर कमजोर क्षेत्रमा तत्काल सुधार गर्ने नीति अवलम्बन गर्ने ।
३५. विद्यालयहरूमा बालउद्यानकावृक्षारोपण आदि जस्ता का ,करेसाबारी ,फूलबारी ,र्यक्रमहरू समावेश गर्ने ।

३.२.४ प्रमुख उपलब्धि तथा नतिजा

उपलब्धि

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य उपलब्धिहरू बुँदागत रूपमा उल्लेख गर्ने । उदाहरणका लागि

- अनिवार्य तथा निःशुल्क आधारभूत शिक्षामा सबैको पहुँच र सहभागिता सुनिश्चित भएको तथा गुणस्तर अभिवृद्धि भएको हुनेछ ।

नतिजा

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य नतिजाहरू तलको तालिका

क्र.सं.	सूचक	आधार वर्ष (२०८०/८१)	२०८१/८२	२०८२/८३	२०८३/८४	२०८४/८५	२०८५/८६
१.	कक्षा १ मा नयाँ भर्ना भएका बालबालिकाको कूल प्रवेशदर (%)	102.20	101	100	100	100	100
२.	कक्षा १ मा नयाँ भर्ना भएका बालबालिकाको खुद प्रवेश दर (%)	95.07	96	97	98	99	100
३.	आधारभूत तह (प्राथमिक कक्षा १-५) मा कूल भर्ना दर (%)	96.03	97	98	98	99	199

४.	आधारभूत तह (प्राथमिक कक्षा १-५) मा खुद भर्ना दर (%)	95.60	96	97	98	99	100
५.	आधारभूत तह (कक्षा ६-८) मा कूल भर्ना दर (%)	113.73	110	108	105	104	101
६.	आधारभूत तह (कक्षा ६-८) मा खुद भर्ना दर (%)	111.77	110	109	106	103	100
७.	आधारभूत तह (कक्षा १-८) मा कूल भर्ना दर (%)	112.70	110	109	106	105	101
८.	आधारभूत तह (कक्षा १-८) मा खुद भर्ना दर (%)	95.96	96	97	98	99	100
९.	आधारभूत तह (प्राथमिक कक्षा १-५) मा विद्यालय बाहिर रहेका बालबालिकाको सङ्ख्या	800	700	600	500	400	300
१०.	आधारभूत तह (कक्षा १-५) मा तालिम प्राप्त शिक्षकको सङ्ख्या	10	17	25	35	45	60
११.	न्यूनतम सिकाइ सबलीकरण मापदण्ड (Minimum Enabling Conditions) पूरा गरेका आधारभूत तहका विद्यालयको सङ्ख्या	0	5	7	8	10	15
१२.	प्रविधिमैत्री	2	4	8	10	12	15

	पूर्वाधारको बिकास हुने						
१३.	आधारभूत तहको उपल्लो कक्षाको विद्यार्थी संख्या	1655	2000	2400	2800	3500	4000

३.२.५ प्रमुख क्रियाकलाप तथा लक्ष्य

क्र.सं.	प्रमुख क्रियाकलापहरु	इकाइ	भौतिक लक्ष्य (५ वर्ष)					भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफियत
			१	२	३	४	५		
१	विद्यालयमा नक्शाङ्कन, पुनर्वितरण र समायोजन	पटक		१	१			३	गाउँपालिका
२	शिक्षक योग्यता र दरबन्दी निर्धारण तथा पुनरावलोकन	पटक		१	१			३	गाउँपालिका
३	आधारभूत तहमा सबै बालबालिकालाई विद्यालयमा भर्ना	प्रतिशत	९५.०१	९६.०७	९७.०३	९७.०९	९८.०१	१००	गाउँपालिका
४	विद्यालयमा न्युनतम भौतिक पूर्वाधार विकास	संख्या	०	२	४	५	५	३०	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
५	स्थानीय पाठ्यक्रम २०७८ को कार्यान्वयन	कक्षा		५	८				
६	विद्यालय शिक्षालाई प्रकोप, संकट तथा योजना तयारी महामारीलगायतका परिस्थितिप्रति योजना तयार गरी कार्यान्वयन	पटक	१	१	१	१	१	१०	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
७	सूचना तथा सञ्चार प्रविधि प्रविधिको प्रयोगमा क्षमता विकास	संख्या	१	१	२	२	३	१३	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
८	विद्यालय पोषण ,स्वास्थ्य कार्यक्रम तथा दिवा खाजा	प्रतिशत	१००	१००	१००	१००	१००	१००	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
९	अपाङ्गता भएका विद्यार्थीलाई सहयोग	निरन्तर							गाउँपालिका
१०	निःशुल्क शिक्षाको सुनिश्चितताका लागि विद्यार्थी पाठ्यपुस्तक	प्रतिशत	१००	१००	१००	१००	१००	१००	संघ
११	आर्थिक रूपमा विपन्नका लागि ड्रेस, विद्यार्थी स्टेसनरी इत्यादि वितरण	प्रतिशत	५	५	५	५	५	५०	गाउँपालिका
१२	विद्यालयलाई शैक्षिक सामग्री सहयोग तथा व्यवस्थापन	प्रतिशत	५	५	५	५	५	५०	गाउँपालिका

	कार्यक्रम								
१३	कक्षा १ देखि ३ सम्मको पठनसीप तथा गणितीय सीप विकासको लागि शिक्षक तथा विद्यार्थी निर्मित स्थानीय सामग्रीहरु सहितको छापायुक्त कक्षाकोठा ब्यवस्थापन सञ्चालन	विद्यालय	२	३	४	४	२	२५	गाउँपालिका
१४	प्रारम्भिक कक्षाको शिक्षणका क्रमिक सिकाइ रणनितिको निरन्तरता सहित प्रविधिमैत्री तथा बालमैत्री शिक्षण सिकाइका लागि शैक्षिक सामग्री सहयोग कार्यक्रम	विद्यालय	२	३	४	५	४	२५	गाउँपालिका
१५	बालबालिकाहरुको पठन सहित सिकाइ सुधारमा योगदान पुर्याउने उत्कृष्ट अभिभावक सम्मान कार्यक्रम	जना	१	१	१	१	१	१०	गाउँपालिका
१६	कक्षा १, ३ मा कक्षाकोठामा आधारित प्रारम्भिक कक्षा पठाइ तथा गणितिय सीप परिक्षण सञ्चालन	विद्यालय	२	२	२	२	३	१९	गाउँपालिका
१७	विद्यालय स्तरीय तथा पालिका स्तरीय पढाइ प्रतियोगिता पढाइ उत्सव सहित शैक्षिक प्रदर्शनी मेला सञ्चालन	पटक	१	१	१	१	१	१०	गाउँपालिका
१८	विद्यालयको शिअसंघ विब्यसको टिमको क्षमता विकास कार्यक्रम	पटक	१	१	१	१	१	१०	गाउँपालिका
१९	शिक्षकले कक्षाकोठामा विताउने समयको पुर्ण कार्यान्वयनमा सहयोग	विद्यालय	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	गाउँपालिका
२०	शिक्षकको क्षमता विकासको लागि माग र आवश्यकताको आधारमा तालिम सञ्चालन	जना	१८	४२	१८	२१	४२	२१०	गाउँपालिका

३.३ माध्यमिक शिक्षा

नेपालको संविधान, शिक्षा ऐन २०२८ र शिक्षा नियमावली २०५९ अनुसार माध्यमिक शिक्षाको व्यवस्था नेपालको संविधान, शिक्षा ऐन २०२८ र शिक्षा नियमावली २०५९ ले शिक्षालाई मानव अधिकारका रूपमा स्वीकार गर्दै माध्यमिक शिक्षाको विकास र व्यवस्थापनका लागि स्पष्ट मार्गनिर्देश गरेका छन्। यी दस्तावेजहरूले नेपालमा शिक्षाको पहुँच, गुणस्तर र समावेशितालाई सुनिश्चित गर्न विभिन्न प्रावधान र नीति ल्याएका छन्।

नेपालको संविधानले शिक्षालाई मौलिक अधिकारको रूपमा स्थापित गरेको छ। संविधानको धारा ३१ अनुसार, प्रत्येक नागरिकलाई आधारभूत र माध्यमिक शिक्षाको पहुँच प्रदान गरिनुपर्ने छ। माध्यमिक शिक्षालाई निःशुल्क उपलब्ध गराउने प्रावधानले आर्थिक रूपमा कमजोर वर्गलाई पनि शिक्षामा पहुँच पुऱ्याउने लक्ष्य राखेको छ। साथै, संविधानले सबै समुदायका भाषा, संस्कृतिलाई सम्मान गर्दै बहुभाषिक शिक्षाको अवधारणा ल्याएको छ, जसले विविधतालाई प्रवर्द्धन गर्दछ।

शिक्षा ऐन २०२८ माध्यमिक शिक्षाको व्यवस्थापन र गुणस्तर सुनिश्चित गर्नको लागि कानुनी आधार हो। यस ऐनले विद्यालयहरूको संरचना, पाठ्यक्रम, शिक्षकको योग्यता, र छात्रवृत्ति कार्यक्रमहरूको बारेमा विस्तृत व्यवस्था गरेको छ। माध्यमिक विद्यालयलाई आधारभूत विद्यालय (कक्षा १-८) र उच्च माध्यमिक विद्यालय (कक्षा ९-१२) मा विभाजन गर्दै शिक्षाको चरणबद्ध विकासलाई व्यवस्थित गरेको छ।

शिक्षा ऐनले विद्यालय व्यवस्थापन समिति (School Management Committee - SMC) मार्फत विद्यालयको स्थानीय स्तरमा प्रशासन गर्न अनुमति दिएको छ। यसले विद्यालयको सञ्चालक समितिलाई स्थानीय जनताको सहभागितासहित निर्णय लिन सक्षम बनाउँछ। यो प्रणालीले शिक्षा क्षेत्रको विकेन्द्रीकरणलाई सुदृढ बनाएको छ।

शिक्षा ऐन २०२८ कार्यान्वयन गर्न ल्याइएको शिक्षा नियमावली २०५९ ले माध्यमिक शिक्षाका विविध पक्षहरूको कार्यान्वयन निर्देशिका प्रदान गर्दछ। यसले विद्यालय सञ्चालनका मापदण्ड, शिक्षक नियुक्ति प्रक्रिया, निरीक्षण प्रणाली, र छात्रवृत्ति व्यवस्थापनलाई अझै स्पष्ट बनाएको छ।

शिक्षा नियमावलीले माध्यमिक शिक्षाको पाठ्यक्रम विविध र व्यावसायिक बनाउने कुरामा जोड दिएको छ। व्यावसायिक शिक्षा तथा प्राविधिक शिक्षा (TVET) को समावेशले माध्यमिक तहका विद्यार्थीहरूलाई रोजगारमुखी बनाउने उद्देश्य राखेको छ। साथै, नियमावलीले स्थानीय पाठ्यक्रम निर्माण गर्ने अधिकार विद्यालयलाई दिएर विद्यार्थीहरूको आवश्यकताअनुसार शिक्षा उपलब्ध गराउने अवसर प्रदान गरेको छ।

माध्यमिक शिक्षाको महत्व र चुनौतीहरू

माध्यमिक शिक्षा, नेपालको शिक्षा प्रणालीको महत्त्वपूर्ण आधारस्तम्भ हो। यो तहले विद्यार्थीलाई उच्च शिक्षाको तयारी गर्ने मात्र नभई जीवन उपयोगी सीप पनि प्रदान गर्दछ। तर, शिक्षाको पहुँच, गुणस्तर, र समानताको क्षेत्रमा अझै चुनौतीहरू छन्। ग्रामीण क्षेत्रका विद्यालयहरूको आधारभूत संरचना कमजोर हुनु, योग्य शिक्षकहरूको अभाव, र आर्थिक स्रोतको कमीले माध्यमिक शिक्षा क्षेत्रमा समस्या ल्याएको छ।

३.३.१ वर्तमान अवस्था

औरही गाउँपालिकामा माध्यमिक शिक्षाको पहुँच विस्तार तथा गुणस्तरीय माध्यमिक शिक्षा सुनिश्चित गर्ने उद्देश्यका साथ सामुदायिक तथा संस्थागत विद्यालयमार्फत कक्षा ९ देखि १२ सम्म अध्ययन-अध्यापन सञ्चालन हुँदै आएको छ। गाउँपालिकामा हाल ३ वटा माध्यमिक विद्यालय सञ्चालनमा रहेका छन्, जसमध्ये २ वटा विद्यालयमा कक्षा १-१० तथा १ वटा विद्यालयमा कक्षा १-१२ सम्म अध्ययन-अध्यापन सञ्चालन

भइरहेको छ। कक्षा ११-१२ मा शिक्षा (Education) तथा व्यवस्थापन (Management) संकाय सञ्चालनमा रहेको छ। साथै १ विद्यालयमा प्रि-डिप्लोमा इन्जिनियरिङ कार्यक्रम समेत सञ्चालनमा रहेको छ।

माध्यमिक तह (कक्षा ९-१०) मा कूल भर्ना दर ८८.३४ प्रतिशत तथा खुद भर्ना दर ८०.५६ प्रतिशत रहेको छ। यस तहको लैङ्गिक समता सूचक १.२३ रहेकोले छात्र र छात्राबीचको सहभागिता सन्तुलित रहेको देखिन्छ। शिक्षक-विद्यार्थी अनुपात ४८.१५ रहेको छ भने कक्षा १० को टिकाउ दर ७०.३० प्रतिशत रहेको छ। यसैगरी कक्षा १० को उत्तीर्ण दर ९९.७२ प्रतिशत रहेको छ। कक्षा १० मा दोहोरिने दर तथा कक्षा छोड्ने दर शून्य रहेकोले अन्तिम कक्षासम्म पुगेका विद्यार्थीहरूको सफलतादर उत्साहजनक रहेको देखिन्छ।

मुख्य समस्या र चुनौतीहरू

माध्यमिक शिक्षामा देखिएका विद्यमान चुनौतीहरू:

१. कुल भर्नादर ७०.३० प्रतिशत र खुद भर्ना दर ८०.५६ प्रतिशत हुनु
२. माध्यमिक तहको ९-१० र ११-१२ मा १/१ जना मात्र महिला शिक्षक हुनु
३. माध्यमिक विद्यालय अनुसार दरबन्दीको व्यवस्था नरहेको
४. चार ओटा माध्यमिक विद्यालयहरू मध्ये कुनै पनि विद्यालयमा प्राविधिक तथा व्यवसायिक शिक्षा संचालनमा नहुनु
५. नमुना विद्यालय नहुनु

३.३.२ उद्देश्यहरू

१. माध्यमिक शिक्षामा सबैको पहुँच सुनिश्चित गरी गुणस्तरमा सुधार गर्नु।
२. विद्यालयहरूको भौतिक तथा शैक्षिक वातावरणमा सुधार गरी बालमैत्री, समावेशी र सुरक्षित बनाउनु।
३. माध्यमिक शिक्षामा खुद भर्ना तथा टिकाउ दर बढाउनु र कक्षा छोड्ने र दोहोर्न्याउने दर घटाउने।
४. सिकाइलाई दैनिक जीवनसँग सम्बन्धित गर्नु र प्राविधिक तथा व्यवहारकुशल सीपलाई एकीकृत गरी सिकाइ क्रियाकलाप सञ्चालन गर्नु।
५. माध्यमिक शिक्षामा सबैको पहुँचमा सुधार ल्याउनु।
६. माध्यमिक तहका विद्यार्थीहरूमा न्यूनतम सिकाइ उपलब्धी सुनिश्चित गर्नु।
७. माध्यमिक तह पुरा गर्ने बालबालिकाहरूको संख्यामा उल्लेखनीय सुधार ल्याउनु।
८. सिकाइ सुधारको लागि शैक्षिक तथा भौतिक वातावरणलाई बालमैत्री बनाउनु।
९. विद्यार्थी सिकाइप्रति उत्तरदायी विद्यालयको व्यवस्थापन तथा प्रबन्धमा उल्लेखनीय सुधार ल्याउनु।

३.३.३ रणनीतिहरू

योजनाका उद्देश्यहरू हासिल गर्न निम्न लिखित रणनीतिहरू अवलम्बन गरीनेछ :

१. विद्यालय नक्शाङ्कन मार्फत सबै बालबालिकाको पहुँच सुनिश्चित गर्न विद्यालयहरूलाई पुनर्वितरण, समायोजन तथा स्थापना गरीनेछ।
२. निःशुल्क माध्यमिक शिक्षामा पहुँच र समावेशी सहभागिता सुनिश्चित गर्न क्षमता विकास गरीने छ।

३. माध्यमिक तहमा संचालित २ दुइ ओटा विद्यालयमध्ये कम्तिमा एउटामा प्राविधिक धार संचालन गरिनेछ ।
४. हरेक विद्यालयको शिक्षण सिकाइमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधि बढाइनेछ ।
५. विद्यालयको छुट्टै प्रशासनिक काम गर्ने गरी योग्यता र क्षमतामा आधारित प्रव्यवस्थापन गरिनेछ । .अ.
६. विद्यालयको भौतिक शैक्षिक वातावरणमा सुधार ल्याई विद्यालयलाई बालमैत्री र पर्यावरणमैत्री बनाइनेछ ।
७. एउटा सामुदायिक विद्यालयको कक्षा ११मा विज्ञान विषय अध्ययनका लागि १२- थप आकर्षण बढाउन पर्याप्त पूर्वाधार सहितको व्यवस्था गरिनेछ ।
८. आवश्यकता अनुसार शिक्षक दरबन्दी पुनर्वितरण, समायोजन तथा थप गर्नेछ ।
९. शिक्षक व्यवस्थापन गर्दा महिला शिक्षक प्राथमिकता साथ भर्ना गरिनेछ

३.३.४ प्रमुख उपलब्धि तथा नतिजा

उपलब्धि

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य उपलब्धिहरू

१. निःशुल्क माध्यमिक तहको शिक्षामा पहुँच सुनिश्चित भई खुद भर्ना तथा टिकाउ दरमा वृद्धि हुने तथा कक्षा छोड्ने र दोहोर्‍याउने दरमा कमी आउने ।
२. सबै माध्यमिक विद्यालयले आधारभूत मापदण्ड पूरा गरेको हुने ।
३. माध्यमिक तहमा प्राविधिक धारतर्फको शिक्षा व्यवस्थित र विस्तार भएको हुने ।
४. मध्यमिक शिक्षा पूरा गर्ने विद्यार्थीले न्यूनतम सिकाइ उपलब्धि हासिल गरेको हुने ।
५. विद्यालय शिक्षामा सूचना प्रविधिको प्रयोगमा विस्तार तथा सहज प्रयोग र उचित सिकाइ वातावरणको निर्माण भएको हुने ।
६. विद्यालयको छुट्टै प्रशासनिक काम गर्ने गरी योग्यता र क्षमतामा आधारित प्रव्यवस्थापन हुने । .अ.
७. माध्यमिक तहमा जनशक्तिको क्षमता विकास गरी गुणस्तरीय शिक्षा प्रवाह तथा शैक्षिक सुशासन कायम हुने ।
८. विद्यालयहरूमा सुरक्षित र बालमैत्री, अपाङ्गमैत्री भौतिक पूर्वाधार विकास गरिएको हुने ।
९. शिक्षणसिकाइ सहजिकरण प्रक्रियामा नविनतम प्रविधिको प्रयोगमा वृद्धि भएको हुने ।/
१०. शिक्षक तथा कर्मचारीको कार्यक्षमतामा वृद्धि ल्याउन कार्य प्रभावकारिताको आधारमा प्रोत्साहन प्राप्त गरेको हुने ।
११. अभिभावक शिक्षा मार्फत अभिभावकहरू आफ्ना वालवालिकाहरूको शिक्षा प्रति सचेत तथा विद्यालयको समग्र विकास प्रति जागरुक भएको हुने ।

नतिजा

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य नतिजाहरू तलको तालिका

क्र.सं.	सूचक	आधार वर्ष	२०८१/८२	२०८२/८३	२०८३/८४	२०८४/८५	२०८५/८६
---------	------	-----------	---------	---------	---------	---------	---------

		(२०८१/८२)					
१.	माध्यमिक तह (कक्षा ९-१०) मा भर्ना भएका विद्यार्थी सङ्ख्या	624	800	1000	1225	1400	1500
२.	माध्यमिक तह (कक्षा ११-१२) मा भर्ना भएका विद्यार्थी सङ्ख्या	276	300	350	375	400	425
३.	विज्ञान विषयमा अध्ययनरत विद्यार्थी सङ्ख्या	30	40	55	60	90	130
४.	न्यूनतम सिकाइ सबलीकरण मापदण्ड(MEC) पूरा गरेका माध्यमिक विद्यालय सङ्ख्या	0	2	3	4	4	4
५.	माध्यमिक तह (कक्षा ९-१२) मा कूल भर्ना दर (%)	59.38	65	69	75	81	85
६.	माध्यमिक तह (कक्षा ९-१२) मा खुद भर्ना दर (%)	41.70	50	60	69	78	84
७.	माध्यमिक तह(कक्षा ९-१०) उत्तीर्ण दर	96.18	97	98	100	100	100
८.	माध्यमिक तह(कक्षा ११-१२) उत्तीर्ण दर	91.40	95	98	99	100	100
९.	माध्यमिक तह(कक्षा ९-१०) छाड्ने	1.7	1	0.5	0	0	0

१०.	माध्यमिक तह(कक्षा ११-१२) छाड्ने	0	0	0	0	0	0
११.	माध्यमिक तह(कक्षा ९-१०) दोहोर्याउने	0	0	0	0	0	0
१२.	माध्यमिक तह(कक्षा ११-१२) दोहोर्याउने	0	0	0	0	0	0
१३.	सबै माध्यमिक विद्यालयले आधारभूत मापदण्ड पूरा गरेको	1	1	2	3	4	4
१४.	माध्यमिक तहमा प्राविधिक तथा व्यवसायिक धारतर्फको शिक्षा	0	0	1	1	1	1
१५.	विद्यालयहरूमा सुरक्षित र बालमैत्री, अपाङ्गमैत्री भौतिक पूर्वाधार विकास	0	0	1	3	4	4
१६.	अभिभावक शिक्षा मार्फत आफ्ना बालबालिकाहरूको शिक्षाप्रति सचेतना कार्यक्रम संचालन भएका विद्यालय	0	0	1	2	3	4
१७.	विद्यालयको प्रशासनिक काम गर्ने गरी योग्यता र क्षमतामा आधारित प्र.अ. व्यवस्थापन	0	1	2	3	4	4
१८.	शिक्षण/सिकाइ	2	4	4	4	4	4

	सहजिकरण प्रक्रियामा नविनतम प्रविधिको प्रयोगमा वृद्धि						
१९.	विद्यालयहरूमा सुरक्षित र बालमैत्री, अपाङ्गमैत्री भौतिक पूर्वाधार विकास	0	1	2	4	4	4

३.३.५ प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

क्र.सं.	प्रमुख क्रियाकलापहरु	इकाइ	भौतिक लक्ष्य (५ वर्ष)					भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफियत
			१	२	३	४	५		
१	निःशुल्क माध्यमिक शिक्षाको कार्यान्वयनका लागि आवश्यक कार्यविधि तयारी	पटक		१	१			२	गाउँपालिका
२	विद्यालयमा नक्शाङ्कन, पुनर्वितरण तथा समायोजन	पटक		१	१			३	गाउँपालिका
३	प्राविधिक धारको शिक्षाको विस्तार	संख्या			१			२	गाउँपालिका
४	शिक्षक योग्यताका मापदण्ड र दरबन्दी आधारको पुनरावलोकन	संख्या	०		१			१	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
५	विद्यालयमा न्यूनतम् भौतिक पूर्वाधार विकास तथा कक्षाकोठा, फर्निचर, शौचालय, खानेपानी, प्रतिशत स्थानीय तह सुधारको क्रियाकलाप अनुसार	पटक		१	१	१	१	५	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
६	नमुना माध्यमिक विद्यालय विस्तार	संख्या				१		१	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
७	सूचना तथा सञ्चार प्रविधि प्रविधिको प्रयोगमा क्षमता विकास	संख्या		१	१	१	१	५	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
८	विद्यालय पोषण ,स्वास्थ्य कार्यक्रम	प्रतिशत		१०	१०	१५	१५	१००	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
९	क्षमतामा आधारित प्र.अ. व्यवस्थापन	संख्या		१		१		५	गाउँपालिका
१०	प्रकोप प्रति सचेत रहन योजना विकास	पटक		१		१		५	गाउँपालिका
११	निःशुल्क शिक्षाको सुनिश्चितताका लागि विद्यार्थी पाठ्यपुस्तक	प्रतिशत	१००	१००	१००	१००	१००	१००	संघ
१२	आर्थिक रूपमा विपन्नका लागि ड्रेस, विद्यार्थी स्टेशनरी इत्यादि वितरण	प्रतिशत	५	५	५	५	५	५०	गाउँपालिका
१३	सिकाइ सामग्री व्यवस्थापन	प्रतिशत	५	५	५	५	५	५०	गाउँपालिका

३.४ प्राविधिक शिक्षा तथा व्यावसायिक तालिम

प्राविधिक शिक्षा र व्यावसायिक तालिम (TVET - Technical and Vocational Education and Training) आधुनिक समाजको आर्थिक, सामाजिक, र प्राविधिक विकासका लागि अत्यन्तै महत्वपूर्ण प्रणाली हो। यसले व्यक्तिहरूलाई रोजगारीको लागि आवश्यक सीप, ज्ञान, र व्यवहारिक दक्षता प्रदान गर्दछ। प्राविधिक शिक्षा भनेको प्राविधिक क्षेत्रसँग सम्बन्धित विशेष ज्ञान प्रदान गर्ने शैक्षिक प्रणाली हो, जुन उद्योग, विज्ञान, निर्माण, कृषि, स्वास्थ्यजस्ता क्षेत्रमा केन्द्रित हुन्छ। व्यावसायिक तालिम भनेको व्यक्तिलाई व्यावसायिक सीप प्रदान गरी उनीहरूको रोजगारयोग्यता र स्वरोजगार क्षमतामा वृद्धि गर्ने प्रक्रिया हो।

३.४.१ वर्तमान अवस्था

यस गाउँपालिकामा प्राविधिक शिक्षा तथा व्यावसायिक तालिमलाई स्थानीय स्तरमा दक्ष जनशक्ति उत्पादन, स्वरोजगार प्रवर्द्धन तथा रोजगारीका अवसर सिर्जना गर्ने महत्वपूर्ण माध्यमका रूपमा लिइएको छ। गाउँपालिकाभित्र हाल सञ्चालनमा रहेका ३ वटा माध्यमिक विद्यालयमध्ये १ वटा विद्यालयमा प्रि-डिप्लोमा इन्जिनियरिङ कार्यक्रम सञ्चालनमा रहेको छ। यस कार्यक्रममार्फत विद्यार्थीहरूले माध्यमिक तहसँगै प्राविधिक ज्ञान तथा सीप हासिल गर्ने अवसर प्राप्त गरेका छन्। माध्यमिक तहमा कक्षा ११-१२ अन्तर्गत **शिक्षा (Education)** र **व्यवस्थापन (Management)** संकाय सञ्चालनमा रहेका छन्। यद्यपि कृषि, पशुपालन, स्वास्थ्य, सूचना प्रविधि, होटल व्यवस्थापन तथा अन्य रोजगारीमुखी प्राविधिक विषयहरूको पहुँच अझै सीमित रहेको छ।

गाउँपालिकाले आवश्यकताअनुसार विभिन्न सरकारी तथा गैरसरकारी निकायसँगको समन्वयमा सीपमूलक तथा व्यावसायिक तालिम सञ्चालन गर्दै आएको भए पनि स्थानीय आवश्यकता र श्रम बजारको मागअनुसार प्राविधिक तथा व्यावसायिक तालिमको दायरा अझै विस्तार गर्नुपर्ने आवश्यकता रहेको छ। विशेषगरी युवा, महिला, विपन्न, दलित, अपाङ्गता भएका व्यक्ति तथा वैदेशिक रोजगारीबाट फर्किएका युवाहरूलाई लक्षित गरी रोजगारमुखी सीप विकास कार्यक्रम सञ्चालन गर्न आवश्यक देखिन्छ। प्राविधिक शिक्षा सञ्चालनका लागि आवश्यक प्रयोगशाला, उपकरण, दक्ष प्रशिक्षक तथा आधुनिक सिकाइ सामग्रीको उपलब्धता अझै पर्याप्त छैन। साथै स्थानीय उद्योग, व्यवसाय तथा निजी क्षेत्रसँगको सहकार्यमा इण्टर्नशिप, अप्रेंटिससिप तथा रोजगारसँग जोडिएका कार्यक्रमहरूको विकास गर्नुपर्ने आवश्यकता रहेको छ।

प्रमुख समस्या र चुनौती

व्यवसायिक तथा प्राविधिक शिक्षा सम्बन्धित प्रमुख समस्या र चुनौतीहरू यस प्रकार छन् :

- स्रोत तथा बजेटको कमि
- पालिकाको आफ्नै आन्तरिक आम्दानी कुनै पनि स्रोत नरहेको
- ग्रामिण क्षेत्रमा प्रदान गरिने प्राविधिक शिक्षा बारे अभिभावकहरूमा रहेका गलत व्याख्यात्मक धारणा
- स्वच्छ तथा स्पष्ट विकास नीतिको अभाव

- स्थानीय उद्योग र उद्यमशीलताको अभाव
- बैदेशिक पलायन
- शैक्षिक अवसरको असमानता

३.४.२ उद्देश्य

प्राविधिक शिक्षा तथा व्यावसायिक तालिमसँग सम्बन्धित स्थानीय तहका उद्देश्यहरू

१. माध्यमिक तह (१-१२) संचालित एउटा विद्यालयलाई सुबिधा सम्पन्न प्राविधिक विद्यालय बनाउने
२. हरेक वर्ष कम्तिमा १०० जना विद्यार्थीलाई प्राविधिक तथा व्यवसायिक शिक्षा प्रदान गर्न सक्ने संरचना तयार गर्ने
३. स्थानीय उद्योग र रोजगारी सृजना
४. शैक्षिक विविधता प्रदान गर्ने

३.४.३ रणनीति

स्थानीय तहमा प्राविधिक तथा व्यवसायिक शिक्षा विस्तार गर्न निम्न रणनीतिहरू अवलम्बन गर्न सकिन्छः

- स्थानीय स्रोत, जनशक्ति, र आवश्यकता पहिचान गरी प्राविधिक तथा व्यवसायिक शिक्षा प्रदान गर्ने विद्यालय स्थापना गर्ने।
- स्थानीय स्तरमा सार्वजनिक र निजी क्षेत्रको साझेदारीमा प्राविधिक शिक्षा केन्द्रहरू सञ्चालन गर्ने।
- छोटो अवधिका तालिमहरू आयोजना गरी स्थानीय जनतालाई व्यावसायिक सीप प्रदान गर्ने।
- स्थानीय तहका प्राकृतिक स्रोत र सांस्कृतिक सम्पत्तिको उपयोग गर्दै प्राविधिक तालिमका कार्यक्रम विकास गर्ने।
- शिक्षा कार्यक्रम विकास र कार्यान्वयनमा स्थानीय समुदायको सक्रिय सहभागिता सुनिश्चित गर्ने।
- विदेश जानुअघि युवाहरूलाई स्वरोजगारका लागि आवश्यक प्राविधिक तालिम प्रदान गर्ने।
- शिक्षा मन्त्रालय र गैरसरकारी संस्थाहरूको सहकार्यमा वित्तीय सहयोग र तालिम सामग्री उपलब्ध गराउने।
- स्थानीय तहले सीप प्राप्त युवाहरूलाई आर्थिक सहयोग र परामर्श प्रदान गरी स्वरोजगार प्रोत्साहन गर्ने।
- स्थानीय आवश्यकता अनुसार रोजगारमूलक पाठ्यक्रम विकास गरी शिक्षण प्रभावकारी बनाउने।

३.४.४ प्रमुख उपलब्धि तथा नतिजा

१. स्थानीय तहमा प्राविधिक शिक्षाको विकासले कृषि, स्वास्थ्य, निर्माण, र अन्य क्षेत्रका लागि दक्ष जनशक्ति उत्पादन हुन्छ। यसले सेवा क्षेत्रमा गुणस्तर सुधार्छ।
२. प्राविधिक सीप र व्यावसायिक तालिम पाएपछि स्थानीय बासिन्दाहरूले रोजगारीका अवसरहरू सजिलै पाउँछन्। स्वरोजगार र रोजगारदाता बन्ने सम्भावना पनि बढ्छ।
३. व्यावसायिक सीपले व्यक्तिगत आय वृद्धि गर्न मद्दत गर्दछ। यसले समुदायको आर्थिक अवस्था सुधारेर गरिबी निवारणमा योगदान पुऱ्याउँछ।
४. स्थानीय रोजगारीका अवसरहरू सिर्जना भएपछि युवाहरू वैदेशिक रोजगारीतर्फ आकर्षित हुने सम्भावना घट्छ। यसले परिवार विखण्डन र समाजमा पर्ने नकारात्मक प्रभावलाई कम गर्दछ।
५. प्राविधिक तालिम प्राप्त युवाहरूले साना उद्योग, कृषि व्यवसाय, वा अन्य उद्यमहरू स्थापना गरी स्थानीय तहमा औद्योगिकीकरणलाई प्रोत्साहन गर्छन्।
६. प्राविधिक तालिमले स्थानीय प्राकृतिक स्रोत र सांस्कृतिक सम्पत्तिको सदुपयोग गर्न सिकाउँछ। यसले क्षेत्रीय विकासमा योगदान पुऱ्याउँछ।
७. शैक्षिक प्रणालीमा व्यावसायिक र प्राविधिक शिक्षाको समावेशले विद्यार्थीहरूलाई विविध रुचि र क्षमताका आधारमा अध्ययन गर्न प्रेरित गर्छ।
८. दक्ष जनशक्तिको उपस्थितिले सामाजिक संरचनामा सकारात्मक परिवर्तन ल्याउँछ। शिक्षा र सीपको महत्त्वबारे जनचेतना बढ्छ, जसले दिगो विकासलाई प्रोत्साहन गर्छ।
९. स्थानीय तहले आफ्नै जनशक्तिको प्रयोग गर्दै सेवा र उत्पादन वृद्धि गर्न सक्छ, जसले आत्मनिर्भर समुदाय निर्माणमा सहयोग पुऱ्याउँछ।
१०. रोजगारी र आयका कारण जनताको जीवनस्तरमा सुधार आउँछ। शिक्षा, स्वास्थ्य, र अन्य आवश्यक सेवाहरूमा पहुँच सहज हुन्छ।

उपलब्धि

योजनाको कार्यान्वयनबाट हासिल हुने मुख्य उपलब्धिहरू:

- माध्यमिक तह (१-१२) संचालित एउटा विद्यालय प्राविधिक धार संचालनमा आएका हुनेछ ।
- माध्यमिक तहमा अध्ययनरत जम्मा ५०० विद्यार्थीमध्ये २०% प्रतिशतले प्राविधिक शिक्षा तथा व्यावसायिक तालिम प्राप्त गरेका हुने छन् ।
- स्वरोजगारका लागि उद्यमशील तथा प्रतिस्पर्धी जनशक्ति तयार हुनेछन् ।

नतिजा तथा परिमाणात्मक लक्ष्य

योजनाको कार्यान्वयनबाट हासिल हुने मुख्य नतिजा तलको तालिकामा उल्लेख गर्ने । उदाहरणका लागि

क्र.सं.	सूचक	आधार वर्ष (२०८१/८२)	२०८१/८२	२०८२/८३	२०८३/८४	२०८४/८५	२०८५/८६
१	प्राविधिक शिक्षा तथा व्यावसायिक तालिम प्रदान गर्ने विद्यालय सङ्ख्या	०	०	०	१	१	१
२	माध्यमिक तहमा प्राविधिक शिक्षा तथा व्यावसायिक तालिममा भर्ना भएका विद्यार्थी सङ्ख्या	०	०	०	५०	७५	१००

३.४.५ प्रमुख क्रियाकलाप र परिमाणात्मक लक्ष्य

तलको तालिकामा स्थानीय तहले कार्यान्वयन गर्ने प्रमुख क्रियाकलाप र वार्षिक

क्र.सं.	प्रमुख क्रियाकलाप	एका इ	भौतिक लक्ष्य (पाँच वर्ष)						भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफियत
			२०८१	२०८२	२०८३	२०८४	२०८५	जम्मा		
१	माध्यमिक तहमा प्राविधिक शिक्षा तथा व्यावसायिक तालिममा भर्ना हुन चाहने विद्यार्थीको तथ्याङ्क सङ्कलन तथा खण्डीकृत डाटाबेस		५	५	५	५	५	२५		

क्र.सं.	प्रमुख क्रियाकलाप	एका इ	भौतिक लक्ष्य (पाँच वर्ष)						भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफिय त
			२०८१	२०८२	२०८३	२०८४	२०८५	ज म्मा		
	तयारी									
२	प्राविधिक शिक्षा तथा व्यावसायिक तालिम सञ्चालन	स ङ्ख्या	१					१	१	
३	विद्यार्थीका लागि छात्रवृत्तिका अवसर	वि. स ङ्ख्या	०	०	०	०	०	०		

३.५ अनौपचारिक शिक्षा र आजीवन सिकाइ

नेपालको संविधान, शिक्षा ऐन २०२८, र शिक्षा नियमावली २०५९ ले अनौपचारिक शिक्षा र आजीवन सिकाइलाई शिक्षाको महत्त्वपूर्ण पक्षका रूपमा स्वीकार गरेका छन्। यी प्रावधानहरूले शिक्षालाई औपचारिक विद्यालय प्रणालीमा मात्र सीमित नराखी, व्यक्ति र समुदायको आवश्यकताअनुसार सिकाइका अवसरहरू सुनिश्चित गर्न खोजेका छन्।

नेपालको संविधानले शिक्षालाई मौलिक हकका रूपमा परिभाषित गरेको छ। धारा ३१ मा, हरेक नागरिकलाई आधारभूत शिक्षाको पहुँच सुनिश्चित गर्नुका साथै, व्यक्तिको आवश्यकता र जीवन परिस्थितिअनुसार आजीवन सिकाइको अवसर प्रदान गर्न राज्यको जिम्मेवारी उल्लेख गरिएको छ। संविधानले महिला, दलित, पिछडिएका वर्ग, र जनजातिहरूलाई शिक्षामा समान अवसर उपलब्ध गराउन जोड दिएको छ। यसले अनौपचारिक शिक्षामार्फत बालबालिका, किशोरीहरू, वयस्कहरू, र अशिक्षित व्यक्तिहरूलाई साक्षरताको अवसर दिन सहयोग पुर्याएको छ।

शिक्षा ऐन २०२८ ले अनौपचारिक शिक्षा कार्यक्रमहरूको आधार तयार गर्न महत्त्वपूर्ण भूमिका खेलेको छ। यस ऐनले औपचारिक शिक्षा प्रणालीमा सहभागी हुन नसक्ने व्यक्तिहरूका लागि वैकल्पिक सिकाइका कार्यक्रमहरू सञ्चालन गर्ने व्यवस्था गरेको छ। अनौपचारिक शिक्षाका कार्यक्रमहरू अन्तर्गत साक्षरता कक्षा, वयस्क शिक्षा, र समुदायमा आधारित शिक्षा सञ्चालन गर्न सकिन्छ।

अनौपचारिक शिक्षालाई सबै उमेर समूहका व्यक्तिहरूका लागि उपयुक्त बनाउँदै, आधारभूत साक्षरता, व्यावसायिक सीप, र सामाजिक चेतना जगाउने उद्देश्य राखिएको छ। यी कार्यक्रमहरूले ग्रामीण तथा दुर्गम क्षेत्रका समुदायहरूलाई प्राथमिकतामा राखेका छन्।

शिक्षा नियमावली २०५९ ले अनौपचारिक शिक्षाको प्रभावकारी कार्यान्वयनका लागि विस्तृत निर्देशिका प्रदान गरेको छ। यसले निम्न कार्यहरूलाई प्राथमिकतामा राखेको छ:

1. **साक्षरता र जीवनोपयोगी शिक्षा:** ग्रामीण र शहरी अशिक्षित व्यक्तिहरूलाई पढ्ने, लेख्ने, र दैनिक जीवनमा उपयोगी सीप सिकाउने।
2. **प्राविधिक र व्यावसायिक शिक्षा:** व्यावसायिक सीप विकास कार्यक्रमहरू सञ्चालन गरी रोजगारीका अवसरहरू सिर्जना गर्ने।
3. **समुदाय आधारित शिक्षा:** स्थानीय स्रोत र आवश्यकताका आधारमा समुदायस्तरका शिक्षाका कार्यक्रम सञ्चालन गर्ने।
4. **व्यवसायिक तालिम तथा जनचेतना:** स्थानीय स्तरमा उपलब्ध कच्चा पदार्थलाई आम्दानीको स्रोत बनाउने र सही तरिकाले व्यवस्थापन गर्ने।

नियमावलीले आजीवन सिकाइलाई पनि विशेष महत्त्व दिएको छ। वयस्कहरूलाई कुनै निश्चित उमेरमा सीमित नगरी जीवनभर सिक्ने वातावरण सिर्जना गर्ने प्रयास गरिएको छ। यस अन्तर्गत, व्यक्तिगत र व्यावसायिक विकासका कार्यक्रमहरू सञ्चालन गर्न विशेष नीति तयार पारिएको छ।

अनौपचारिक शिक्षा र आजीवन सिकाइको महत्त्व

अनौपचारिक शिक्षा र आजीवन सिकाइले समाजमा शिक्षा र सीपको स्तर उकास्न योगदान पुऱ्याउँछ । यसले औपचारिक शिक्षा प्राप्त गर्न नसक्नेहरूलाई शिक्षा प्राप्त गर्ने अवसर प्रदान गर्छ । महिलाहरू, दलित, आदिवासी जनजाति, र अशिक्षित वयस्कहरूलाई सशक्त बनाउन अनौपचारिक शिक्षाका कार्यक्रमहरू प्रभावकारी साबित भएका छन् ।

आजीवन सिकाइले व्यक्तिलाई नयाँ ज्ञान, सीप, र प्रविधिहरूमा अद्यावधिक राख्छ । यो रोजगारको क्षेत्रमा प्रतिस्पर्धा गर्न, उद्यमशीलता विकास गर्न र व्यक्ति तथा समाजको विकासका लागि महत्त्वपूर्ण छ ।

चुनौतीहरू र समाधान

अनौपचारिक शिक्षा र आजीवन सिकाइको प्रभावकारी कार्यान्वयनमा वित्तीय स्रोतको अभाव, प्रशिक्षित जनशक्तिको कमी, र दूरदराजका क्षेत्रहरूमा कार्यक्रम पुर्याउन कठिनाई जस्ता समस्या छन् । यी चुनौतीहरूको समाधानका लागि नीति कार्यान्वयनमा ध्यान दिने, सामुदायिक सहभागिता बढाउने, र प्राविधिक उपकरणको उपयोग गर्ने आवश्यक छ ।

३.४.१ वर्तमान अवस्था

औरही गाउँपालिकामा अनौपचारिक शिक्षा तथा आजीवन सिकाइलाई सबै उमेर समूहका नागरिकलाई शिक्षा, सीप तथा जीवनोपयोगी ज्ञान प्रदान गर्ने माध्यमका रूपमा लिइएको छ। औपचारिक विद्यालय शिक्षाबाट वञ्चित भएका बालबालिका, किशोर-किशोरी, युवा तथा वयस्कहरूलाई साक्षरता, निरन्तर शिक्षा तथा सीपमूलक सिकाइका अवसर उपलब्ध गराउने उद्देश्यले विभिन्न कार्यक्रम सञ्चालन हुँदै आएका छन्। औरही गाउँपालिकामा ५ वर्ष वा सोभन्दा माथिका कुल जनसंख्यामध्ये ९,८४५ जना निरक्षर रहेका छन्। गाउँपालिकाको साक्षरता दर ४७.५४ प्रतिशत रहेकोले अनौपचारिक शिक्षा, वयस्क साक्षरता तथा आजीवन सिकाइ कार्यक्रमलाई थप प्रभावकारी बनाउन आवश्यक देखिन्छ।

गाउँपालिकाले स्थानीय आवश्यकता तथा उपलब्ध स्रोत-साधनका आधारमा साक्षरता अभियान, निरन्तर शिक्षा, जीवनोपयोगी सीप विकास, वित्तीय साक्षरता, स्वास्थ्य तथा सरसफाई, लैङ्गिक समानता, वातावरण संरक्षण तथा नागरिक सचेतनासम्बन्धी कार्यक्रम सञ्चालन गर्ने प्रयास गरिरहेको छ। यस्ता कार्यक्रमहरू सञ्चालन गर्न स्थानीय सरकार, विद्यालय, सामुदायिक संस्था तथा विकास साझेदार संस्थाहरूसँग समन्वय हुँदै आएको छ। औपचारिक शिक्षाबाट बाहिरिएका बालबालिका तथा विद्यालय छोडेका किशोर-किशोरीलाई पुनः शिक्षामा समेट्ने, सीप विकासमार्फत स्वरोजगारका अवसर सिर्जना गर्ने तथा समुदायमा सिकाइ संस्कृतिको विकास गर्ने प्रयास भइरहेको छ। सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको प्रयोगमार्फत डिजिटल साक्षरता विस्तार गर्ने आवश्यकता पनि बढ्दै गएको छ।

यद्यपि गाउँपालिकामा सामुदायिक सिकाइ केन्द्र (Community Learning Centre-CLC) को संस्थागत सुदृढीकरण, नियमित सञ्चालन, पर्याप्त स्रोत-साधन, दक्ष सहजकर्ता तथा आजीवन सिकाइसम्बन्धी कार्यक्रमहरूको प्रभावकारी कार्यान्वयनमा अझै सुधार आवश्यक रहेको छ। अनौपचारिक शिक्षा तथा आजीवन सिकाइका कार्यक्रमलाई स्थानीय आवश्यकता, रोजगारी, उद्यमशीलता तथा सामाजिक विकाससँग जोडेर सञ्चालन गर्नुपर्ने आवश्यकता देखिन्छ।

चुनौतीहरू तथा अवसरहरू

- साक्षरता दरमा महिलाको प्रतिशत कम हुनु
- लगभग ३६ प्रतिशत जनसंख्या पूर्ण रूपमा निरक्षर रहेको
- अधिकतम जनसंख्या निरक्षर भएको हुनाले विकसित क्रियाकलापमा जनसहभागिता न्यून रहेको

३.४.२ उद्देश्य

अनौपचारिक शिक्षा र आजीवन सिकाइसँग सम्बन्धित पालिकाका उद्देश्यहरू

१. अनौपचारिक शिक्षालाई उपलब्धि मुलक बनाउन उमेरअनुसार तह विभाजन गर्नु पर्ने
२. पालिकाभित्र क्रियाशील रहेका राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय संघसंस्थाहरू विद्यालय शिक्षालाई भन्दापनि अभिभावक शिक्षा तथा अनौपचारिक शिक्षालाई प्राथमिकतामा राख्नलाई पहल गरिनेछ ।
३. ९,८४५ निरक्षर जनसंख्या रहेकोमा यसलाई क्रमिक रूपमा घटाउँदै जाने

३.४.३ रणनीति

माथि उल्लेखित उद्देश्यहरू हासिल गर्नको लागि पालिकाले अपनाउने रणनीतिहरू

१. सामूदायिक सिकाइ केन्द्रहरूको समायोजन तथा पुनर्वितरण गर्ने ।
२. सामूदायिक सिकाइ केन्द्र, विद्यालय, स्थानीय संघसंस्था, नागरिक समाज, सञ्चार माध्यम, अभिभावक परिचालन गरी साक्षरता तथा साक्षरोत्तर कक्षाहरू सञ्चालन गर्ने ।
३. सिकारुका आवश्यकता अनुसार तहगत पाठ्यक्रम, सिकाइ मोडुलहरू र भाषिक विविधता अनुरूपका सामग्रीको प्रयोग गर्ने ।
४. सरोकारवालाहरूसँगको समन्वय, सहकार्य र साझेदारीमा अनौपचारिक प्रौढ विद्यालय, वैकल्पिक, खुला तथा परम्परागत विद्यालयहरूको सुदृढीकरण गर्ने ।
५. सामूदायिक सिकाइ केन्द्रलाई आधारभूत सुविधासम्पन्न पुस्तकालय, सामुदायिक सूचना केन्द्र, एफएम सञ्चालन र सेवाप्रवाह गर्ने बहुउद्देश्यीय संयन्त्रका रूपमा सुदृढीकरण गरी समावेशी एवम् समतामा आधारित आजीवन सिकाइको थलोका रूपमा विकास गर्ने ।
६. सामूदायिक सिकाइ केन्द्र मार्फत विभिन्न आयआर्जन तथा सिपमूलक कार्यक्रमहरू सञ्चालन गर्ने ।
७. अनौपचारिक माध्यमबाट सिकिएका ज्ञान तथा सीपहरूको परीक्षण र प्रमाणीकरण गरी राष्ट्रिय योग्यता प्रारूपले गरेको व्यवस्था बमोजिम प्रमाणपत्रको व्यवस्था मिलाउने ।
८. व्यवसायिक खेती तथा व्यापार गर्न अनुदानको व्यवस्थापन मिलाउने ।

३.४.४ प्रमुख उपलब्धि तथा नतिजा

उपलब्धि

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य उपलब्धिहरू बुँदागत रूपमा उल्लेख गर्ने । उदाहरणका लागि

- सबै नागरिकका लागि साक्षरता, निरन्तर शिक्षा र आजीवन सिकाइका अवसर प्राप्त हुने छन् ।

नतिजा

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य नतिजाहरू

क्र. सं.	सूचक	आधार वर्ष (२०८१/८२)	२०८२/८३	२०८३/८४	२०८४/८५	२०८५/८६	२०८६/८७
१	एकीकृत पाठ्यक्रम लागु गरेका विद्यालय सङ्ख्या	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै
२	पाठ्यक्रम/विशिष्टि करण तालिकाको आधारमा प्रश्न पत्र निर्माण गरी परीक्षा/मुल्यांकन गर्ने विद्यालय सङ्ख्या	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै
३	स्थानीय भाषामा स्थानीय बिषयको कक्षा सञ्चालन गर्ने विद्यालय	नभएको	नभएको	मागमा आधारित	मागमा आधारित	मागमा आधारित	मागमा आधारित
४	निरन्तर विद्यार्थी मूल्याङ्कन गर्ने विद्यालय	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै
५	जलवायु परिवर्तन तथा उत्थानशीलता सम्बन्धी सामग्री प्रयोग गर्ने विद्यालय सङ्ख्या	४	६	९	११	१४	१८
६	स्थानीय पाठ्यक्रम २०८० कक्षा १	स्थानीय पाठ्यक्रम					

	देखि कक्षा ८ सम्म परिमार्जन तथा कार्यान्वयन	नभएको					
७	आधारभूत तहमा अध्ययनरत सबै विद्यार्थीहरूको पहुँचमा स्थानीय पाठ्यक्रम सम्बद्ध पाठ्यसामग्री पुगेको कक्षाको संख्या	प्रक्रियामा	०				
	स्थानीय पाठ्यपुस्तक निर्माण तथा प्रबोधिकरणमा सरोकारवालहरू सबैको सहभागिता अवस्था	प्रक्रिया समेत नभएको					
	पाठ्यक्रम निर्दिष्ट मूल्याङ्कन प्रक्रियाको निरन्तर अनुगमन र आवधिक प्रतिवेदनले मूल्याङ्कन प्रभावकारिता सुनिश्चित	नभएको	नभएको	गरिने	गरिने	गरिने	गरिने
	अनुदानको अवस्था	नगन्थ	केही बढाउने	व्यापक गर्ने	व्यापक गर्ने	व्यापक गर्ने	व्यापक गर्ने

	कृषिमा आत्मनिर्भर सुनिश्चित	नगन्य	केही बढाउने	व्यापक गर्ने	व्यापक गर्ने	व्यापक गर्ने	पुरा गर्ने
--	-----------------------------------	-------	----------------	--------------	--------------	--------------	------------

३.४.४ प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

तलको तालिकामा पालिकाले कार्यान्वयन गर्ने प्रमुख क्रियाकलाप र वार्षिक लक्ष्य उल्लेख गर्ने । उदाहरणका लागि

क्र.सं .	प्रमुख क्रियाकलापहरु	इकाइ	भौतिक लक्ष्य (५ वर्ष)					भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफियत
			१	२	३	४	५		
१	निरक्षरहरुको विवरण संकलन	पटक	१					२	गाउँपालिका
२	साक्षर महादेवा	वडागत			२		२	९	गाउँपालिका
३	स्थानीय माग र आवश्यकताका आधारमा सा.सि.के सञ्चालन र व्यवस्थापन	संख्या	२		१		१	६	गाउँपालिका
४	सामुदायिक पुस्तकालयलाई सामुदायिक केन्द्रसँग आवद्ध गर्ने	पुस्तकालय	१	१				३	गाउँपालिका
५	सा.सि.के.मा प्रविधिको विकास गर्ने	संख्या		२			१	५	गाउँपालिका
६	सा.सि.के. ले समुदायमा आधारित संघ सस्थासँग सहकार्य गर्ने	निरन्तर						निरन्तर	सा. सि.के.
७	विज्ञ समूह निर्माण	पटक		१			१	२	सा. सि.के.
८	जीवनपर्यन्त सिकाइका लागि सामग्री विकास	संख्या			१	१	१	६	सा. सि.के.
९	परिचालकको क्षमता विकास	संख्या		१			१	५	गाउँपालिका

परिच्छेद ४ : अन्तरसम्बन्धित विषय तथा क्षेत्रहरू

परिच्छेद तीनमा शिक्षा क्षेत्र अन्तर्गतका मुख्य उपक्षेत्रहरू प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षा, आधारभूत शिक्षा, माध्यमिक शिक्षा, अनौपचारिक शिक्षा तथा आजीवन सिकाइ लगायत पाठ्यक्रम तथा मूल्याङ्कन र शिक्षक व्यवस्थापन तथा विकाससँग सम्बन्धित वर्तमान अवस्थाको विश्लेषणका आधारमा चुनौतीहरू पहिचान गरि यस योजनाका लागि उद्देश्य, रणनीतिहरू तथा प्रमुख नतिजा, क्रियाकलाप तथा लक्ष्यहरू सहितको योजनाको खाका प्रस्तुत गरिएको छ । परिच्छेद तीनका विभिन्न खण्डहरूमा ती खण्डहरूसँग सम्बन्धित विभिन्न अन्तरसम्बन्धित विषयहरू जस्तै: समता तथा समावेशीकरण, स्वास्थ्य, पोषण तथा दिवा खाजा, छात्रवृत्ति, आपतकालीन तथा संकटपूर्ण अवस्थामा शिक्षा; विद्यालय भौतिक विकास, शिक्षामा सूचना तथा सञ्चार लगायतका कतिपय पक्षहरू समावेश गरिएका भए पनि यी अन्तरसम्बन्धित विषयलाई समग्रमा विश्लेषण गरि योजनामा प्राथमिकता प्रदान गर्न र विभिन्न उपक्षेत्रसँग सम्बन्धित गराउन सहयोग पुऱ्याउने उद्देश्यले यस परिच्छेदमा प्रस्तुत गरिएको छ ।

यस परिच्छेदमा शिक्षामा समता तथा समावेशीकरणको अभिवृद्धि, विद्यालय स्वास्थ्य, पोषण तथा दिवा खाजा र छात्रवृत्ति जस्ता आवश्यकीय सेवाको सञ्चालन तथा व्यवस्थापन, आपतकालीन तथा संकटपूर्ण अवस्थामा शिक्षाका लागि तयारी, विद्यालयको भौतिक विकास र शिक्षामा सूचना तथा सञ्चार जस्ता अन्तरसम्बन्धित विषयहरू समावेश गरिएको छ । यसमा उल्लिखित प्रत्येक विषयको अवधारणा तथा विद्यालय शिक्षामा यसको आवश्यकता, विद्यमान अवस्थाको विश्लेषण गरि चुनौतीहरू पहिचान गरिएको छ भने यस योजनामा यस विषयका उद्देश्य, अपेक्षित नतिजा तथा योजना अवधिमा सञ्चालन गरिने मुख्य क्रियालाप तथा लक्ष्यहरू उल्लेख गरिएको छ ।

४.१ पाठ्यक्रम, पाठ्यपुस्तक, सिकाइ सामग्री तथा मूल्याङ्कन

मानव जीवनका लागि आइपर्ने विभिन्न समस्याहरू समाधान गर्नका लागि चाहिने ज्ञान, सीप र क्षमता आर्जनका लागि एउटा मार्गनिर्देश नै पाठ्यक्रम हो । मानव जीवनका व्यवहारिक समस्या समाधान हुनु भनेको राष्ट्र र समाजका समस्या समाधान हुनु हो । वास्तवमा पाठ्यक्रमले शैक्षिक तथा सामाजिक जीवनदर्शन, समकालीन समाजका वास्तविकताहरू, सिकाइ प्रक्रिया एवं विषयवस्तु तथा ज्ञानको प्रकृति समेतलाई विचार गरि बालबालिकाको सिकाइ सम्बन्धी आवश्यकताको निदान गरेर विस्तृत योजना प्रस्तुत गरेको हुन्छ । पाठ्यक्रम विकास एउटा निरन्तर प्रक्रिया भएकोले समाज, राष्ट्र र व्यक्तिको आवश्यकता र चाहना अनुरूप परिवर्तन भइरहन्छ । निर्धारित सिकाइ उपलब्धिहरू प्राप्तिका लागि विद्यार्थीहरूलाई विभिन्न अनुभवहरू हासिल गराउन निश्चित दिशा दिने कार्यक्रम नै पाठ्यक्रम हो ।

पाठ्यक्रम विकास तथा कार्यान्वयन प्राविधिक कार्य हो । यसमा विभिन्न व्यक्ति, समूहसँगको सहकार्य आवश्यक हुन्छ । पाठ्यक्रम निश्चित रूपमा सान्दर्भिक हुनुपर्छ । समयसापेक्ष हुनुपर्छ । जनचाहना पूरा गर्न सक्नुपर्छ । कक्षाकोठाको वातावरण अनुकूल हुनुपर्छ । व्यवहार योग्य, प्रयोग योग्य, पाठ्यक्रम विकास तथा कार्यान्वयन सर्वत्र अपेक्षित विषयका रूपमा पर्छ । पाठ्यक्रम समावेशी हुनुपर्छ । यसले सबैको चाहना प्रतिविम्बन गर्न सक्नुपर्छ । स्थानीय तहको नेतृत्व र सहभागिताका आधारमा स्थानीय तहमै प्राविधिक तथा आर्थिक स्रोत परिचालन गरि

मातृभाषा तथा स्थानीय ज्ञान, सीप र प्रविधिमा आधारित विषयवस्तुको चयन, व्यवस्थापन र कार्यान्वयन गरिनुलाई स्थानीय आवश्यकतामा आधारित शिक्षाका रूपमा लिइन्छ ।

पाठ्यक्रम कुनै कक्षा वा तहमा कुन-कुन विषयवस्तु सिकाउने भन्ने कुरासँग मात्र सम्बन्धित नभई विद्यार्थीमा के कस्ता क्षमता विकास गराउने हो अर्थात् किन पढाउने, के कस्ता क्रियाकलापका माध्यबाट अपेक्षित सक्षमता हासिल गराउन सकिन्छ र विद्यार्थीले सिकेको वा नसिकेको सुनिश्चित गरि आवश्यक पृष्ठपोषण प्रदान गर्न के कसरी मूल्याङ्कन गर्ने भन्ने कुरा निर्धारण गर्ने महत्त्वपूर्ण आधार हो । मूल्याङ्कन पद्धतिका रूपमा कक्षाकोठामा आधारित पठन सीप परिक्षण, आवधिक परीक्षा, आवधिक मूल्याङ्कन, NARN, NASA रहेका छन् भने हाल सिकाइका लागि मूल्याङ्कनको प्रभावकारी कार्यान्वयन आजको आवश्यकता रहेको छ । साथै सन्दर्भ सामग्रीहरूमा विद्यार्थीहरूको पहुँच वृद्धिको लागि गरिएको व्यवस्था जस्तै विद्युतीय प्रति CEHRD को अनलाइन पोर्टलमा राखिएको, राष्ट्रिय प्रारम्भिक कक्षा पढाइ कार्यक्रम लागु भएका जिल्लामा कक्षा १-३ का लागि दिइएका सामग्री आदि रहेका छन् ।

४.१.१ वर्तमान अवस्था

यस गाउँपालिकाले हालसम्म नेपाल सरकारबाट स्वीकृत पाठ्यक्रम लागू गर्दै आएको सर्वविदितै छ । यसै शैक्षिक सत्रदेखि यस पालिकाले आधारभूत तह कक्षा १-५ को स्थानीय विषयको पाठ्यक्रम निर्माणको थालनी गर्ने र अर्को वर्ष आधारभूत तह कक्षा ६-८ को स्थानीय विषयको पाठ्यक्रम निर्माण योजना गरेको छ । स्थानीय विषयले यस पालिकाको समग्रता झल्काउन मद्दत पुऱ्याई बालबालिकाहरूलाई आफ्नो परिवेश अनुकूलको विषयवस्तुमा सहज तरिकाले परिचित हुन सहयोग पुऱ्याउछ । स्थानीय पाठ्यक्रममा विद्यालय तहको पाठ्यक्रमलाई सान्दर्भिक तथा प्रभावकारी बनाउन कक्षा १-८ मा अन्तरसम्बन्धित विषयवस्तुलाई एकीकृत गरिएको, व्यवहार कुशल तथा जीवनोपयोगी सीपहरू समावेश हुने गरी सिकाइ क्रियाकलाप तर्जुमा गर्ने रणनीति लिइएको, आधारभूत तहमा स्थानीय कला, संस्कृति, भाषा, इतिहास, परम्परा, सीप तथा ज्ञानमा आधारित स्थानीय पाठ्यक्रम स्थानीय तहले विकास गरी कार्यान्वयन गर्नु पर्ने र सबै कक्षाका विषयवस्तुलाई यथासम्भव स्थानीय परिवेश तथा दैनिक जीवनसँग सम्बन्धित गराई सिकाइ क्रियाकलाप सञ्चालन गर्नुपर्ने व्यवस्था गरीएको छ । प्रत्येक विषयमा विषयवस्तुको स्वरूपअनुसार विद्यार्थीलाई २५ देखि ५० प्रतिशतसम्म भारको प्रयोगात्मक कार्य, परियोजना कार्य वा सामुदायिक कार्य लगायतका व्यवहारिक अभ्यास गराउनु पर्ने व्यवस्था छ । त्यसैगरी यसले सिकाइमा प्रयोग गरीने माध्यम भाषाले सिकाइमा बाधा नपर्ने गरी आवश्यकता अनुसार मातृभाषा, स्थानीय भाषा वा बहुभाषाको प्रयोग गरी सिकाइ सहजीकरण गर्ने, सूचना तथा सञ्चार प्रविधिलाई जीवनोपयोगी तथा व्यवहार कुशल सीपका रूपमा एकीकृत गर्नुका साथै सिकाइको माध्यमका रूपमा प्रयोगलाई विस्तार गर्ने र विद्यार्थी मूल्याङ्कनलाई शिक्षण सिकाइ क्रियाकलापको अभिन्न अङ्गका रूपमा सिकाइ सुधारका लागि निरन्तर पृष्ठपोषण प्रदान गर्ने गरी प्रयोग गर्ने नीति लिएको छ ।

आधारभूत तह कक्षा १-३ मा निरन्तर विद्यार्थी मूल्याङ्कन प्रणाली मार्फत उदार कक्षोन्नति नीति अपनाइएको छ भने आधारभूत तह कक्षा ४-५ मा ५० प्रतिशत निर्णयात्मक र ५० प्रतिशत निर्माणात्मक मूल्याङ्कन बिधि अपनाइएको छ । आधारभूत तह कक्षा ६-८ मा ५० प्रतिशत निर्णयात्मक र ५० प्रतिशत निर्माणात्मक मूल्याङ्कन अपनाइएको छ । आधारभूत तहको कक्षा ७ सम्म निरन्तर विद्यार्थी मूल्याङ्कन प्रणाली

अपनाइएको छ । कक्षा ८ को वार्षिक परीक्षा पालिका स्तरमा हुने छ । कक्षा १० तथा १२ को अन्तिम परीक्षा राष्ट्रिय परीक्षा बोर्डको निर्देशन अनुरूप हुने गरेको छ ।

समस्या तथा चुनौतीहरू

- स्थानीय पाठ्यक्रम र पाठ्यसामग्री विकासका लागि क्षमता विकास।
- प्रारम्भिक कक्षाहरूमा आवश्यकता अनुसार मातृभाषा, स्थानीय भाषा, बहुभाषा प्रयोग।
- स्थानीय पाठ्यक्रम विकास तथा अद्यावधिक कार्यलाई अनुसन्धानमा आधारित बनाउने।
- सिकाइ सहजीकरण र मूल्याङ्कनमा सूचना प्रविधिको प्रयोग।
- स्थानीय पाठ्यक्रम कार्यान्वयन तथा मूल्याङ्कनमा स्थानीय तह अर्थपूर्ण सहभागिता।
- अपाङ्गता मैत्री पाठ्यपुस्तक तथा कार्य पुस्तिकाको प्रयोग।
- स्थानीय पाठ्यक्रम कार्यान्वयन।

४.१.२ उद्देश्य

पाठ्यक्रम, पाठ्यपुस्तक, सिकाइ सामग्री तथा मूल्याङ्कनसँग सम्बन्धित पालिकाका उद्देश्यहरू

१. सिकाइलाई दैनिक जीवनसँग सम्बन्धित गराउने र विषयवस्तुलाई अन्तरसम्बन्धित गरी सिकाइ क्रियाकलाप सञ्चालन गर्नु।
२. स्थानीय पाठ्यक्रम मार्फत समृद्ध राजगढ निर्माणका लागि सक्षम, सिर्जनशील तथा प्रतिस्पर्धी नागरीक तयार गर्न सहयोग गर्नु।
३. सिकारुका सिकाइ समस्याको समाधान उन्मुख निरन्तर, आवधिक तथा स्तरीकृत मूल्याङ्कन पद्धतिको व्यवस्था गर्नु।
४. विद्यालय तहमा तोकिएको पाठ्यक्रमलाई पूर्ण रूपमा कार्यान्वयन गर्नु।
५. स्थानीय परिवेश बमोजिम तोकिएका तहमा स्थानीय पाठ्यक्रम विकास तथा कार्यान्वयन गर्नु।
६. पाठ्यक्रम तथा पाठ्यक्रम पुस्तक प्रयोगमा कार्यान्वयनमा एकरूपता ल्याउनु।
७. सिकाइका लागि मूल्यांकन प्रणालीका रूपमा विद्यालय तहको मूल्यांकन प्रक्रियामा सुधार ल्याउनु।
८. पाठ्यक्रम तथा शैक्षिक सामग्रीहरूको विकास तथा व्यवस्थापनमा क्षमता विकासमा सुधार ल्याउनु।

४.१.३ रणनीति

माथि उल्लेखित उद्देश्यहरू हासिल गर्नको लागि पालिकाले अपनाउने रणनीतिहरू

१. स्थानीय पाठ्यक्रमलाई समयसापेक्ष, सान्दर्भिक, गुणस्तरीय र प्रभावकारी बनाई समृद्ध राजगढ निर्माणका लागि सक्षम र प्रतिस्पर्धी नागरीक तयार गर्न पाठ्यक्रम विकास तथा कार्यान्वयन प्रक्रियालाई अनुसन्धान तथा आवधिक मूल्याङ्कनमा आधारित बनाइने छ।
२. पाठ्यक्रम तथा पाठ्यपुस्तक विकास प्रक्रियालाई सहभागितामूलक बनाई स्थानीय सरोकारवालामा अपनत्व विकास गरी जवाफदेही बनाउन स्थानीय परिवेशमा आधारित पाठ्यक्रम विकास प्रक्रियालाई

अवलम्बन गरी परीक्षणका रूपमा कार्यान्वयनमा ल्याइने छ र प्रभावकारिता आधारमा निरन्तरता प्रदान गरीने छ।

३. स्थानीय पाठ्यक्रम मार्फत प्रकोप व्यवस्थापन विषयवस्तु समावेश गरी विपत, महामारी तथा सङ्कट व्यवस्थापन र न्यूनीकरण गर्न प्रारम्भिक कक्षा देखिनै बालबालिकालाई सक्षम बनाइँदै लगिने छ।
४. विपत, महामारी तथा सङ्कटको समयमा सिकाइलाई निरन्तरता दिन सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको अधिकतम उपयोगमा जोड दिइने छ।
५. प्रारम्भिक कक्षाहरूमा सिकाइ सहजीकरणका निम्ति आवश्यकता अनुसार मातृभाषा र स्थानीय भाषा लाई प्राथमिकता दिइने छ।
६. अपाङ्गता भएका बालबालिकाहरूको सिकाइ अवसर वृद्धि गर्न सिकाइ सामग्रीलाई ब्रेल लिपिमा तयार गर्ने र श्रव्यदृश्यमा आधारित साङ्केतिक भाषाका शैक्षिक सामग्रीहरूको विकास र प्रयोगलाई प्राथमिकताका साथ कार्यान्वयनमा ल्याइने छ।
७. निरन्तर विद्यार्थी मूल्याङ्कन प्रणालीलाई प्रभावकारिताका साथ कार्यान्वयन गरीनेछ।
८. आधारभूत तहको कक्षा ५ र ८ को वार्षिक परीक्षालाई पालिका स्तरीय बनाइ सुधार गरीनेछ।

४.१.४ प्रमुख उपलब्धि तथा नतिजा

उपलब्धि

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य उपलब्धिहरू

१. विद्यालय तहमा रहेको आधारभूत तहको स्थानीय पाठ्यक्रम सान्दर्भिक तथा मूल्याङ्कन प्रणाली प्रभावकारी भई दैनिक जीवनका लागि आवश्यक व्यवहार कुशल तथा जीवनोपयोगी सीपहरू समावेश हुने स्थानीय कला, संस्कृति, भाषा, इतिहास, परम्परा, सीप तथा ज्ञानसकारात्मक सोच भएको , निरन्तर सिकाइप्रति प्रतिबद्ध र रोजगार उन्मुख नागरीक तयार गर्न सहयोग हुने।

नतिजा

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य नतिजाहरू

१. स्थानीय पाठ्यक्रम २०७८ प्रारम्भिक बाल विकास देखि कक्षा ८ सम्म विकास तथा कार्यान्वयन हुने।
२. प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षादेखि आधारभूत तह कक्षा १२ मा आवश्यकतानुसार मातृभाषा ५-स्थानीय भाषा प्रयोग गरी सिकाइ सहजीकरण हुने।
३. शिक्षण सिकाइको अभिन्न अङ्गको रूपमा मूल्याङ्कन हुने।
४. शिक्षण सिकाइ क्रियाकलाप बालमैत्री अपाङ्ग मैत्री तथा स्थानीय सन्दर्भ सापेक्ष प्रभावकारी हुने ,
५. स्थानीय पाठ्यक्रम परिमार्जन तथा सुधार अनुसन्धानमा आधारित हुने।
६. प्रत्येक विद्यालयमा प्रत्येक विद्यार्थीको मूल्याङ्कनका लागि अनिवार्य कार्य सञ्चयिका फायल खडा भएको हुने।

क्रसं	सूचक	आधार वर्ष (२०८१/८२)	२०८२/८३	२०८३/८४	२०८४/८५	२०८५/८६	२०८६/८७
१	एकीकृत पाठ्यक्रम लागु गरेका विद्यालय संख्या	१८	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै
२	परीक्षामा स्तरीकृत प्रश्न प्रयोग गर्ने विद्यालय संख्या	१८	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै
३	स्थानीय भाषामा कक्षा सञ्चालन गर्ने विद्यालय	१८	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै
४	निरन्तर विद्यार्थी मूल्याङ्कन गर्ने विद्यालय	१८	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै
५	जलवायु परिवर्तन तथा उत्थानशीलता सम्बन्धी सामग्री प्रयोग गर्ने विद्यालय संख्या	केहि	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै

४.१.४ प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

तलको तालिकामा पालिकाले कार्यान्वयन गर्ने प्रमुख क्रियाकलाप र वार्षिक लक्ष्य उल्लेख गर्ने । उदाहरणका लागि

क्र.सं.	प्रमुख क्रियाकलापहरु	इकाइ	भौतिक लक्ष्य (५ वर्ष)					भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफियत
			१	२	३	४	५		
१	स्थानीय पाठ्यक्रम २०७८ कार्यान्वयन								
	स्थानीय पाठ्यक्रम परीक्षण	कक्षा /विषय	१-५	६-८					गाउँपालिका
	स्थानीय पाठ्यक्रम कार्यान्वयन	कक्षा /विषय		१-५	६-८				गाउँपालिका
	सिकाइ सहजीकरण पुस्तिका निर्माण र वितरण	कक्षा /विषय		१-५	६-८				गाउँपालिका
	स्थानीय पाठ्यक्रम तथा सिकाइ सहजीकरण पुस्तिका प्रबोधिकरण	कक्षा /विषय	१-५	६-८					गाउँपालिका
२	विद्यार्थी मूल्याङ्कन								
	नमुना साधन विकास	कक्षा /विषय		१-५/ ३	६-८/ ३		९-१२/ ३		गाउँपालिका
	कार्य सञ्चयिका फायलको प्रयोग	कक्षा / विद्यार्थी	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै		विद्यालय
३	मातृभाषा वा स्थानीय भाषा								
	स्थानीय पाठ्यक्रमलाई मातृभाषा वा स्थानीय भाषामा रुपान्तरण गर्ने	संख्या			१		१	२	गाउँपालिका
	सिकाइ सहजीकरण पुस्तिकालाई मातृभाषा वा स्थानीय भाषामा रुपान्तरण गर्ने	कक्षा /विषय					१-५	६-८	गाउँपालिका
४	सूचना तथा सञ्चार प्रविधि प्रविधिमा आधारित डिजिटल सामग्री	प्रतिशत	५	६	७	१०	१५	७०	संघ

४.२ शिक्षक व्यवस्थापन र विकास

सिकाइ सहजीकरण प्रक्रियाको केन्द्रका रूपमा शिक्षक रहन्छन् । सिकारु र शिक्षकबीचको अन्तरक्रियाको प्रकृतिमा सिकाइको गुणस्तर निर्भर रहने गर्दछ । शिक्षक सदैव आफूले अध्यापन गराउनु पर्ने विषयवस्तुका बारेमा गहन ढंगले ज्ञान लिनु आवश्यक हुन्छ । शिक्षक आफ्नो पेशाप्रति प्रतिबद्ध भई समावेशी कक्षा व्यवस्थापन गरि विद्यार्थी, अभिभावक तथा शिक्षकहरूबीच प्रभावकारी सञ्चार र सहकार्य हुनु जरुरी छ । वर्तमान समयका शिक्षकहरूमा आवश्यकीय सक्षमताहरू सुनिश्चित हुनु पर्दछ । शिक्षकले शैक्षणिक योजना निर्माण, सिकाइ सहजीकरणका लागि शैक्षणिक सामग्री संकलन तथा निर्माण, प्रभावकारी विद्यार्थी मूल्याङ्कनको कार्यान्वयन गर्न सहज तरिकाले सम्पादन गर्न सक्नुपर्दछ ।

गुणस्तरीय शिक्षाका लागि शिक्षक योग्य, व्यवसायिक रूपमा दक्ष, पेशाप्रति उत्प्रेरित, समर्पित, प्रतिबद्ध र विद्यार्थीको सिकाइप्रति जवाफदेही हुन आवश्यक छ । शिक्षकमा भएको विषयवस्तुको पर्याप्त ज्ञान, शिक्षण सिकाइ क्रियाकलाप सञ्चालनमा दक्षता र नमूना व्यक्तित्व प्रदर्शनले विद्यार्थीहरूको सिकाइमा सकारात्मक प्रभाव पार्दछ । सबै तहको शिक्षामा योग्य, दक्ष, समर्पित र अभिप्रेरित शिक्षकहरूको व्यवस्थापनबाट नै शिक्षाको गुणस्तर सुनिश्चित गर्न सकिन्छ । यसका लागि शिक्षक व्यवस्थापन र विकास प्रभावकारी हुन आवश्यक छ । नेपालमा विद्यालय तहको शिक्षामा पहुँच, गुणस्तर, समता, सान्दर्भिकता, सुशासन प्रवर्धनका लागि विगतमा सञ्चालित विभिन्न योजना, परियोजना तथा कार्यक्रमहरूले शिक्षक व्यवस्थापन र शिक्षकको पेशागत क्षमता अभिवृद्धिलाई उच्च प्राथमिकतामा राखी कार्यक्रम सञ्चालन गरेको पाइन्छ ।

यस योजनामा शिक्षाको गुणस्तर अभिवृद्धिका लागि शिक्षण पेशालाई रोजाइको पेशाका रूपमा विकास गर्ने, शिक्षक तयारी गर्ने, कक्षाकोठाको शिक्षण सिकाइलाई गुणस्तरयुक्त बनाउने, शिक्षक सहयोग प्रणालीलाई सुदृढ बनाउने, शिक्षक पेशागत विकासलाई प्रभावकारी बनाउने, विद्यार्थीको सिकाइप्रति शिक्षकलाई जिम्मेवार बनाउने र औचित्यपूर्ण शिक्षक आपूर्ति र वितरण गर्ने कार्यलाई प्राथमिकता दिइने छ । यसमा शिक्षक व्यवस्थापन तथा विकासको वर्तमान अवस्थाको समीक्षा गरी चुनौतीहरू पहिचान गरिएको छ । वर्तमान अवस्थाको समीक्षा तथा पहिचान गरिएका चुनौतीहरूको सामना गरि शिक्षक व्यवस्थापन तथा विकासलाई व्यवस्थित र प्रभावकारी बनाउने सन्दर्भमा यस महादेवा गाउँपालिका ले कार्यक्रमका उद्देश्य, उद्देश्य पूरा गर्नका लागि अपनाइने रणनीतिहरू, कार्यक्रम कार्यान्वयनबाट हासिल हुने अपेक्षित नतिजा तथा मुख्य मुख्य क्रियाकलाप तथा लक्ष्यहरू समावेश गरिएको छ ।

४.२.१ वर्तमान अवस्था

शिक्षण पेशाप्रति आकर्षण र नियुक्ति

शिक्षण पेशालाई रोजाइको पेशाका रूपमा विकास गर्नका लागि नेपालको पन्ध्रौँ योजना (२०७६/०७७-२०८०/०८१) ले यस पेशामा अब्बल प्रतिभाहरूलाई आकर्षित गर्न विश्वविद्यालयमा उत्कृष्ट अङ्क हासिल गरेका व्यक्तिलाई सोझै शिक्षण पेशामा प्रवेश गर्न पाउने कानूनी व्यवस्था गर्ने उल्लेख गरेको छ । शिक्षक सेवा आयोग नियमावली, २०५७ अनुसार शिक्षक हुनका लागि शिक्षण अनुमति पत्र अनिवार्य हुनु पर्ने, स्थायी शिक्षक हुनका लागि शिक्षक सेवा आयोगले लिने परीक्षा उत्तीर्ण भएको हुनुपर्ने, बढुवाका लागि निश्चित मापदण्ड पूरा गर्नुपर्ने र पेशाको सुरक्षा लगायतका कारणले शिक्षण पेशालाई समाजमा प्रतिष्ठत पेशाका रूपमा लिइने अवस्था सुधार हुँदै गएको छ । नियमित रूपमा स्थायी नियुक्ति गर्ने कार्यको थालनीले शिक्षण पेशामा थप आकर्षण बढेको

अवस्था छ । शिक्षक सेवा आयोगद्वारा सञ्चालित परीक्षामा सम्मिलित हुने युवाहरूको उल्लेख्य उपस्थितिले यस सेवाप्रति शिक्षित युवाहरूको आकर्षण बढ्दै गएको पुष्टि हुन्छ । शिक्षक सेवा आयोगबाट नियुक्तिका लागि सिफारिस भएका शिक्षकहरूलाई स्थानीय तहले विद्यालयमा नियुक्ति तथा पदस्थापन गर्ने कार्यको थालनी भएको छ ।

- तालिम प्राप्त शिक्षकहरूलाई दिईने तलबभत्ता तथा अन्य सुविधाहरू कार्य सम्पादन अनुसार बढाउदै लैजाने ।
- आधारभूत तथा माध्यमिक तहमा पढाउने शिक्षकका साथै कर्मचारीहरूलाई समान र उत्तिकै हैसियत प्रदान गर्दै लैजाने ।
- शिक्षकहरूलाई निजामति कर्मचारी सरह योग्यता र सक्षमताको आधारमा तहगत बढुवाको व्यवस्था गर्दै लैजाने ।
- माध्यमिक तहमा कार्यरत विद्यालय सहायक (लेखापाल) सम्बन्धित विषयमा कम्तिमा स्नातक उत्तीर्ण हुनुपर्ने र सो अनुसार तलब भत्ताको व्यवस्था गर्दै लैजानुपर्ने ।
- शिक्षकलाई कुनै कोणबाट अपमान वा ठेस नपुग्ने गरी सम्पूर्ण पार्टीगत भातृसंगठन खारेज गरी शिक्षकहरूलाई एकताबद्ध गर्दै शिक्षकको हकहितको लागि एक शिक्षक महासंघलाई स्तरोन्नति गर्दै लैजाने ।
- बालविकास तथा कर्मचारीहरूको तलब लगायतका सुविधाहरूमा भएको भेदभावलाई सम्बोधन गर्दै लैजाने ।

शिक्षक तयारी

सिकाइ सहजीकरण प्रक्रियाको केन्द्रका रूपमा शिक्षक रहन्छन् । सिकारु र शिक्षकबीचको अन्तरक्रियाको प्रकृतिमा सिकाइको गुणस्तर निर्भर रहने गर्दछ । शिक्षक सदैव आफूले अध्यापन गराउनु पर्ने विषयवस्तुका बारेमा गहन ढंगले ज्ञान लिनु आवश्यक हुन्छ । शिक्षक आफ्नो पेशाप्रति प्रतिबद्ध भई समावेशी कक्षा व्यवस्थापन गरी विद्यार्थी, अभिभावक तथा शिक्षकहरूबीच प्रभावकारी सञ्चार र सहकार्य हुनु जरुरी छ । वर्तमान समयका शिक्षकहरूमा आवश्यकीय सक्षमताहरू सुनिश्चित हुनु पर्दछ । शिक्षकले शैक्षणिक योजना निर्माण, सिकाइ सहजीकरणका लागि शैक्षणिक सामग्री संकलन तथा निर्माण, प्रभावकारी विद्यार्थी मूल्याङ्कनको कार्यान्वयन गर्न सहज तरिकाले सम्पादन गर्न सक्नुपर्दछ ।

शिक्षक सेवा आयोग नियमावली, २०५७ बमोजिम वी.एड. वा एम.एड. गरेपछि अध्यापन अनुमतिपत्रका लागि योग्य मानिन्छ । अध्यापन अनुमति पत्र प्राप्त गरेको व्यक्ति मात्र शिक्षकका लागि योग्य हुन्छ । शिक्षा ऐन, २०२८ (संशोधनसहित) तथा शिक्षा नियमावली, २०५९ र शिक्षक सेवा आयोग नियमावली, २०५७ मा भएको व्यवस्था अनुसार नेपालमा प्राथमिक र निम्नमाध्यमिक तहका लागि शिक्षाशास्त्रमा प्रवीणता प्रमाणपत्र तह उत्तीर्ण वा कक्षा १२ वा अन्यबाट प्रवीणता प्रमाणपत्र तह उत्तीर्ण गरी १० महिने शिक्षक तालिम लिई अध्यापन अनुमति पत्र प्राप्त गरेका र माध्यमिक तहका लागि शिक्षा शास्त्रबाट स्नातक तह उत्तीर्ण वा अन्यबाट स्नातक तह उत्तीर्ण गरी एक वर्षे वी.एड. गरी अध्यापन अनुमति प्राप्त गरेका व्यक्ति मात्र शिक्षक हुन योग्य मानिन्छ । यसै गरी माध्यमिक तह कक्षा ११-१२ मा अध्यापन गर्नका लागि स्नातकोत्तर तह उत्तीर्ण गरि अध्यापन अनुमति पत्र प्राप्त गरेको हुनुपर्ने प्रावधान छ । शिक्षक अध्यापन अनुमति पत्रका लागि परीक्षा सञ्चालन भने शिक्षक सेवा आयोगले गर्दै आएको छ ।

शिक्षक तयारीका लागि यस योजनाले स्थानिय तह भित्र शिक्षक शिक्षा र शिक्षक प्रशिक्षणको व्यवस्था गर्ने, शिक्षक पेसागत विकास तथा क्षमता अभिवृद्धि कार्यक्रम, तयारी कक्षाहरु संचालन गर्ने तथा स्यामसेवक शिक्षक व्यवस्थापनका लागि वातावरण तयार गर्ने जस्ता कार्यक्रमहरु तय गरि कार्यान्वयन गरिने छ ।

- विधालय तहको शिक्षण पेशामा प्रवेश गर्न शिक्षक प्रशिक्षण अनिवार्य गर्ने ।
- हाल शिक्षण पेशामा प्रवेश गरि सकेका तर तालिम नपाएका शिक्षकहरुलाई अनिवार्य रुपले तालिम दिने व्यवस्था मिलाउने ।
- शिक्षक प्रशिक्षणमा महिला शिक्षकलाई ग्राह्यता दिने ।
- बिभिन्न तहमा शिक्षकहरुका लागि प्रशिक्षण कार्यक्रमहरु निर्धारित गर्ने ।
- बालविकास शिक्षकहरुको क्षमता विकासका लागि प्रत्येक बर्षमा कम्तिमा २ पटक तालिम संचालन गर्ने ।
- समय अनुसार परिमार्जित पाठ्यक्रम प्रबोधिकरण तथा अन्य शिक्षकको पेसागत विकाससँग सम्बन्धित कार्यशाला सञ्चालन गर्ने ।

शिक्षण सिकाइ क्रियाकलाप

कुनै पनि विषयवस्तु विद्यार्थी समक्ष पुर्‍याउँदा जे जस्ता विधि वा माध्यम अपनाइन्छ, तिनले अपेक्षित उद्देश्य परिपूर्तिमा सघाउनु पर्दछ । कुनै पनि शिक्षण विधि शिक्षकले प्रयोग गर्ने तौरतरिका वा विषयवस्तुको स्वरूपमा भर पर्दछ । शिक्षण विधि छनौट गर्दा सकेसम्म विद्यार्थी केन्द्रित खालको अर्थात बालकेन्द्रित विधि अपनाउनुपर्छ, जसमा बढी भन्दा बढी विद्यार्थीको सहभागिता रहोस । शिक्षण विधिको चयन गर्दा मुख्य रुपमा विद्यार्थीको पूर्व ज्ञान, रुचि, क्षमता, चाहना, उनीहरुको तहगत स्तर, विषयवस्तुको प्रकृति र स्वरूप आदिका आधारमा छनौट गर्नु पर्छ ।

बालबालिकाको सिकाइ उपलब्धि मूलतः कक्षाकोठामा सञ्चालन गरिने शिक्षणसिकाइ क्रियाकलापमा भर पर्छ । विद्यालय तहको पाठ्यक्रम प्रारूप २०७६ ले पनि शिक्षण सिकाइलाई विद्यार्थी केन्द्रित, प्रविधिमैत्री, परियोजनामा आधारित, समूहकार्यमा आधारित, सामुदायिक क्रियाकलापमा आधारित बनाउन जोड दिएको छ । नेपालमा विगतदेखि हालसम्म सञ्चालित विभिन्न शिक्षा योजना, परियोजना तथा कार्यक्रमहरुले कक्षाकोठाको शिक्षण सिकाइमा सुधार ल्याई शिक्षाको स्तर वृद्धि गर्न जोड दिएका छन् । यसको फलस्वरूप विद्यालयको शिक्षणसिकाइलाई विद्यार्थी केन्द्रित बनाउने, प्रविधिको प्रयोग गरि शिक्षण गर्ने, बालमैत्री सिकाइ वातावरण सिर्जना गर्ने जस्ता केही प्रयास भएका छन् ।

शिक्षक पेशागत सहयोग पद्धति

नेपालमा सर्वप्रथम वि.सं. १९९८ सालमा चिफ इन्स्पेक्टर स्कूलको स्थापनासँगै शिक्षक पेशागत सहयोग पद्धतिको शुरुवात भएको देखिन्छ । राष्ट्रिय शिक्षा पद्धति योजना २०२८ ले विद्यालय सुपरिवेक्षणबाट शिक्षक सहायता उपलब्ध गराउन प्राथमिक विद्यालय निरीक्षक, माध्यमिक विद्यालय निरीक्षकहरुको व्यवस्था गरिएको थियो । ग्रामीण विकासका लागि सेती परियोजना (१९८१-१९९१) र सो पश्चात् नेपालको शिक्षा सुधारका लागि धेरै परियोजनाहरु कार्यान्वयनमा आए । प्राथमिक शिक्षा परियोजना (२०४२-०४७), विज्ञान शिक्षा विकास परियोजना (१९८४-१९९१), आधारभूत तथा प्राथमिक शिक्षा परियोजना-पहिलो (२०४९-०५४), आधारभूत तथा प्राथमिक शिक्षा परियोजना-दोस्रो (२०५६-०६१), प्राथमिक शिक्षा विकास परियोजना (सन् १९९२-१९९९), माध्यमिक शिक्षा विकास परियोजना (सन् १९९३-२०००), शिक्षक शिक्षा परियोजना (सन् २००२-

२००९), विद्यालय क्षेत्र विकास कार्यक्रम (२०६७/०६८-२०७२/०७३) हुँदै हाल कार्यान्वयनमा रहेको विद्यालय क्षेत्र विकास कार्यक्रम (२०७३/०७४-२०७७/०७८) ले समेत शिक्षकको पेशागत सहयोगलाई महत्त्व दिई विभिन्न तालिम तथा क्षमता विकास कार्यक्रम सञ्चालन भएका देखिन्छ ।

ग्रामीण विकासका लागि सेती परियोजना तथा आधारभूत तथा प्राथमिक शिक्षा परियोजनादेखि नै नेपालमा शिक्षक पेशागत सहयोगका लागि स्रोत केन्द्रहरू स्थापना भएर क्रमशः तिनको सङ्ख्या बिस्तार गरि १०९१ स्रोत केन्द्रहरू तोकेकोमा १०५३ स्रोत केन्द्रहरू मार्फत शिक्षक पेशागत सहयोग प्रदान हुँदै आइरहेको थियो ।

शिक्षक पेशागत सहयोग स्रोतकेन्द्र १०५३, अगुवा स्रोत केन्द्र ४६ र “क” शैक्षिक तालिम केन्द्रहरू ९, “ख” शैक्षिक तालिम केन्द्रहरू २० र उपकेन्द्र ५ बाट विद्यालय सुपरिवेक्षण, शिक्षकको कार्यको अनुगमन, तालिमको फलोअप, कक्षा अवलोकन र पृष्ठपोषण प्रदान, नियमित प्रधानाध्यापक बैठक, शिक्षक अन्तर्क्रिया कार्यशाला, छोटो अवधिको मागमा आधारित आदि तालिम सञ्चालन हुँदै आएका थिए ।

शिक्षक क्षमता विकास कार्यक्रम

एकाइसौं शताब्दीको शिक्षक आफ्नो विषयमा निपूण हुनुपर्छ । शिक्षण सिकाइ क्रियाकलाप सम्बन्धी कलाकौशलबाट भरपूर्ण हुनुपर्छ । स्थानीय सरकारले प्रदेश सरकार तथा केन्द्र सरकारसँग समन्वय गरि शिक्षक तथा कर्मचारीहरूको क्षमता विकासका लागि निम्नानुसारका क्षमता विकास कार्यक्रम सञ्चालन गर्न सकिनेछ, प्रमाणीकरण तालिम, पुनर्ताजगी तालिम, अनुभव आदान प्रदान कार्यक्रम, स्थानीय आवश्यकतामा आधारित मोड्युलर तालिम, स्वप्रयत्नमा आधारित सिकाइ आदि । पेशागत रूपमा सक्षम, दक्ष र अभिप्रेरित शिक्षकबाट नै कक्षाकोठाको शिक्षण सिकाइमा सुधार आउन सक्छ । यसका निम्ति शिक्षकलाई पेशागत विकासका अवसरहरू उपलब्ध हुन आवश्यक छ । शिक्षकको पेशागत विकासका विभिन्न तौरतरिकाहरू छन् । शिक्षक तालिम, कार्यशाला, सेमिनार, कन्फरेन्स, क्रियात्मक अनुसन्धान, शिक्षकहरूको सिकाइ सञ्जाल, अवलोकन भ्रमण, मेन्टरिङ आदि अवसरहरूबाट शिक्षकको पेशागत विकास सम्भव हुन्छ । नेपालमा शिक्षकको पेशागत क्षमता अभिवृद्धि गर्ने ध्येयले नेपालमा विभिन्न परियोजना तथा कार्यक्रमहरू सञ्चालन भएका थिए । शिक्षकको क्षमता अभिवृद्धि गरि कक्षाकोठाको शिक्षण सिकाइमा सुधार ल्याउने उद्देश्यले वि.सं. २०५० मा शैक्षिक जनशक्ति विकास केन्द्रको स्थापना भएको थियो ।

शिक्षक उत्तरदायित्व

शिक्षण सिकाइ प्रक्रियामा शिक्षकको महत्त्वपूर्ण स्थान रहेको हुन्छ । शिक्षक बालबालिकाको भाग्य निर्माता, अभिभावकको भरोसा तथा आशाको केन्द्र, परिवर्तनको संवाहक र समाजको प्रतिष्ठित व्यक्ति हो । असल शिक्षकको सहायताबाट शिक्षाका उद्देश्य पूरा हुन सक्छ । शिक्षकका आचरण समाजका अन्य वर्गलाई अनुकरणीय बन्न सक्नु पर्दछ । शिक्षकमा समाजको मार्गदर्शक, उपदेशक एवम् उदाहरणीय व्यक्तित्वको भूमिका सजिलैसँग निर्वाह गर्न सक्ने आदर्श गुणहरू हुनुपर्दछ । शिक्षक आफ्नो पेशाप्रति प्रतिबद्ध हुनुपर्छ ।

शिक्षक, विद्यार्थी, अभिभावक, समुदाय तथा विद्यालय प्रशासक/प्रधानाध्यापकप्रति उत्तरदायी हुनुपर्छ । शिक्षक विद्यार्थीप्रति उत्तरदायी हुनु भनेको आफूले पढाउने विद्यार्थीहरूको सिकाइ तथा कार्यसम्पादनप्रति जवाफदेही हुनु पाठ्यक्रमले तोकेका सिकाइ उपलब्धिमा भएको प्रगति र विकासमा जवाफ दिनु र विद्यार्थीको गुणस्तरीय जीवनका विषयमा जवाफदेही हुनु भन्ने बुझिन्छ । विद्यालयको आचार संहिता पालना गर्दै दैनिक कार्यतालिका अनुसार अध्यापन गर्ने, विद्यार्थीको सिकाइको लेखाजोखा तथा मूल्याङ्कन गर्ने र त्यसको प्रतिवेदन प्रधानाध्यापकलाई पेस गर्ने आदि कार्य शिक्षकले गर्नुपर्ने हुँदा शिक्षक प्रधानाध्यापकप्रति पनि उत्तरदायी हुनुपर्छ । आगामी दिनमा यस गाउँपालिका ले शैक्षिक सुधार घोषणापत्र तयार पारी विभिन्न निकायको भूमिका तथा

जिम्मेवारी अन्तर्गत प्र.अ. र शिक्षकको भूमिका तथा जिम्मेवारी तोकी शिक्षकलाई आफ्नो पेशाप्रति उत्तरदायी बनाउने अभ्यास गर्ने छ । शिक्षक विद्यार्थी, अभिभावक, समुदाय तथा विद्यालय प्रशासक/प्रधानाध्यापक प्रति उत्तरदायी हुनुपर्छ । शिक्षक विद्यार्थीप्रति उत्तरदायी हुनु भनेको आफुले पढाउने विद्यार्थीहरूको सिकाइ तथा कार्यसम्पादन प्रति जवाफदेही हुनु, पाठ्यक्रमले तोकेका सिकाइ उपलब्धिमा भएको प्रगति र विकासमा जवाफ दिनु र विद्यार्थीको गुणस्तरीय जीवनका विषयमा जवाफदेही हुनु भन्ने बुझिन्छ । सामान्यतया शिक्षकका उत्तरदायित्वहरूलाई निम्न बुँदामा प्रष्ट पार्न सकिन्छ ।

- पाठहरूको एक व्यापक तरीकामा प्रस्तुती श्रव्य/दृश्य सामग्रीको माध्यमबाट सिकाइ सहजीकरण गर्ने ।
- अन्तरक्रियात्मक सिकाइलाई प्रवर्धन गर्दै प्रत्येक विद्यार्थीलाई व्यक्तिगत निर्देशन प्रदान गर्ने ।
- शैक्षिक सामग्रीको सिर्जनार वितरण नोट), सारांश, गृहकार्य आदि गर्ने (।
- विद्यार्थीको प्रगतिको मुल्यांकन र रेकर्ड राख्नेतह र सुझाव प्रदान गर्ने/ग्रेड , ।
- एक सफा र व्यवस्थित कक्षाकोठा कायम राख्ने ।
- अन्य शिक्षकहरू, अभिभावक र सरोकारवालाहरूसँग सहकार्य गर्ने र नियमित बैठकमा भाग लिने ।
- कक्षा भित्र तथा बाहिरी गतिविधिहरूर अन्य शैक्षिक इभेन्टको योजना र कार्यन्वयन गर्ने ।
- विद्यार्थीहरूको व्यवहार र मानसिकता अवलोकन गर्ने र बुझ्ने र उपेक्षा, दुर्व्यवहार आदिको संदेह रिपोर्ट तयार पार्ने ।
- सेमिनार, सम्मेलन आदिमा भाग लिईव्यवसायिक सीप र ज्ञानको विकास र समृद्ध बन्ने ।

शिक्षकको आपूर्ति र वितरण

शिक्षा नियमावली, २०५९ को नियम ९२ अनुसार सामुदायिक विद्यालयमा रहने शिक्षक दरबन्दीको विवरण अनुसूची १२ मा व्यवस्था गरिएको छ । पूर्व प्राथमिक विद्यालयमा १ जना, प्राथमिक विद्यालयमा ५० जनासम्म विद्यार्थी भएमा कम्तीमा २ जना र सोभन्दा बढी विद्यार्थी भएमा कम्तीमा ३ जना, कक्षा ६-८ का लागि कम्तीमा ४ जना र माध्यमिक तह ९-१२ का लागि ८ जना शिक्षक रहने व्यवस्था उक्त नियमावलीमा छ ।

चुनौती र अवसरहरू

१. शिक्षण पेशालाई सबैको रोजाइको पेशाका रूपमा विकास गर्नु ।
२. शिक्षण सिकाइलाई विद्यार्थी केन्द्रित बनाउन शिक्षण विधि र क्रियाकलापमा विविधता ल्याउनु ।
३. शिक्षक पेशागत सहयोगको सुदृढ प्रणाली स्थापित गर्नु ।
४. विषयगत आधारमा आवश्यक शिक्षक दरबन्दी सुनिश्चित गर्नु ।
५. शिक्षकको पेशागत विकासको अवसर र विस्तार गर्न ।
६. समयमा कक्षाकोठाभित्र शिक्षकको नियमितता र गुणस्तरीय शिक्षण हुन नसक्नु ।
७. तहगत रूपमा परीक्षा सञ्चालन गरी अग्रिम रूपमा स्वयंसेवक सूची प्रकाशन गर्नु ।
८. सङ्घीय सरकार प्रदेश सरकार र स्थानीय सरकारले प्रविधि मैत्री शिक्षाको कुरा गरेपनि अपेक्षित रूपमा विद्यालयमा पूर्वाधार पुर्याउन नसक्नु ।

४.२.२ उद्देश्य

शिक्षक व्यवस्थापन र विकाससँग सम्बन्धित पालिकाका उद्देश्यहरू

१. शिक्षकको छनौट, नियुक्ति र पुनर्वितरणलाई सुदृढ बनाउन सहयोग पुऱ्याउनु ।
२. शिक्षक विकास तथा निरन्तर पेशागत सहायता प्रणाली स्थापना गर्नु ।
३. सबै तहमा योग्य, दक्ष तथा क्षमतावान् शिक्षकहरूको प्रबन्ध गर्नु ,
४. पालिका अन्तर्गत स्वयम् सेवक शिक्षकको छनोट गर्नु ।
५. कक्षाकोठामा शिक्षकको नियमितताको लागि निरन्तर अनुगमन र शिक्षकको पेशागत सहयोग प्रणालीको विकास ।
६. सिकाइ सुधारको लागि आवश्यक शिक्षकको क्रमश व्यवस्थापन गर्दै लैजानु ।
७. पालिका स्तरबाट हुने शिक्षक नियुक्तिलाई थप प्रभावकारी तथा सुदृढ बनाउनु ।
८. विद्यालय सुपरीवेक्षण पाठ्यक्रम तथा शिक्षकको पेशागत सहयोगको लागि स्थानीय तहमा एक प्रणालीको विकास तथा कार्यान्वयन गर्नु ।
९. शिक्षकको पेशागत क्षमता विकासको लागि पालिका स्तरमा प्रभावकारी सन्त्यत्रको विकास तथा कार्यान्वयन गर्नु ।

४.२.३ रणनीति

माथि उल्लेखित उद्देश्यहरू हासिल गर्नको लागि पालिकाले अपनाउने रणनीतिहरू

१. शिक्षक तालिमलाई विषयवस्तुको ज्ञान र शिक्षण सीपमा केन्द्रित बनाइने छ ।
२. विषयगत रूपमा शिक्षक दरबन्दी मिलानपरिमार/जन गरिनेछ ।
३. शिक्षकको निरन्तर पेशागत विकासका लागि शिक्षण सीप विकास सम्बन्धी तालिम सञ्चालन गरिने छ ।
४. शिक्षक पेशागत सहयोग प्रणालीमार्फत शिक्षकलाई निरन्तर पेशागत सहयोग उपलब्ध गराइने छ । यसका लागि अनुभवी शिक्षकबाट सहयोग तथा मेन्टरिङको पद्धति विकास गरिनेछ ।
५. शिक्षक सुरुवा हुँदा विद्यार्थीको सिकाइमा कुनै अवरोध नहुने पद्धति विकास गरीनेछ ।
६. पालिका अन्तर्गत स्वयंसेवक शिक्षकको करार सूची प्रकाशन गरिनेछ ।
७. शिक्षकको पेशागत performance को आधारमा पुरस्कार र दण्डको व्यवस्था गरिनेछ ।
८. ५ वर्षे सेवा निरन्तरता संज्ञौता गरि क्षमतावान् तथा मेधावी शिक्षकलाई एम्वा विद्यावारिधिका .फिल. लागि छात्रवृत्ति सहित अनुसन्धानको अवसर दिइने छ ।
९. कक्षा १ देखी ३ सम्मका शिक्षणमा सहजीकरण गर्ने शिक्षकहरूको पेशागत विकास तथा सहयोग प्रणालीका विगतको अभ्यासलाई निरन्तर दिइदै उपयुक्त प्रणालीलाई कार्यान्वयन गरिने छ ।

४.२.४ प्रमुख उपलब्धि तथा नतिजा

उपलब्धि

६. प्रविधिमैत्री, क्षमतावान् र सक्षम शिक्षकको व्यवस्था भई विद्यार्थीको सिकाइमा सुधार भएको हुने ।

ख) नतिजा

१. पालिका अन्तर्गत स्वयंसेवक शिक्षकको लागि प्रतिस्पर्धा गराई २ वर्षे करार सूची प्रकाशन गरिनेछ ।
२. शिक्षण पेशा प्रतिस्पर्धी र सम्मानित हुनेछ ।
३. स्थानीय तहबाट शिक्षक पेशागत सहयोग प्रणाली मार्फत निरन्तर पेशागत सहयोग प्राप्त हुने ।

४. विषयगत रूपमा शिक्षक दरबन्दी मिलानपरिमार्जन तथा आपूर्ति हुने ।/
 ५. क्षमतावान् तथा मेधावी शिक्षकले एम्वा विद्यावारिधिका अवसर पाएका हुनेछन् । .फिल्.

क्रसं	सूचक	आधार वर्ष (२०८१/८२)	२०८१/८२	२०८२/८३	२०८३/८४	२०८४/८५	२०८५/८६
१	प्रारम्भिक बालविकास र शिक्षामा कार्यरत तोकिएको योग्यता प्राप्त शिक्षक तथा सहजकर्ताको संख्या	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै
२	आधारभूत तहमा कार्यरत तोकिएको योग्यता प्राप्त शिक्षक (%)	केहि	केहि	४०	७०	९०	१००
३	माध्यमिक तह (कक्षा ९-१२) मा कार्यरत न्यूनतम योग्यता तथा तालिम प्राप्त शिक्षक (%)	केहि	केहि	५०	६५	८५	१००
४	सूचना तथा प्रविधिसम्बन्धी नूनतम सक्षमता भएका शिक्षक (%)	अधिकतम	अधिकतम	४०	६५	७५	९५
५	शिक्षक पेसागत सहयोग प्रणाली लागु भएका विद्यालय	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै

४.२.४ प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

तलको तालिकामा पालिकाले कार्यान्वयन गर्ने प्रमुख क्रियाकलाप र वार्षिक लक्ष्य उल्लेख गर्ने । उदाहरणका लागि

क्र.सं.	प्रमुख क्रियाकलापहरू	इकाइ	भौतिक लक्ष्य (५ वर्ष)					भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफियत
			१	२	३	४	५		
१	शिक्षण पेशाप्रति आकर्षण र नियुक्ति								
	स्वयम् सेवक शिक्षक तयारी	संख्या		१०	१५		१५	५०	गाउँपालिका
	पालिका श्रोतबाट नियुक्त शिक्षकका लागि निर्देशिका निर्माण	पटक		१				१	गाउँपालिका
२	शिक्षक तयारी								
	नया नियुक्त शिक्षकलाई सेवा प्रवेश तालिम सञ्चालन	पटक						आवश्यकता अनुसार	संघ /प्रदेश/ गाउँपालिका
३	शिक्षणसिकाइ क्रियाकलाप								
	शिक्षण सिकाइ नियमित गर्न मापदण्ड विकास	पटक		१				१	गाउँपालिका
	उपचारात्मक शिक्षण पद्धति	पटक	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	विद्यालय
	एक विद्यालय एक पुस्तकालय	संख्या	१	१	१	१	१	१०	संघ /प्रदेश/ गाउँपालिका
	एक विद्यालय एक ICT ल्याव	संख्या	१	१	१	१	१	१०	संघ /प्रदेश/ गाउँपालिका
	शिक्षक पेशागत सहयोग पद्धति	पटक	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	संघ /प्रदेश/ गाउँपालिका
	शिक्षक पेशागत सहयोग मार्गदर्शन विकास गर्ने	पटक		१				२	गाउँपालिका
	पेशागत शैक्षिक अवलोकन	पटक						निरन्तर	गाउँपालिका

४	शिक्षक क्षमता विकास कार्यक्रम								
	छोटो अवधिको पुनर्ताजगी तालिम सञ्चालन गर्ने	पटक		१		१		३	गाउँपालिका
	शिक्षकको पेशागत सहयोगका लागि स्थानीय विज्ञ समूह सहित कार्यविधि तयार गरि स्रोत शिक्षक परिचालन	पटक		१		१		३	गाउँपालिका
५	शिक्षक उत्तरदायित्व								
	शिक्षकले शिक्षणमा विताउने समयमा प्र.अ. लाई जिम्मेवार नाउने	सबै विद्यालय	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	गाउँपालिका
	विद्यालयमा छुट्टै प्र.अ. पदको व्यवस्था गर्ने	संख्या			१			३	गाउँपालिका
६	शिक्षकको आपूर्ति र वितरण विद्यार्थी संख्यको आधारमा दरबन्दी व्यवस्थापन गर्ने	पटक						१	संघ /प्रदेश/ गाउँपालिका

४.३ समावेशीकरण शैक्षिक समता र

महादेवा गाउँपालिका सामाजिक, आर्थिक, सांस्कृतिक विविधता भएको स्थानीय तह हो । यहाँ विभिन्न भाषिक, सांस्कृतिक तथा जातजातिगत समुदायहरूको बसोवास छ । यहाँ विभिन्न जातजातिका फरक फरक संस्कार, संस्कृति, रीतिरिवाज एवम् प्रचलनहरू रहेका छन् । मधेशी समुदायको मुख्य बसोबास रहेको । जसमा यादव, मुसहर, राम, मरिक्, मुसलमान, तिवारी, तेली, कोइरी, केवट, चमार, धानुक, तत्मा, सुढी आदि लगायतका जातजातिको बाक्लो उपस्थिति रहेको छ । यस गाउँपालिका मा मुख्य बोलीचालीको भाषा मैथली, भोजपुरी, उर्दु, नेपाली रहेको छ । सिरवा, कृष्णाष्टमी, जितिया, तीज, जनैपुर्णिमा, इद, बकरइद, दशै, तिहार, छठ पुजा, माघे सक्रान्ती, फागुपुर्णिमा (होली) आदि जस्ता चाडपर्वहरू मान्ने गर्दछन् । यस पालिकाभित्र रहेका बहुविशेषताहरूबीचमा एकीकरण भएको अवस्था छ । अनेकताबीच एकता कायम भएको छ । त्यसैले सामाजिक सद्भाव, सहयोग, सहकार्य, सह-अस्तित्व, सहिष्णुता, मेलमिलाप कायम भएको छ । साक्षरताका आधारमा हेर्दा पुरुषको भन्दा महिलाको प्रतिशत कम रहेको छ ।

४.२.१ वर्तमान अवस्था

औरही गाउँपालिकाले सबै बालबालिकालाई समान, समतामूलक तथा समावेशी शिक्षाको पहुँच सुनिश्चित गर्ने उद्देश्यले विद्यालय शिक्षामा लैङ्गिक समानता, सामाजिक समावेशीकरण तथा समतामूलक अवसरलाई प्राथमिकतामा राख्दै विभिन्न कार्यक्रम सञ्चालन गर्दै आएको छ। विद्यालय उमेरका सबै बालबालिकालाई विद्यालय शिक्षामा सहभागी गराउने, विद्यालयमा टिकाइ राख्ने तथा सिकाइ उपलब्धि सुधार गर्ने प्रयास निरन्तर भइरहेको छ।

गाउँपालिकाको शैक्षिक तथ्याङ्कअनुसार आधारभूत तह (कक्षा १-५) मा लैङ्गिक समता सूचक १.१९, आधारभूत तह (कक्षा १-८) मा १.२० तथा माध्यमिक तह (कक्षा ९-१०) मा १.२३ रहेको छ। यसले छात्राहरूको विद्यालय शिक्षामा सहभागिता सन्तोषजनक रहेको देखाउँछ। यद्यपि विपन्न, दलित, जनजाति, अल्पसंख्यक, अपाङ्गता भएका बालबालिका तथा अन्य सीमान्तकृत समुदायका बालबालिकाको सिकाइ उपलब्धि र विद्यालयमा निरन्तर सहभागिता सुनिश्चित गर्न अझै विशेष प्रयास आवश्यक रहेको छ। गाउँपालिकामा १५ वटा सामुदायिक, २ वटा संस्थागत (निजी) तथा १ वटा धार्मिक (मदरसा) विद्यालय सञ्चालनमा रहेका छन्। यी विद्यालयमार्फत सबै समुदायका बालबालिकालाई शिक्षाको अवसर उपलब्ध गराइँदै आएको छ।

समावेशी शिक्षालाई प्रभावकारी बनाउन विद्यालयहरूमा बालमैत्री सिकाइ वातावरण निर्माण, छात्रवृत्ति कार्यक्रम, नियमित शैक्षिक अनुगमन तथा विद्यालय सुधार योजनामार्फत शैक्षिक गुणस्तर अभिवृद्धिका प्रयासहरू भइरहेका छन्। तथापि सबै विद्यालयमा अपाङ्गतामैत्री पूर्वाधार, सहायक शिक्षण सामग्री तथा विशेष आवश्यकता भएका बालबालिकाका लागि आवश्यक सहयोग सेवाको पर्याप्त व्यवस्था हुन सकेको छैन।

औरही गाउँपालिकाको साक्षरता दर ६३.७६ प्रतिशत (पुरुष ७४.५९ प्रतिशत र महिला ५३.९६ प्रतिशत) रहेको छ। यसले महिला साक्षरता तथा वञ्चित समुदायको शैक्षिक पहुँच र आजीवन सिकाइका कार्यक्रमलाई अझ प्रभावकारी बनाउन आवश्यक रहेको देखाउँछ।

नेपाल सरकारले प्रदान गर्ने वार्षिक रु. ४०० को छात्रवृत्ति यस गाउँपालिकाका दलित तथा छात्राहरूलाई प्रदान गरिँदै आएको छ। यस वर्षदेखि कक्षा ५ र ८ मा अध्ययनरत विपन्न विद्यार्थीहरूलाई लक्षित गरी "विपन्न लक्षित छात्रवृत्ति (PMT)" को आवेदन भर्न लगाइएको छ। सम्पूर्ण विद्यालयहरूमा लैङ्गिक सम्पर्क व्यक्ति तथा गुनासो सुनुवाई संयन्त्रको व्यवस्था गरिएको छ।

शिक्षामा समतामूलक पहुँच विस्तार गर्न गाउँपालिकाले केही प्रयासहरू गरे तापनि अझै धेरै सुधार आवश्यक देखिन्छ। विद्यालय बाहिर रहेका, बीचमै विद्यालय छाड्ने तथा अपेक्षित शैक्षिक उपलब्धि हासिल गर्न नसकेका विद्यार्थीहरूलाई लक्षित गरी समावेशी र सहभागितामूलक शिक्षालाई प्रवर्द्धन गर्ने योजना निर्माण गरिएको छ।

शैक्षिक समता र समावेशीकरण सम्बन्धमा देहाय बमोजिमका चुनौतीहरू पहिचान गरिएको छ :

१. दलितको जनसंख्या ७,३०५ भए पनि त्यस अनुपातमा कक्षा सहभागिता २७.६% मात्र हुनु
२. विद्यालयहरूमा लैङ्गिक र अपाङ्गमैत्री भौतिक तथा शैक्षिक वातावरण निर्माण नहुनु।
३. सिमान्तकृत बालबालिकाहरूको अभिभावकहरूलाई शिक्षा सम्बन्धि जनचेतना नहुनु।
४. आधारभूत तहमा ३२% महिला शिक्षक तथा मा.वि. तहमा ८% महिला शिक्षक मात्र हुनु।
५. थप उपचारात्मक कक्षा तीन ओटा विद्यालयमा मात्र हुनु।
६. सिकाई उपलब्धिमा अन्य जातजातिको तुलनामा दलित छात्राहरूको सिकाई उपलब्धि न्यून रहनु।

४.३.२ उद्देश्य

हाम्रो गाउँपालिकाको शैक्षिक समता र समावेशीकरणक लागि तोकिएका उद्देश्यहरू:

१. दलित तथा सिमान्तकृत विद्यार्थीहरूको सहभागिता दर २७.६% बाट बढाई १०० प्रतिशत पुर्याउनु
२. १८ ओटा सामुदायिक विद्यालयमा अपाङ्गमैत्री तथा लैङ्गिक मैत्री संरचना निर्माण गर्नु
३. महिला शिक्षक आ.वि. मा ३२ % बाट ५०% र मा.वि.मा ८% बाट ३०% पुर्याउनु
४. दलित तथा सिमान्तकृत विद्यार्थीहरूको लागि थप उपचारात्मक कक्षाको व्यवस्था ३ ओटामा रहेकोमा थप वृद्धि गर्नु
५. महिला साक्षरता दर ६०% मा अभिवृद्धि गर्नु

४.३.३ रणनीति

माथि उल्लेखित उद्देश्यहरू हासिल गर्नको लागि पालिकाले अपनाउने रणनीतिहरू यस प्रकार छन्:

१. विद्यालयमा सिकाइका लागि आवश्यक भौतिक तथा शैक्षिक अवस्थाहरू पुरा गरी अपाङ्गमैत्री तथा लैङ्गिकमैत्री बनाउने । यसका लागि बालमैत्री विद्यालय प्रारूप (CFSE) तथा निर्धारित सिकाइका लागि आवश्यक पूर्वाधार पुरा गर्ने ।
२. हरेक वर्ष सिमान्तकृत तथा लक्षित वर्गका अभिभावकहरूको लागि अभिभावक शिक्षाको कार्यक्रम संचालन गर्ने
३. अपाङ्गताको प्रारम्भिक लेखाजोखा (Disability Screening) गर्दै अपाङ्गताका किसिम तथा स्वरूप पहिचान गरी विशेष कार्यक्रमको माध्यमबाट उपयुक्त समावेशी शिक्षाको व्यवस्थाका साथै आवश्यकतानुसार विशेष विद्यालयको प्रबन्ध गर्ने ।
४. छात्रवृत्तिका लागि विपन्न लक्षित गरी आर्थिक रूपले विपन्न, सुविधाविहिन, कठिन परिस्थितिमा रहेका र अपाङ्गता भएका बालबालिकाहरू सहभागी हुने व्यवस्था गर्ने ।
५. कार्यविधि तयार गरी आवश्यकता अनुसार थप छात्रवृत्ति प्रदान गर्न सक्ने व्यवस्था गर्ने ।

६. विद्यालयमा सरसफाई तथा स्वच्छतासम्बन्धी सेवा तथा शिक्षाको प्रबन्ध तथा किशोरिहरू लक्षित महिनावारी स्वच्छतासम्बन्धी सेवा तथा शिक्षा प्रदान गर्ने ।
७. पाठ्यक्रममा स्थानीय भाषा, संस्कृति, भूगोल, वातावरण, इतिहास तथा नागरिक ज्ञान तथा सिपका साथै बृहत यौनिकता शिक्षा तथा प्रजनन स्वास्थ्यसम्बन्धी विषयवस्तु समावेश गरी सिकाइलाई जीवनोपयोगी सिपसँग आबद्ध गर्ने ।
८. सिकाइ क्रियाकलापलाई सहभागितामूलक बनाई विद्यार्थीका आवश्यकता सम्बोधन गर्ने गरी विविधता कायम तथा विद्यालयमा कुनै पनि प्रकारको विभेद, दुर्व्यवहार, वहिष्करण र हेप्राई नहुने सुनिश्चिततासहित बालमैत्री वातावरण सिर्जना गर्ने ।

४.३.४ प्रमुख उपलब्धि तथा नतिजा

उपलब्धि

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य उपलब्धिहरू बुँदागत रूपमा उल्लेख गरिएको छः

- लक्षित समूहका बालबालिकाको शिक्षामा समतामूलक पहुँच सुनिश्चित भै सिकाइ उपलब्धिमा सुधार आएको हुनेछ ।
- १८ ओटा विद्यालयमा लैङ्गिकमैत्री तथा अपाङ्गमैत्री भौतिक संरचना निर्माण भएको हुनेछ ।
- महिला शिक्षक प्रतिशत आ.वि. र मा.वि. मा ४५% सम्म पुगेको हुनेछ
- ३ ओटा रहेकोमा थप ३ ओटा उपचारात्मक कक्षाको सङ्ख्या वृद्धि मार्फत सिकाइ उपलब्धि सुधरिनेछ ।
- हरेक प्रकारको सहभागितामूलक कार्यक्रमहरूमा लक्षित तथा सिमान्तकृत वर्गबाट पनि संलग्नता बढेको हुनेछ ।

नतिजा

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य नतिजाहरू तलको तालिकामा यस प्रकार छन् ।

	शिक्षामा समता र समावेशीकरण	आधार वर्ष (२०८१/८२)	२०८१/८२	२०८२/८३	२०८३/८४	२०८४/८५	२०८५/८६
१	आधारभूत तहमा विद्यालय बाहिर रहेका बालबालिकाको सङ्ख्या	१२००	१०००	८००	७००	४००	०
२	आधारभूत तहमा लैङ्गिक समता सूचक	१.३	१.२	१.१५	१.१०	१.०५	१
	आधारभूत तहमा महिला शिक्षकको सङ्ख्या	३२	३५	३८	४३	४७	५०

३	माध्यमिक तहमा लैङ्गिक समता सूचक	१.१	१.०८	१.०५	१.०३	१.०१	१
४	माध्यमिक तहमा महिला शिक्षकको सङ्ख्या	२	३	५	७	१०	१३

४.३.४ प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

क्र.सं.	प्रमुख क्रियाकलापहरु	इकाइ	भौतिक लक्ष्य (५ वर्ष)					भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफियत
			१	२	३	४	५		
१	अवस्था र आवश्यकता पहिचान	पटक		१				२	गाउँपालिका
२	विद्यालय बाहिर रहेका बालबालिकाहरुको अवस्था र आवश्यकता पहिचान गरी सहभागिता	निरन्तर		१	१			३	सा.सि.के.
३	वर्गीय आधारमा छात्रवृत्ति वितरण	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	गाउँपालिका
४	आवासीय विद्यालय मार्फत छात्रवृत्ति	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
५	विद्यालयहरुमा वालमैत्री, अपाङ्गतामैत्री र लैङ्गिकमैत्री भौतिक संरचना निर्माण	संख्या			५		५	१५	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
६	मातृभाषामा सिकाइको अवसर प्रदान गरिने।	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	विद्यालय
७	मनोसामाजिक परामर्श	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	विद्यालय
८	लैङ्गिक सम्पर्क व्यक्तिको क्षमता विकास	आवश्यकता अनुसार		१		१	१	५	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका

४.४ दिवा खाजासहित पोषणतथा स्वास्थ्य कार्यक्रम

परिचय

नेपालमा सन् १९७४ देखि छनौटमा परेका जिल्लाका छानिएका प्राथमिक विद्यालयमा विश्व खाजा कार्यक्रमको खाद्यान्न अनुदानमा आधारित दिवा खाजा कार्यक्रम प्रारम्भ भएको थियो । आर्थिक वर्ष २०७७/२०७८ मा सामुदायिक विद्यालयमा पूर्वप्राथमिक देखि कक्षा ५ का सबै विद्यार्थीलाई दिवाखाजाको व्यवस्था गरीएको छ । नेपाल सरकारले दिवा खाजामा विगत केही वर्षदेखि लगानी विस्तार गर्दै आई आर्थिक वर्ष २०८१/८२ मा यो लगानी करिब ८ अरब ३९ करोड पुगेको छ । नेपालको हाल कार्यान्वयनमा रहेको पन्ध्रौं योजना लगायत शिक्षा क्षेत्रका मुख्य रणनीतिक दस्तावेजहरूमा दिवा खाजालाई स्वास्थ्य, प्राथमिकता दिइएको छ भने विद्यालय क्षेत्र विकास योजनाले बालबालिकाहरूको स्वास्थ्य तथा पोषण स्थितिमा सुधार ल्याई उनीहरूलाई विद्यालयमा टिकाउने जस्ता शैक्षिक उपलब्धिहरू हासिल गर्न दिवा खाजाले महत्वपूर्ण योगदान दिएको छ ।

विद्यालय स्वास्थ्य र पोषण

विद्यार्थीको स्वास्थ्य तथा पोषणको अवस्थाले उनीहरूको संज्ञानात्मक क्षमता, शैक्षिक उपलब्धि, गुणस्तरीय जीवन तथा समाजका लागि विभिन्न पक्षमा योगदान गर्ने क्षमतालाई प्रभाव पार्ने भएकाले उनीहरूको स्वास्थ्य तथा पोषणको अवस्था राम्रो बनाइनु पर्दछ । वार्षिक स्वास्थ्य परीक्षण, अर्धवार्षिक रूपमा जुकाको औषधि, किशोरीका लागि फोलिक एसिड तथा आइरन चक्की वितरण कार्यक्रम स्वास्थ्य क्षेत्रबाट सञ्चालन हुने गर्दछन् ।

सरसफाइ तथा स्वच्छता

विद्यालयमा हुने सरसफाइ तथा स्वच्छताको अभ्यास तथा शिक्षाले बालबालिकाको स्वास्थ्यमा सकारात्मक प्रभाव पर्ने स्पष्ट छ । यसले बालबालिकाको भावी जीवनका लागि सरसफाइ तथा स्वच्छताको अभ्यासमा सहयोग गर्नाका साथै परिवार तथा समुदायमा पनि यसले सकारात्मक घर/कोठाको प्रबन्ध नै छैन भने भएकाहरू मध्ये कतिपयको सरसफाइ र स्वच्छतामा सुधार आवश्यक छ । विपद तथा जोखिम व्यवस्थापनको तयारीका केही कार्य भए पनि यसमा विपद, जोखिम तथा महामारी समावेश गरि थप सुधार गर्नु आवश्यक छ ।

वर्तमान अवस्था

नेपालमा विभिन्न समयमा विद्यालय स्वास्थ्य तथा पोषण र खानेपानी सरसफाइ तथा स्वच्छता सम्बन्धि केही कार्यक्रम तथा निर्धारित कक्षा तथा क्षेत्रका विद्यार्थीकालागि दिवा खाजा कार्यक्रमको वर्तमान अवस्थाको विश्लेषण गर्दासबैकालागि शिक्षाको डकार बैठक सन् २००० ले सिफारिस गरेको ढाँचालाई मुख्यगरी चारवटा अङ्गहरू समावेश गरेको छ ।

- विद्यालय स्वास्थ्य सम्बन्धि नीतिहरू तय गर्नु
- सुरक्षित पानी तथा सरसफाइ सहित सुरक्षित विद्यालय वातावरण सिर्जना गर्नु
- सिपमा आधारित स्वास्थ्य शिक्षकको प्रबन्ध गर्नु
- विद्यालयमा आधारितस्वास्थ्य तथा पोषणसेवा प्रदान गर्नु

यिनै बुँदाहरूलाई आधार मानि यस पालिकामा समेत वर्तमान अवस्थालाई विश्लेषण गरी दिवाखाजा स्वास्थ्य तथा पोषण र सरसफाइ तथा स्वच्छताको अलगअलग समीक्षा गरी तिनीहरूको अन्तर सम्बन्ध उल्लेख गरी योजना तयार गरीएको छ । नेपाल सरकारले विद्यालय दिवा खाजा कार्यक्रम शुरु गरे पश्चात् यस पालिकाले खाजा कार्यक्रम सञ्चालन गरेको छ । साथै पालिकाबाट विद्यालय दिवा खाजा सम्बन्धी कार्यविधि निर्माण गरी विद्यालय दिवा खाजामा पूर्ण रूपमा जड्क फुड निषेध गरि व्यवस्थापन गर्ने प्रयास गरिएकोछ ।

सामुदायिक विद्यालयमा छात्रा शौचालय भएका विद्यालयहरू ४ र महिला शिक्षक शौचालय ४ वटा छन् । यस पालिकाको प्रायः सबै विधालयहरूमा ट्युबेल नै खानेपानीको प्रमुख स्रोतको रूपमा रहेको छ । विपद तथा जोखिम व्यवस्थापनको तयारीका लागि स्थानीय पाठ्यक्रम मार्फत प्रारम्भिक कक्षा देखि नै विषयवस्तु समावेश गरिएको छ ।

नेपाल सरकारको निति अनुरूप यस पालिकाले बाल विकास, कक्षा बालविकास देखि कक्षा ५ सम्मका सबै विद्यार्थीहरूका लागि दिवा खाजा कार्यक्रम सञ्चालन गरेको छ । यसबाट लम्भावित हुने विद्यार्थीको संख्या ३३२९ रहेको छ, जसमध्ये लम्भावित छात्रा (१७०३ जना) ३३.१२% र छात्र (२२२६ जना) ६६.८७% जसमध्ये दलितको संख्या १२२८ (२५ प्रतिशत) रहेको छ । खाजा व्यवस्थापनमा हाल देखिएका समस्याहरू मध्ये खाजा पकाउने व्यवस्थित भान्सा कोठा, भाडाकुडा र भान्सेको अभाव प्रमुख समस्याको रूपमा रहेको देखिन्छ ।

हाल यस गाउँपालिका १८ वटा सामुदायिक र संस्थागत विद्यालयहरूमा राष्ट्रिय प्रारूप अनुसार स्वास्थ्य पोषण सम्बन्धी संचालनमा रहेको कार्यक्रम पोषण सप्ताह जेष्ठ महिनाको पहिलो सप्ताहमा मनाउने गरेको छ । साथै जुकाको औषधि तथा १० वर्ष भन्दा माथिको किशोरीहरूको लागि Iron चक्कीको व्यवस्था र सेन्टरी प्याड, स्क्रिनीड (आँखा, कान, नाक, उचाई, घाँटी) को व्यवस्था गरिएको छ । साथै विद्यार्थीहरूको संख्याको आधारमा छात्र/छात्रा, अपाङ्गको लागि शौचालयको व्यवस्था हनुपर्नेमा कुनै पनि विद्यालयमा पर्याप्त शौचालयको व्यवस्था नभएको र हाथ धुने सामग्रीको समेत अभाव रहेको छ ।

४.४.१ चुनौतीहरू

- विद्यालयहरूमा भान्सा कोठाको छुटै व्यवस्थापन गर्न नसक्नु ।
- विद्यालयहरूमा दिवा खाजाकोलागि भान्सेको व्यवस्था नभएको ।
- विद्यालयहरूमा भान्सा कोठामा चाहिने आवश्यक भाडाकुडाको व्यवस्था नभएको ।
- विद्यालयहरूमा छात्र/छात्रा, अपाङ्गको संख्याको अनुपातमा शौचालय तथा खानेपानी तथा हाथ धुने ठाउँको व्यवस्थापन गर्न नसक्नु ।
- साबुन पानीले हाथ धुने सम्बन्धी जनचेतना मुलक कार्यक्रम छात्र/छात्राहरूको लागि संचालन पर्याप्त नभएको ।
- विद्यालयहरूमा स्वास्थ्य नर्सिङ कार्यक्रम संचालन नरहेको ।
- विद्यालयहरूमा स्यानेटरी Dispose गर्ने व्यवस्था नरहेको ।
- वर्षमा दुई पटक विद्यार्थीहरूको स्वास्थ्य परिक्षण नहुनु ।

४.४.२ उद्देश्य

१. स्वस्थ एवम् पोषणयुक्त पौष्टिक खाजाको सुनिश्चित गर्नु ।
२. सबै विद्यालयहरूमा स्वास्थ्य, पोषण र सरसफाई तथा स्वच्छतासम्बन्धी सेवाको गुणस्तर वृद्धि गरी स्वास्थ्य र सिकाइ उपलब्धिमा सुधार गर्नु ।
३. सबै सामुदायिक विद्यालयहरूमा दिवा खाजा व्यवस्थापनको लागि निर्देशिकाको प्रभावकारीता कार्यान्वयन सुनिश्चित गर्नु ।

४. सबै सामूदायिक विद्यालयहरूमा दिवा खाजाको लागि विद्यालयहरूमा उपयुक्त भान्सा कोठाको व्यवस्थापन सुनिश्चित गर्नु ।
५. सबै सामूदायिक विद्यालयहरूमा तालिम प्राप्त भान्सेको व्यवस्थापन गर्नु ।
६. सबै विद्यालयहरूमा छात्र/छात्रा तथा विभिन्न उमेर समुहका बालबालिकाहरूको तथ्यांक संकलन गरी राष्ट्रिय मापदण्ड अनुरूप शौचालय, खानेपानि, हाथ धुने व्यवस्थाको साथ साथै सरसफाई सम्बन्धी व्यवस्था गर्नु ।
७. सबै विद्यालयका विद्यार्थीहरूको लागि जनचेतना मुलक साबुन पानिले हाथ धुने कार्यक्रम संचालन गर्नु ।

४.४.३ रणनीति

१. दिवा खाजा कार्यक्रमलाई क्रमशः विस्तार गर्दै आधारभूत तहसम्मका सम्पूर्ण बालाबालिकालाई विद्यालयमा खाजा उपलब्ध गराउने र अभिभावकको संलग्नतामा आधारभूत तहसम्मका विद्यार्थीका लागि खाजाको प्रबन्ध गर्ने ।
२. दिवा खाजाको लागि विद्यालयमा आवश्यक पर्ने विभिन्न सुविधाहरू विस्तार गर्ने ।
३. विद्यालयमा विद्यार्थी सङ्ख्याको अनुपातमा पर्याप्त पानी, साबुन तथा सफाई सामग्रीसहित आवश्यक सङ्ख्यामा छात्र र छात्राका लागि अलगअलग शौचालय तथा युरिनल, किशोरीहरूका लागि चेन्ज रुम, प्रयोग भइसकेका सामग्री व्यवस्थापन, हात धुने ठाउँ, स्वच्छ खानेपानी, कक्षाकोठा तथा विद्यालय परिसर सरसफाईको प्रबन्ध र घेराबारको व्यवस्था गर्ने ।
४. विद्यालयहरूमा प्राथमिक उपचार किट, बालबालिकाहरूको आवधिक स्वास्थ्य जाँच, जुकाको औषधि तथा शुष्कपोषक तत्व प्रदायक भिटामिन ए तथा आइरन फोलिक एसिड आदिको वितरण र छात्राहरूका लागि महिनावारी स्वच्छताको लागि स्यानेटरी प्याड वितरणलाई स्वास्थ्य क्षेत्रको सहकार्यमा नियमित र प्रभावकारी बनाउने ।
५. दिवा खाजाको लागि स्थानीय उत्पादनमा आधारित बस्तुहरूलाई प्राथमिकता दिने ।
६. दिवा खाजा सहितको स्वास्थ्य तथा पोषण कार्यक्रमको स्थायित्व र दिगोपनको लागि तीनै तहका सरकारहरूसँग साझेदारी विकास, निजी सार्वजनिक साझेदारी, अभिभावकहरूको सहभागिता, विकास साझेदारहरूको सहयोगका लागि आवश्यक सहयोगी वातावरण तथा संयन्त्रको विकास गर्ने ।
७. दिवा खाजालगायत स्वास्थ्य, पोषण तथा सरसफाई र स्वच्छतासम्बन्धी कार्यक्रमको अनुगमन तथा मूल्याङ्कन साधन, संयन्त्र र प्रक्रियामा पुनरावलोकन गरी थप प्रभावकारी बनाउने ।

४.४.४ प्रमुख उपलब्धि तथा नतिजा

उपलब्धि

- विद्यालयमा अध्ययन गर्ने सबै बालबालिकाको स्वास्थ्य तथा पोषणको अवस्थामा सुधार, मनोसामाजिक कुशलता (well-being) मा अभिवृद्धि तथा सिकाइमा सुधारसहित सुरक्षित तथा रमाइलो (joyful) सिकाइ वातावरणमा पूर्ण पहुँच तथा सहभागिता हुनेछ ।

४.४.४.१ नतिजा

दिवा खाजा कार्यक्रमको प्रभावकारी कार्यान्वयनबाट निम्न नतिजाहरू हासिल हुने अपेक्षा गरिएको छः

1. प्रारम्भिक बालविकास तथा आधारभूत तहका विद्यार्थीहरूको नियमित विद्यालय उपस्थितिमा वृद्धि हुने।
2. विद्यालय भर्ना, टिकाउ दर तथा सिकाइ निरन्तरतामा सुधार हुने।
3. कुपोषणको जोखिम न्यूनीकरण भई विद्यार्थीहरूको पोषण अवस्था तथा स्वास्थ्यमा सुधार हुने।
4. विद्यार्थीको कक्षाकोठामा एकाग्रता, सिकाइ उपलब्धि तथा शैक्षिक उपलब्धिमा सकारात्मक सुधार हुने।
5. विद्यालय छोड्ने तथा अनियमित उपस्थित हुने विद्यार्थीको संख्या घट्ने।
6. विद्यालयमा स्वस्थ, सुरक्षित तथा पोषणयुक्त खानाको प्रयोग गर्ने बानीको विकास हुने।
7. स्थानीय स्तरमा उत्पादित खाद्यवस्तुको प्रयोग बढ्दै स्थानीय कृषक तथा स्थानीय अर्थतन्त्रलाई टेवा पुग्ने।
8. विद्यालय, अभिभावक, स्थानीय सरकार तथा समुदायबीच कार्यक्रम सञ्चालनमा सहकार्य र उत्तरदायित्व अभिवृद्धि हुने।
9. विद्यालयमा बालमैत्री तथा पोषणमैत्री वातावरण सुदृढ हुने।
10. विद्यालय स्वास्थ्य तथा पोषण कार्यक्रमको प्रभावकारी कार्यान्वयनमार्फत गुणस्तरीय शिक्षामा सकारात्मक योगदान पुग्ने।

४.४.५ प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

तलको तालिकामा पालिकाले कार्यान्वयन गर्ने प्रमुख क्रियाकलाप

क्र.सं.	प्रमुख क्रियाकलापहरु	इकाइ	भौतिक लक्ष्य (वर्ष ५)					भौतिक लक्ष्य १०) (वर्ष)	कैफियत
			१	२	३	४	५		
१	विद्यालय दिवा खाजा कार्यविधि २०७७ अद्यावधिक र परिमार्जन	पटक		१				२	गाउँपालिका
२	एक विद्यालय एक स्वास्थ्यकर्मी	संख्या			१	१	१	६	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
३	User Manual समेतको प्राथमिक उपचार बाकस	संख्या			१०	१२		२५	गाउँपालिका
४	स्थानीय पाठ्यक्रममा किशोरी शिक्षा	कक्षा		६-८					विद्यालय
५	सरसफाई सम्बन्धी आवश्यक पूर्ण पूर्वाधार विकास	संख्या		५	५	५	५	२५	विद्यालय
६	स्थानीय उत्पादनमा चक्रिय पोषणयुक्त दिवा खाजा	निरन्तर						निरन्तर	विद्यालय
७	विद्यालयमा पोषण कर्नर निर्माण	निरन्तर		२१				३०	विद्यालय
८	अभिभावक आमा समूह	संख्या		१		१	१	५	विद्यालय

४.५ आपतकालीन तथा संकटकालीन अवस्थामा शिक्षा

परिस्थितिजन्य शिक्षा भन्नाले युद्ध, द्वन्द्व, महामारी तथा प्रकोपको अवस्थामा पनि बालबालिकाको सिक्न पाउने अधिकारलाई संरक्षण गर्दै सिकाइलाई निरन्तरता दिने वैकल्पिक उपाय सहितको शैक्षिक कार्यक्रमलाई लिने गरिन्छ । यसको मुख्य उद्देश्य विभिन्न कारणले उत्पन्न संकटकालीन अवस्थामा बालबालिका लगायत शिक्षासँग सम्बद्ध व्यक्ति, परिवार तथा समुदायको जीवन रक्षा, प्रकोपबाट सिर्जित संकटको व्यवस्थापन, सामाजिक द्वन्द्व तथा हिंसा र दुरुपयोगबाट बालबालिकालाई सुरक्षित राख्नुका साथै समग्र शिक्षा क्षेत्रलाई निर्वाध रूपमा क्रियाशील हुने गरी शैक्षिक कार्यक्रमहरूको तयारी तथा सञ्चालन गर्नु हो । यस अवधारणा अन्तर्गत सम्भावित जोखिमको पूर्व तयारी, आपतकालीन अवस्थामा क्षति कम हुने गरी तत्कालको व्यवस्थापन गर्ने आपतकाल पश्चात् क्षतिको आपूरण गर्ने कार्यढाँचा समेटिएको हुनु पर्दछ ।

आपतकालीन तथा संकटपूर्ण अवस्थामा शिक्षाको अवधारणा बाल अधिकारको रूपमा स्वीकार गरीएपछि यसलाई थप प्रभावकारी बनाउने कार्य प्रारम्भ भएको हो । अधिकारका क्षेत्रमा भएका अन्तर्राष्ट्रिय कानूनहरू, विश्वव्यापी घोषणाहरू, अन्तर्राष्ट्रिय एवम् क्षेत्रीय घोषणा तथा प्रतिवद्धताहरूबाट परिलक्षित यस अवधारणालाई प्रभावकारी रूपमा कार्यान्वयन गर्न विभिन्न राष्ट्रहरूले आ-आफ्नो नीति, कानून तथा योजनाहरूमा परिस्थितिजन्य शिक्षा (आपतकालीन तथा संकटपूर्ण अवस्थामा शिक्षा) लाई समावेश गर्ने गरेका छन् । विशेषतः लामो द्वन्द्वको परिवेशमा शिक्षा क्षेत्रमा परेको प्रभाव, २०७२ को विनाशकारी भूकम्प तथा विभिन्न समय र स्थानमा घटेका प्राकृतिक प्रकोपका घटनाहरूका साथै यसै वर्ष गएका बढी पहिरो र आगलागी लगायतका प्राकृतिक र मानवीय प्रभावका कारण बालबालिकाको शिक्षा प्राप्त गर्ने अधिकारमा पुगेको अवरोधबाट पाठ सिक्ने यस शिक्षा क्षेत्रको योजनामा यस पालिकाले आगामी १० वर्षका लागि नीति तथा कार्यक्रमिक प्राथमिकता र कार्यान्वयन ढाँचा समावेश गरिएको छ ।

यस खण्डमा मूलतः तीन प्रकारका आपतकालीन अवस्थाहरू समावेश गरिएको छ :

- क) प्राकृतिक प्रकोपभूकम्प ; बाढीपहिरो, हावाहुरी, हिमपहिरो, आगोलागी, चट्याङ, खडेरी, दुर्घटना, आदि ।
- ख) महामारीझाडापखाला ;, कालाज्वर, हैजा, भाइरल ज्वरो, डेङ्गुटाइफाइड ,, हेपाटाइटिस, बर्डफ्लू, क्षयरोग, कुष्ठरोग, ठेउला, स्वाइन फ्लू कोभिड आदि सरुवा रोगहरू , ।
- ग) युद्ध, द्वन्द्व, विस्थापनआन्तरिक तथा बाह्य य :ुद्ध एवम् द्वन्द्व तथा साम्प्रदायिक, धार्मिक, राजनीतिक आदि द्वन्द्व, युद्ध, शोषण, दुराचार तथा अन्य कारणले नागरीकहरूको विस्थापन, आन्तरिक तथा बाह्य स्थानान्तरणका कारण बालबालिकाले शिक्षा प्राप्त गर्ने अधिकारलाई सुरक्षित राख्ने ।

वर्तमान अवस्था

नेपालको संविधान २०७२, ले अनिवार्य तथा निःशुल्क आधारभूत शिक्षा, निःशुल्क माध्यमिक शिक्षा तथा सुविधाविहीन तथा अपाङ्गहरूका लागि निःशुल्क उच्च शिक्षाको सुनिश्चितताका साथै बालबालिका माथि हुने विभेद, सजाय र दुराचारलाई निषेध गरेको छ । अनिवार्य तथा निःशुल्क शिक्षा ऐन (२०७५) र अनिवार्य तथा

निःशुल्क शिक्षा नियमावली (२०७७) ले छात्रवृत्ति, दिवाखाजा, सुविधा विहिनहरूका लागि विशेष सहयोग, मातृभाषामा शिक्षा सहित कुनै पनि अवस्थामा बालबालिकाको शिक्षा प्राप्त गर्ने अधिकार सुनिश्चित गरेको छ । यस पालिकामा पनि विभिन्न समयमा विपद तथा संकट आइपर्दछन् यस्तो अवस्थामा शिक्षण सिकाइ क्रियाकलापलाई निरन्तरता दिन तथा विपद तथा संकटको घडिमा पनि विचलित नभई सो को व्यवस्थापन र न्यूनीकरण गर्न योजनाबद्ध रुपमा शिक्षा प्रदान गरीदै आएको छ जस्तै कोभिडका कारणबाट अस्त व्यस्त भएको शैक्षिक सत्र २०७७ लाई विद्यालय व्यवस्थापन समितिको संयुक्त सहयोगमा भर्चुअल कक्षा, फोन तथा टोल सिकाइ योजना बनाएर बालबालिकाको सिक्ने अधिकारलाई सुनिश्चित गरी सिकाइलाई निरन्तरता दिएको सर्वविविध छ । यसै सन्दर्भमा कक्षागत रोल नं. लाई जोर विजोर प्रणालीमार्फत विद्यालयमा समाजिक दूरी कायम गर्दै शिक्षण सिकाइ समेत भएको थियो । विपद्का लागि सहयोगार्थ यस पालिकामा द्रुत प्रतिकार्य समिति, नेपाल रेडक्रस सोसाइटी उपशाखा तथा वारुण यन्त्र रहेको छ । विद्यालयमा रहेको जु.रे.स. तथा यु.रे.स. ले पनि विपदप्रति सचेतना जगाउदै आएका छन् । स्थानीय पाठ्यक्रमको तल्लो कक्षा देखिनै विपद जोखिम न्यूनीकरणका विषयवस्तु समावेश गरिएको छ ।

विद्यमान नीतिगत व्यवस्था

- विपद जोखिम न्यूनीकरण तथा व्यवस्थापन ऐन २०७४ र विपद जोखिम न्यूनीकरण तथा व्यवस्थापन नियमावली २०७६ अनुसार प्रदेश र स्थानीय तहमा विपद उत्थानशीलताको संयन्त्रको व्यवस्था
- विद्यालय भौतिक पूर्वाधार निर्माणसम्बन्धी मापदण्ड २०८० अनुसार केन्द्रमा सहजीकरण समिति र स्थानीय तहमा स्थानीय तह स्तरीय विद्यालय पूर्वाधार विकास समितिको व्यवस्था
- भयरहित शिक्षण सिकाइ निर्देशिका २०६७ (बालबालिकालाई शारीरिक तथा मानसिक सजाय र उत्पीडन, यौन दुराचारबाट मुक्त सिकाइ व्यवस्था भएको)
- विद्यालय शान्तिक्षेत्र राष्ट्रिय कार्यढाँचा र कार्यान्वयन निर्देशिका २०६८ (विद्यालयमा सशस्त्र गतिविधि, हिंसा, राजनैतिक प्रभाव, भेदभाव, शोषण तथा दुर्व्यवहारबाट मुक्त राखी शिक्षण सिकाइलाई निरन्तरता दिने व्यवस्था भएको)
- बालमैत्री विद्यालय राष्ट्रिय प्रारूप २०६७ (विद्यालयको प्रभावकारिता, समावेशीकरण, लैंगिक समता, स्वास्थ्य, सुरक्षा र बचावट, विद्यालय व्यवस्थापन आदिले विपद्कालीन शिक्षाको आधार तयार गरेको)
- विद्यालय शिक्षाका लागि एकीकृत समता रणनीति २०७१
- वृहत विद्यालय सुरक्षा न्यूनतम प्याकेज २०१८ (सिकाइ पूर्वाधार विपद् जोखिम व्यवस्थापन, विद्यालय विपद् जोखिमको सुदृढीकरण तथा समुदायको सहभागिता, विपद् जोखिम न्यूनीकरण तथा उत्थानशीलताको लागि शिक्षाका न्यूनतम मापदण्डमा आधारित कार्यान्वयन)
- वृहत विद्यालय सुरक्षा गुरुयोजना २०१७ तथा वृहत विद्यालय सुरक्षा कार्यान्वयन कार्यविधि २०१८ (विद्यालयको न्यूनतम सुरक्षाका उपायहरूसम्बन्धि क्रियाकलापहरू, शिक्षक र विद्यार्थीहरूलाई मृत्यु र घाइते हुनबाट बचाउने, विपद्पछि विद्यालयलाई निरन्तरता दिन सक्ने वातावरण तयार गर्ने, शिक्षाका माध्यमबाट विपद् जोखिम न्यूनीकरण तथा उत्थानशीलता विकास गर्ने)

- दिगो विकास लक्ष्य, पन्ध्रौं योजना, विद्यालय क्षेत्र विकास योजना, राष्ट्रिय शिक्षा नीति २०७६ ले सुरक्षित विद्यालय, विपद् जोखिमको न्यूनीकरण तथा व्यवस्थापन, समुदायबीच उत्थानशीलता शिक्षा, विपद्को समयमा विद्यालय शिक्षाको निरन्तरतालाई जोड दिएको

१. बालमैत्री र विपद् उत्थानशील विद्यालय वातावरण तथा सुरक्षित कक्षाकोठा

आपतकालीन तथा संकटकालीन अवस्थाहरूमा विद्यालय तथा शिक्षाको निरन्तरतामा ठूलो असर पर्ने गर्दछ। सुरक्षित वातावरण नभएमा बालबालिकाको मनोवैज्ञानिक तथा शारीरिक अवस्था कमजोर हुन सक्छ, जसले सिकाइ प्रक्रियामा प्रतिकूल प्रभाव पार्छ।

नेपालमा बालमैत्री विद्यालय अवधारणा अनुसार विद्यालय भवनको संरचना सुरक्षित, भूकम्पप्रतिरोधी तथा विपद् उत्थानशील हुन आवश्यक छ। विद्यालयहरूले विद्यार्थीको मनोवैज्ञानिक स्वास्थ्य सुधार गर्न परामर्श सेवा, सामाजिक-भावनात्मक शिक्षण (SEL), तथा विपद् व्यवस्थापन तालिमहरू सञ्चालन गर्नुपर्छ।

२. २०७२ को विनाशकारी भूकम्पबाट प्रभावित विद्यालय तथा व्यवस्थापन कार्यक्रमहरू

२०७२ सालको विनाशकारी भूकम्पले ७,००० भन्दा बढी विद्यालयहरूमा क्षति पुऱ्याएको थियो। करिब ३०,००० कक्षाकोठा पूर्ण रूपमा ध्वस्त भएका थिए, जसले लाखौं बालबालिकालाई प्रभावित गर्‍यो।

यस भूकम्पपछिको पुनर्निर्माणका लागि निम्न कार्यक्रमहरू सञ्चालन गरिए:

- **अन्तर्राष्ट्रिय सहायता:** युनेस्को, युनिसेफ, विश्व बैंक, जापान सरकारजस्ता अन्तर्राष्ट्रिय निकायहरूले विद्यालय पुनर्निर्माण तथा मनोवैज्ञानिक परामर्शमा सहयोग गरे।
- **राष्ट्रिय कार्यक्रम:** नेपाल सरकारको 'विद्यालय पुनर्निर्माण कार्यक्रम' अन्तर्गत भूकम्प प्रतिरोधी विद्यालयहरू निर्माण गरियो।
- **स्थानीय तहको प्रयास:** स्थानीय सरकारले अस्थायी कक्षा, राहत सामग्री, मनोवैज्ञानिक परामर्श कार्यक्रम सञ्चालन गरे।

३. अन्य प्राकृतिक विपत्तिहरू (आगलागी, बाढी, पहिरो) बाट प्रभावित विद्यालय तथा व्यवस्थापन कार्यक्रमहरू

नेपालका विभिन्न भागमा बाढी, पहिरो तथा आगलागीले पनि विद्यालयहरू प्रभावित पार्ने गरेका छन्। विशेष गरी तराई क्षेत्रमा बाढीका कारण विद्यालयहरू डुबानमा पर्ने गरेका छन्।

- **अन्तर्राष्ट्रिय सहायता:** रेडक्रस, युनिसेफ, सेभ द चिल्ड्रेनले राहत वितरण, मनोवैज्ञानिक परामर्श, अस्थायी कक्षाकोठा व्यवस्थापनमा सहयोग गरेका छन्।
- **राष्ट्रिय सरकार:** शिक्षा मन्त्रालयले 'विपद् प्रतिकार्य योजना' अन्तर्गत प्रभावित क्षेत्रहरूमा सुरक्षित विद्यालय प्रवर्द्धन गर्ने नीति लागू गरेको छ।
- **स्थानीय तह:** राहत वितरण, अस्थायी विद्यालय निर्माण, विपद् प्रतिकार्य तालिम सञ्चालनमा ध्यान दिइएको छ।

४. कोभिड-१९ महामारीको प्रभाव तथा व्यवस्थापन कार्यक्रमहरू

कोभिड-१९ महामारीले विद्यालयहरू बन्द गराउँदा लाखौं विद्यार्थी प्रभावित भए। अनलाइन तथा रेडियो/टेलिभिजनमार्फत पढाइ भए पनि प्रविधि पहुँच अभावका कारण धेरै विद्यार्थी सिकाइ प्रक्रियाबाट बञ्चित भए।

- **अन्तर्राष्ट्रिय सहयोग:** युनेस्को, युनिसेफले अनलाइन शिक्षामा पहुँच वृद्धि गर्न प्रविधि तथा तालिम उपलब्ध गराए।

- **राष्ट्रिय नीति:** नेपाल सरकारले 'सीखौं घरमै' अभियान सञ्चालन गर्‍यो। डिजिटल शिक्षालाई प्रवर्द्धन गर्न 'नेपाल ई-लर्निङ प्लेटफर्म' स्थापना गरियो।
- **स्थानीय तहको पहल:** मोबाइल सिकाइ केन्द्र, सामुदायिक सिकाइ समूह तथा रेडियो कक्षाहरू सञ्चालन गरियो।

निष्कर्ष नेपालमा आपतकालीन अवस्थामा शिक्षाको निरन्तरताका लागि विभिन्न तहका पहलहरू भए पनि अझै सुधारको आवश्यकता छ। भूकम्प, बाढी, पहिरो तथा महामारीजस्ता संकटहरूसँग जुध्न विद्यालयहरूलाई अझै सुरक्षित, विपद् उत्थानशील तथा प्रविधिमैत्री बनाउनु आवश्यक छ। शिक्षा प्रणालीलाई बलियो बनाउन सरकारले दीर्घकालीन रणनीति अवलम्बन गर्नुपर्छ।

४.५.२ उद्देश्य

आपतकालीन तथा संकटकालीन अवस्थामा शिक्षासँग सम्बन्धित पालिकाका उद्देश्यहरू

१. सङ्कटको सम्भावित जोखिम पहिचान गरी शिक्षाको माध्यमबाट पूर्व सावधानी र तयारीको वातावरण तयार गर्ने।
२. सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको विकास गर्ने।
३. विद्यालय शिक्षामा सम्भावित संकटपूर्ण अवस्थाको सामनाको लागि भौतिक मानवीय र आर्थिक स्रोतको तयारी गर्नु।
४. संकटपूर्ण अवस्थामा पनि शिक्षण सिकाइको लागि उचित वातावरण तयार गर्नु।

४.५.३ रणनीति

माथि उल्लेखित उद्देश्यहरू हासिल गर्नको लागि पालिकाले अपनाउने रणनीतिहरू

१. स्थानीय सरकारले संकटको पहिचान र मूल्याङ्कनका आधारमा पूर्वानुमान तथा प्रतिकार्यको बृहत योजना र विद्यालयहरूले आ। आफ्ना विद्यालयको योजना तयार गर्ने छन्-
२. विपद् प्रतिरोधी भौतिक पूर्वाधारको निर्माण तथा पुनर्स्थापन गरिने छ।
३. विद्यार्थी, शिक्षक, अभिभावकलाई प्रकोप रोकथाम र पुनर्स्थापनाका लागि क्षमता विकास गरिनेछ।
४. विपद्मा सेवा प्रवाहको संयन्त्र विकास गरिनेछ।
५. विद्यालय शान्ति क्षेत्र कायम गरी यस प्रति सरोकारवालालाई जिम्मेवार बनाइनेछ।
६. विद्यालय बन्दका समय भर्चुअल कक्षा, टोल शिक्षा संचालन गरि सिकाई क्षति न्यूनीकरण गरिनेछ।
७. विपत तथा कोभिड जस्तो महामारी आएको अवस्थामा विद्यालय शिक्षालाई निरन्तरता दिनको लागि गृह विद्यालय)Home Schooling /Remedial teaching /Coaching जस्ता क्रियाकलापहरू संचालन गर्ने गराउने रणनीतिहरू लिने छन्।

४.५.४ प्रमुख उपलब्धि तथा नतिजा

क) उपलब्धि

जुनसुकै परिस्थितिमा पनि बालबालिकाको सुरक्षा सहित शिक्षा प्राप्त गर्ने अधिकारको सुनिश्चितता भएको हुने।

ख) नतिजा

१. विद्यालयमा प्रकोप व्यवस्थापनका लागि पूर्वतयारीको योजना तथा क्षमता विकास हुने ।
२. स्रोतको व्यवस्थापन सहित विद्यालय तथा शिक्षा प्रणाली सक्रिय हुने ।
३. महामारीको समयमा स्वास्थ्य मापदण्ड तथा उपचारसहित सिकाइ निरन्तरता हुने ।

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य नतिजाहरू

क्रसं	सूचक	आधार वर्ष (२०८१/८२)	२०८१/८२	२०८२/८३	२०८३/८४	२०८४/८५	२०८५/८६
१	बालबालिकालाई आधारभूत जीवन-सीपसहित कोभिड जस्ता महामारी तथा विपद् जोखिम न्यूनीकरण सम्बन्धी अभिमुखीकरण कार्यक्रम सञ्चालन गर्ने माध्यमिक विद्यालय संख्या	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै
२	हरित विद्यालय संख्या	नभएको	२	५	४	४	४
३	जलवायु परिवर्तन तथा दिगो विकास निम्ति शिक्षा जस्ता कार्यक्रमहरू कार्यान्वयन गर्ने विद्यालय संख्या	नभएको	२	५	८	९	१२
४							

४.५.५ प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

तलको तालिकामा पालिकाले कार्यान्वयन गर्ने प्रमुख क्रियाकलाप र वार्षिक लक्ष्य

क्र.सं.	प्रमुख क्रियाकलापहरु	इकाइ	भौतिक लक्ष्य (५ वर्ष)					भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफियत
			१	२	३	४	५		
१	सुरक्षित शिक्षण सिकाइ सहजीकरण योजना	योजना		१				२	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
२	स्थानीय र विद्यालयको क्षमता विकास	संख्या			३१			३१	गाउँपालिका
३	विपद् तथा प्रकोप व्यवस्थापन नीति तथा मापदण्ड पुनरावलोकन तथा निर्माण	निरन्तर			५			१०	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
४	समुदायमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको विस्तार	प्रतिशत			५			५	गाउँपालिका
५	विद्यालयमा सूचना तथा संचार प्रविधिको विकास	संख्या	२	५	५	३		१५	गाउँपालिका
६	User manual सहितको प्राथमिक उपचार बाक्स	संख्या		५	४	५		१९	गाउँपालिका
७	विद्यालयको भौगोलिक अवस्था र परिस्थिति अनुसार वैकल्पिक सिकाईको व्यवस्थापन कार्यक्रम	आवश्यक तानुसार						आवश्यकतानुसार	गाउँपालिका
८	प्रतिकार्य कार्यदलको गठन र परिचालन	संख्या		१			१	३	गाउँपालिका
९	सचेतना कार्यक्रम	पटक	१	१	१	१	१	१०	गाउँपालिका
१०	कल्स्टर/गृह विधालय (Home Schooling/ Remedial teaching/ Coaching जस्ता क्रियाकलापहरु संचालन गर्ने	विधालय	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	गाउँपालिका
११	शिक्षक तथा विव्यस तालिम								

	विपद प्रतिरोधी विद्यालय संख्या								
--	--------------------------------	--	--	--	--	--	--	--	--

४.६ विद्यालय भौतिक पूर्वाधार विकास

बालबालिका विद्यालयमा भर्ना हुनका लागि सुरक्षित विद्यालय, पढ्नका लागि कक्षाकोठा, खेलनका लागि खेलमैदान, शौचका लागि शौचालय, सफाइ र पिउनका लागि खानेपानी जस्ता भौतिक पूर्वाधार विद्यालयका आधारभूत संरचना हुन् ।

एक विद्यार्थीका लागि सुविधाजनक रूपमा पठनपाठनमा सहभागी हुनको निमित्त प्रारम्भिक बालविकास तथा आधारभूत तहका प्रारम्भिक कक्षाका लागि प्रति विद्यार्थी ०.७५ वर्ग मिटर र उच्च आधारभूत तह तथा माध्यमिक तहका लागि प्रति विद्यार्थी १.०० वर्गमिटर बराबरको क्षेत्रफलको मापदण्ड शिक्षा नियमावली २०५९ को नियममा तोकिएको छ ।

राष्ट्रिय शिक्षा नीति २०७६ ले विद्यालयहरूमा भवन, कक्षाकोठा, फर्निचर, प्रयोगशाला, शौचालय, पानी, पुस्तकालय, बुक कर्नर जस्ता भौतिक पूर्वाधार तयार गर्ने, विद्यालय भवनलगायत सम्पूर्ण भौतिक पूर्वाधार विपद जोखिममुक्त बनाउदै सबै विद्यालयलाई सुरक्षित एवं बालमैत्री, हरित विद्यालयको रूपमा विकास गर्ने लगायतका नीतिगत व्यवस्थापन गरिएको छ ।

राष्ट्रिय शिक्षा नीतिले आत्मसात गरेको सबैका लागि सुरक्षित भौतिक पूर्वाधार विकास एवं विस्तारको नीति र हालसम्मको अभ्यासका आधारमा भएको सिकाइ अनुभवका आधारमा शिक्षा क्षेत्रको यस योजनामा भौतिक पूर्वाधार विकासको कार्यक्रम तर्जुमा गरिएको छ ।

४.६.१ वर्तमान अवस्था

यस पालिकामा कूल विद्यालय मध्ये १८ सामुदायिक त विद्यालयहरू छन् । सामुदायिक विद्यालय तर्फ भवन रहेकोमा १० वटा पक्की भवन छन् । सामुदायिक विद्यालयमा छात्रा शौचालय भएका विद्यालयहरू ४, छात्र शौचालय २३ तथा महिला शिक्षक शौचालय ४ वटा छन् । यस पालिकाको प्रायः सबै विधालयहरूमा ट्युबेल नै खानेपानीको प्रमुख स्रोतको रूपमा रहेको छ । विपद तथा जोखिम व्यवस्थापनको तयारीका लागि स्थानीय पाठ्यक्रम मार्फत प्रारम्भिक कक्षा देखि नै विषयवस्तु समावेश गरिएको छ । पालिकामा २ वटा विद्यालयमा पुस्तकालय, ४ वटा विद्यालयमा विज्ञान प्रयोगशाला, ४ विद्यालयमा कम्प्युटर प्रयोगशाला र १८ वटा विद्यालयमा इन्टरनेट पुगेको छ । अधिकांस विद्यालयमा पर्खाल तथा तारजाली सहितको घेरबार भएको छ भने केही विद्यालयमा प्रवेश गेट निर्माण हुने क्रममा रहेका छन् ।

विद्यालय पूर्वाधार विकाससँग सम्बन्धित निम्नलिखित चुनौतीहरू रहेका देखिन्छन् :

१. भौतिक पूर्वाधारको विकास र विस्तारमा स्थानीय तहको भूमिका ।
२. पूर्वाधार विकासकालाई गुणस्तरीय पारदर्शी एवं जवाफदेही बनाउनु ।
३. सुरक्षित विद्यालय पूर्वाधार विकास एवम् विस्तारका लागि मापदण्ड अनुसारको गुरु योजना विकास गर्नु ।
४. आवश्यक स्रोतको व्यवस्थापन गर्नु ।
५. पूर्वाधारहरूलाई बालमैत्री अपाङ्गता र लैङ्गिक मैत्री बनाउनु । ,

४.६.२ उद्देश्य

१. सुरक्षित विद्यालय पूर्वाधारको आवश्यक मापदण्ड विकास र कार्यान्वयन गर्नु ।
२. पूर्वाधारहरूलाई पारदर्शी एवं जवाफदेहीताका आधारमा बालमैत्रीअपङ्गता र लैङ्गिकमैत्री बनाउने । ,

४.६.३ रणनीतिहरू

१. पूर्वाधार विकासका लागि विद्यालयको तह र विद्यार्थी सङ्ख्याको आधारमा मापदण्ड विकास गरिनेछ ।
२. विद्यालय पूर्वाधार विकासका लागि विभिन्न संघसंस्था एवं सरोकारवालाहरूसँग लागत साझेदारी गरिनेछ ।
३. विद्यालयहरू निर्माण गर्दा कक्षाकोठा, शिक्षक, प्रधानाध्यापक तथा प्रशासनिक कक्ष, पानी, शौचालय, भान्सा वा खाजा घर लगायत सबैको योजना समावेश गरी डिजाइन गरिनेछ ।
४. प्रकोपको सिकार भएका विद्यालय भवनलाई तुरुन्त वैकल्पिक व्यवस्था गरी स्तरोन्नती गरिनेछ ।
५. पूर्वाधार निर्माणसँगै सुरक्षित विद्यालय निर्माणका लागि संस्थागत क्षमता अभिवृद्धि गरिने छ ।
६. पूर्वाधार विकासका लागि विद्यालयको भौतिक सूचक तयार गरिनेछ ।
७. आसिक रुपमा क्षति भएका विद्यालका संरचनाको मर्मत सम्भार गरिनेछ ।

४.६.४ उपलब्धि, नतिजा तथा प्रमुख क्रियाकलापहरू तथा लक्ष्य

क) उपलब्धि

सबै विद्यार्थीहरूलाई सुरक्षित र उपयुक्त भौतिक वातावरणमा अध्ययन गर्ने अवसर हुने ।

ख) नतिजा

१. माग र आवश्यकताका आधारमा विद्यालय पूर्वाधार विकास एवम् विस्तारका लागि मापदण्ड अनुसारको १० वर्षे गुरु योजना तयार हुने ।
२. पूर्वाधार विकासका लागि विद्यालयको तह र विद्यार्थी सङ्ख्याको आधारमा मापदण्ड विकास गरिनेछ ।
३. पूर्वाधार विकासको लागि स्रोत र जिम्मेवारीको विन्यास सहित कार्यान्वयन प्रारूप विकास हुने ।
४. पालिकाका सबै विद्यालयहरूमा आवश्यक भौतिक पूर्वाधार विकास र विस्तार हुने ।
५. पूर्वाधार विकासका लागि विद्यालयको भौतिक सूचक तयार हुने ।
६. विद्यालयमा अपाङ्गमैत्रीबालमैत्री ,ी तथा लैङ्गिक मैत्री भौतिक पूर्वाधार हुने ।
७. सबै विद्यालयको क्षेत्रभित्र घेरबार र प्रवेश गेट निर्माण भएको हुने ।

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य नतिजाहरू तलको तालिकामा उल्लेख गर्ने । उदाहरणका लागि

क्रसं	सूचक	आधार वर्ष (२०८१/८२)	२०८१/८२	२०८२/८३	२०८३/८४	२०८४/८५	२०८५/८६
१	भूकम्प प्रतिरोधी विद्यालय	२१	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै
२	नयाँ निर्माण गर्नु पर्ने कक्षाकोठा सँख्या	२०	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार
३	सबलीकरण गर्नु पर्ने कक्षाकोठा सँख्या	३०	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार
४	नयाँ निर्माण गर्नु पर्ने शौचालय सँख्या	१५	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार
५	बाढी पहिरो लगायतका प्रकोप न्यूनीकरणका लागि कार्य गर्नु पर्ने विद्यालय सँख्या	केहि	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार	आवश्यकतानुसार

४.६.५ प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

तलको तालिकामा पालिकाले कार्यान्वयन गर्ने प्रमुख क्रियाकलाप र वार्षिक लक्ष्य उल्लेख गर्ने । उदाहरणका लागि

क्र. सं.	प्रमुख क्रियाकलापहरू	इकाइ	भौतिक लक्ष्य (पहिलो ५ वर्ष)					भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफियत
१		१	१	२	३	४	५	जम्मा	
२	भौतिक पूर्वाधार विकास योजना निर्माण	पटक		१	-		-	१	गाउँपालिका
३	नयाँ भौतिक संरचना निर्माण (भवन, शौचालय, घेराबारा, खाने पानी)	पटक	१	१	१	१	१	५	संघ/प्रदेश/गाउँपालिका

४	निर्माण भएका संरचनाहरूको सम्बर्धन तथा मर्मत	विद्यालय	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	गाउँपालिका
५	विज्ञ समुहद्वारा सम्पूर्ण विद्यालयको स्थलगत अध्ययन गर्ने, विनियोजित रकमको शिर्षक अनुसार कार्यान्वयन, अनुगमन तथा मूल्याङ्कन	विद्यालय	आवश्यकता अनुसार	आवश्यकता अनुसार	आवश्यकता अनुसार	आवश्यकता अनुसार	आवश्यकता अनुसार	आवश्यकता अनुसार	आवश्यकता अनुसार	संघ/प्रदेश/गाउँपालिका
६	हामि बनाउछौं हाम्रो विद्यालय कार्यक्रम सञ्चालन	विद्यालय	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	गाउँपालिका
७	बालमैत्री, प्रविधिमैत्री र समतामुलक कक्षाकोठा व्यवस्थापन	विद्यालयकक्षाकोठा	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	गाउँपालिका
८	नछोडौं विद्यालय परिसर खाली, बनाऔं वगैचा हरियाली कार्यक्रम	विद्यालय	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	गाउँपालिका
९	छात्रा र छात्रलाई अलग्गै शौचालय तथा पानी तथा सरसफाइको प्रबन्ध	सङ्ख्या	१०	५	५	३	आवश्यकता अनुसार	आवश्यकता अनुसार	आवश्यकता अनुसार	आवश्यकता अनुसार
१०	विद्यालय भौतिक निर्माणमा वातावरणीय र	सङ्ख्या	५	५	७	९	७	८	४	७

	સામાજિક સુરક્ષાસમ્બન્ધી રૂઝુસૂચી ભર્ને									
--	---	--	--	--	--	--	--	--	--	--

४.७ विद्यालयमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधि

सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको कुशल र प्रभावकारी प्रयोगले सिकाइ सुधार गर्न, सिकाइलाई सान्दर्भिक बनाउन, सिकाइप्रति विद्यार्थीलाई अभिप्रेरित गर्न र शैक्षिक व्यवस्थापन सुधार गरी सुशासन कायम गर्न सहयोग पुग्दछ । शिक्षामा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको विकास तथा प्रयोगले सबै विद्यार्थीका लागि सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको आधारभूत पहुँच पुऱ्याई डिजिटल भिन्नता कम गर्ने, सूचना तथा सञ्चार प्रविधिलाई शिक्षण सिकाइको साधनका रूपमा प्रयोग गरी सिकाइ सुधार गर्ने, सबैका लागि शिक्षामा समतामूलक पहुँच पुऱ्याउने र शिक्षाको व्यवस्थापकीय तथा शासकीय पद्धतिलाई कुशल र प्रभावकारी बनाई सुशासनको प्रत्याभूतिका लागि सहयोग पुऱ्याउँदछ । यी चारओटा मार्गदर्शक सिद्धान्तका आधारमा शिक्षामा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको गुरुयोजना सन् २०१३-२०१७ निर्माण गरिएकोमा यी सिद्धान्तहरू अहिलेको सन्दर्भमा पनि उत्तिकै सान्दर्भिक देखिन्छन् ।

उक्त गुरुयोजनाले पहिचान गरेका चारओटा प्राथमिकताका क्षेत्रहरूमा सूचना तथा सञ्चारका लागि संरचना (कनेक्टिभिटी, सामग्री, आँकडा) तयार गर्ने; मानवीय स्रोत विकास गर्ने; डिजिटल सामग्री विकास गर्ने र शैक्षिक पद्धति तथा व्यवस्थापन सुधार गर्ने रहेका थिए । यी चारओटा क्षेत्रमा गुरुयोजनाले रणनीति, क्रियाकलाप तथा लक्ष्यहरू निर्धारण गरेको थियो । यी क्षेत्रहरू हालको परिस्थितिमा पनि सान्दर्भिक रहेकोले तदनुकुल रणनीति, क्रियाकलाप तथा लक्ष्यहरू अध्यावधिक तथा परिमार्जन गरी यस योजनामा समावेश गरिएको छ ।

कोभिड-१९ को महामारीले शिक्षामा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको प्रभावकारी प्रयोगको आवश्यकतालाई थप पुष्टि गरेको छ । विभिन्न प्रकारका विपत तथा महामारीमा पनि शिक्षणसिकाइलाई निरन्तरता दिने कार्यमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिले महत्त्वपूर्ण सहयोग गर्न सक्दछ । यस सन्दर्भमा विद्यमान क्षमताका आधारमा अनलाइन तथा अफलाइन लगायतका भर्चुअल माध्यम प्रयोग गरी सिकाइलाई निरन्तरता दिन खोजिए पनि पर्याप्त क्षमता तथा संरचनाको अभावले सबैलाई समेट्न सकिएको छैन (Poudel, Kafle, 2020) । यस्तो अवस्थामा सबैका लागि सहज पहुँच पुग्ने गरी शिक्षामा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको विकास गर्नु आवश्यक भएको छ ।

नेपाल सरकारले २०७६ सालमा स्वीकृत गरेको राष्ट्रिय शिक्षा नीति र विज्ञान तथा प्रविधि प्रवर्धन नीतिमा पनि शिक्षामा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको प्रयोगसम्बन्धी नीतिहरू उल्लेख गरिएको छ । उक्त शिक्षा नीतिमा सबै विद्यालय तथा शिक्षणसंस्थाहरूमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिसम्बन्धी संरचना तयार गर्ने, कनेक्टिभिटी पुऱ्याउने, तालिम, शिक्षणसिकाइ तथा व्यवस्थापनमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको प्रयोग गर्नका लागि आवश्यक सामग्रीको व्यवस्थापन र जनशक्ति संरचना तयार पार्ने जस्ता विषय उल्लेख गरिएको छ । शिक्षामा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिका लागि उल्लिखित दस्तावेजहरूले नीतिगत आधार तयार गरेका छन् भने शिक्षामा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिसम्बन्धी गुरु योजना, २०१३-२०१७ ले यससम्बन्धी रणनीति, कार्यक्रम तथा लक्ष्यहरू निर्धारण गरेको थियो ।

विद्यालय क्षेत्र विकास कार्यक्रममा पनि सूचना तथा सञ्चार प्रविधिका क्रियाकलाप समावेश गरिएको छ । विद्यालय क्षेत्र विकास योजनामा समावेश गरिएका मुख्य क्रियाकलापहरूमा सिकाइमा सूचना प्रविधिको प्रयोगका लागि आवश्यक सामग्री विद्यालयलाई उपलब्ध गराउने; विज्ञान, गणित र अङ्ग्रेजी विषयमा आधारित विद्युतीय सामग्री निर्माण गर्ने; पूर्वाधार विकास र शिक्षण सिकाइ सामग्री प्रदान गर्ने; नमुना विद्यालयहरूमा सूचना तथा

सञ्चार प्रविधिको सिकाइ केन्द्र स्थापना गर्ने; एकीकृत लेखा सफ्टवेयर कार्यान्वयन गर्ने र एकीकृत शैक्षिक व्यवस्थापन सूचना प्रणाली (IEMIS) विकास गर्ने रहेका थिए ।

विद्यालयहरूमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको संरचना विकासका लागि वार्षिक रूपमा लगानी गरिएको हुँदा धेरैजसो माध्यमिक विद्यालयहरूमा कम्प्युटर लगायतका सामग्री उपलब्ध गराउने र इन्टरनेट कनेक्टिभिटीका केही काम भए पनि यी सुविधाहरू पर्याप्त छैनन् । उपलब्ध भए तापनि शिक्षण सिकाइमा यी स्रोतहरूको प्रयोग गर्ने विद्यालयहरूको सङ्ख्या ज्यादै कम रहेको छ । कतिपय विद्यालयहरूले विभिन्न व्यक्ति तथा संघसंस्थामार्फत पनि यस्ता सूचना तथा सञ्चार प्रविधिसम्बन्धी सामग्री प्राप्त गर्ने गरेका छन् । यसका लागि साधन तथा संरचना बढाउनुका साथै यसको प्रभावकारी प्रयोगका लागि शिक्षकको क्षमता वृद्धि अनिवार्य रूपमा गर्नुपर्ने देखिन्छ ।

विद्यालय क्षेत्र विकास कार्यक्रमअन्तर्गत पाठ्यक्रम विकास केन्द्रले कक्षा ६, ७ र ८ का लागि गणित, विज्ञान र अङ्ग्रेजी विषयमा केही डिजिटल सामग्री तयार गरेको छ । त्यसैगरी केही निजी क्षेत्रका संस्थाहरूबाट पनि विभिन्न विषयमा डिजिटल सामग्री तयार गर्ने कार्य भइरहेको छ । दृष्टि विहिनका लागि पनि केही पाठ्यपुस्तकहरू डिजिटलाइज गर्ने कार्य भएको छ । कोभड-१९ को महामारीको समयमा यस्ता डिजिटल सामग्रीलाई बेग्लै वेबपोर्टल बनाई सबैको पहुँच हुने गरी राखिएको छ । पाठ्यक्रम विकास केन्द्रद्वारा विकास गरिएका सामग्रीका विद्युतीयप्रति पनि वेभसाइटमा राख्ने गरिएको छ । त्यसै गरी शिक्षा तथा मानव स्रोत विकास केन्द्रद्वारा तयार गरिएका श्रव्य तथा श्रव्यदृश्य पाठ्यसामग्रीहरू शिक्षा तथा मानवस्रोत विकास केन्द्रको Learning Portal मा राखिएको छ । डिजिटल सामग्री निर्माण केही मात्रामा भए पनि पर्याप्त मात्रामा सामग्री उपलब्ध नहुनु, भएका सामग्रीहरू पनि अन्तरक्रियात्मक नहुनु र सहज प्राप्त हुन सक्नु जस्ता समस्याहरू रहेका छन् । त्यसैगरी सबै विद्यालयमा इन्टरनेट कनेक्टिभिटीलगायत सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको संरचना पुर्‍याउने, क्षमता विकास गर्न विभिन्न किसिमका अपाङ्गता भएकाहरूको लागि पनि उपयोगी हुने गरी सामग्री विकास गर्ने कार्यमा चुनौतीहरू देखिएका छन् ।

४.७.१ वर्तमान अवस्था

यस गाउँपालिकाका विद्यालयहरूमा सूचना तथा संचार प्रविधि (ICT) को प्रयोगले शिक्षाको गुणस्तर सुधारन महत्वपूर्ण भूमिका खेल्न थालेको छ । यहाका ४ ओटा माध्यमिक विद्यालयहरूमा विभिन्न संघसंस्था, नेपाल दुरसंचार कम्पनि तथा अन्य निकायहरूको साथै विद्यालयको आफ्नै स्रोत साधनहरूबाट खरिद गरेका कम्प्युटरहरू संचालनमा रहेको छ । यस पालिकाको ८१ ओटै सामुदायिक विद्यालयमा इन्टरनेटको व्यवस्था गरिएको छ । यस पालिकाले हरेक वर्ष शैक्षिक सूचना व्यवस्थापनको लागि तालिमको व्यवस्था गर्दै आइरहेको छ । यस गाउँपालिकाको १३ ओटा विद्यालयमा प्रशासनिक कार्य कम्प्युटर द्वारा गर्दै आइरहेको अवस्था छ । शै.स. २०७८/०७८ मा कोविड-१९ को बेला तत्कालिन EGRP II कार्यक्रम द्वारा पनि सबै ओटै विद्यालयहरूलाई ट्याब वितरण गरेको थियो, जुन अझै पनि प्रयोगमा आइरहेको छ । यस पालिकाको १८ ओटै विद्यालयले आफ्नो विद्यालयको Iemis आफ्नै विद्यालयमा गर्ने गरेको पनि देखिन सक्छ । पालिकाले २ ओटा १-१२ संचालन भएका विद्यालयमा २ ओटा कम्प्युटर स्वयं सेवक शिक्षकको नियुक्ति पनि गरेको छ । तर पनि यो पालिका पूर्ण रूपले प्रविधि मात्री बानी सकेको अवस्था छैन । विद्यालयहरूमा कम्प्युटर, इन्टरनेट, प्रोजेक्टर, र डिजिटल सामग्रीको प्रयोग शिक्षण-शिक्षण प्रक्रियामा क्रमशः बढ्दै गएको छ । केही विद्यालयहरूमा आधारभूत स्तरमा कम्प्युटर शिक्षा

उपलब्ध छ भने शिक्षिका/शिक्षकहरूलाई प्रविधिमैत्री बनाउन तालिम पनि प्रदान गरिएको छ । विद्यार्थीहरूले डिजिटल सामग्रीमार्फत नयाँ ज्ञान प्राप्त गर्न र जिज्ञासाहरू समाधान गर्न सहज भएको छ ।

तर, सबै विद्यालयहरूमा प्रविधिको पहुँच समान छैन । ग्रामीण क्षेत्रका विद्यालयहरूमा पर्याप्त प्रविधि उपकरणको अभाव, विद्युत् आपूर्ति समस्याहरू, र दक्ष जनशक्तिको कमीले प्रविधि उपयोगमा बाधा पुऱ्याएको छ । इन्टरनेट सेवाको असमान पहुँचले डिजिटल सामग्री उपयोगमा सीमितता देखिएको छ । स्थानीय सरकार र विकास साझेदारहरूको सहकार्यले केही विद्यालयमा आधुनिक उपकरण जडान गरिए पनि प्राविधिक जनशक्तिको अभावले ती उपकरणहरूको अधिकतम उपयोग सुनिश्चित गर्न सकिएको छैन ।

यस अवस्थाको समाधानका लागि विद्यालयमा पर्याप्त बजेट विनियोजन, शिक्षक-शिक्षिका र कर्मचारीहरूलाई ICT तालिम, र इन्टरनेटको पहुँच विस्तारमा जोड दिन आवश्यक छ । साथै, समुदाय र अभिभावकहरूको सहकार्यमा डिजिटल शिक्षालाई समावेशी र दिगो बनाउन दीर्घकालीन योजना आवश्यक छ । यसगाउँपालिकाको विद्यालयहरूमा सूचना प्रविधिको प्रभावकारी उपयोगले शिक्षामा गुणस्तर सुधार गर्दै विद्यार्थीहरूलाई २१औँ शताब्दीका चुनौतीहरूसँग प्रतिस्पर्धा गर्न सक्षम बनाउने सम्भावना छ ।

- स्थानीय तहका विद्यालयमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको पूर्वाधार र प्रयोगको अवस्था
- शिक्षा तथा मानव संसाधन विकास केन्द्रले निर्माण तथा विकास गरेका Digital material र तिनीहरूको प्रयोगको अवस्था

चुनौती तथा प्रमुख समस्याहरू

१. सबै विद्यालयहरूमा प्रविधि सम्बन्धी आधारभूत संरचना विस्तार गर्न ।
२. विस्तार गरिएका ईयन गर्न । पुस्तकालयलाई प्रभावकारी रूपमा कार्यान्व-
३. शिक्षामा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको प्रभावकारी प्रयोगका लागि एकीकृत प्रणालीको विकास गर्न ।
४. प्रविधि सम्बन्धी उपकरणको व्यवस्था त्यसको सञ्चालन र प्रयोगका लागि क्षमता विकास गर्न ।
५. सबै विद्यालयलाई सहज हुने गरी शैक्षिक व्यवस्थापन सूचना प्रणाली तथा लेखा प्रणाली व्यवस्थित गर्न ।
६. एकीकृत शैक्षिक सूचना व्यवस्थापन प्रणाली मार्फत तथ्याङ्क अद्यावधिक गर्न ।
७. स्थानीय स्तरमा अडियोलेन गर्न भिडियो सहितको अनलाइन तथा अफलाइन कक्षा सञ्चा , सरोकारवालको सक्रियता बढाउने ।

उद्देश्यहरू

१. विद्यालय शिक्षालाई प्रभावकारी, गुणस्तरीय र सान्दर्भिक बनाउन सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको प्रयोग विस्तार गर्ने ।
२. अपाङ्गता भएका व्यक्तिहरू लगायत सबैमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिमा आधारित शिक्षामा पहुँच पुऱ्याउने ।
३. विद्यालयको व्यवस्थापन तथा तथ्याङ्क पद्धतिलाई पेपर लेस बनाउने ।
४. शिक्षण सिकाइलाई गुणस्तरीय तथा प्रभावकारी बनाउनको लागि सूचना तथा प्रविधिको पहुँचका विस्तार गर्नु ।
५. विद्यालय तहको शासकीय प्रबन्धलाई प्रभावकारी बनाउन सूचना तथा प्रविधिको प्रयोमा वृद्धि गर्नु ।
६. बालबालिकाहरूलाई आधुनिक सूचना तथा प्रविधिहरूको ज्ञान तथा सीपको अवसर प्रदान गर्नु ।

रणनीतिहरू

- सबै विद्यालयहरूमा प्रविधिसम्बन्धी आधारभूत संरचना विस्तार गरी उपकरणको प्रवन्ध गरिनेछ ।
- शिक्षकहरूको क्षमता विकास गरी स्वयंसेवक शिक्षक सेवा प्रवेशका लागि आधारभूत सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको सीप अनिवार्य गरिनेछ ।
- विभिन्न कक्षा र विषयका लागि अन्तरक्रियात्मक डिजिटल सामग्री विकास गरिनेछ ।
- सबै विद्यालयहरूमा सिक्यामरा तथा विद्युत्तीय हाजिरी जडान गरिनेछ । .सि.
- सूचना तथा सञ्चार प्रविधिमा आधारित अनुगमन तथा मूल्याङ्कन पद्धतिको विकास गरिनेछ ।
- अपाङ्गता भएका व्यक्तिहरू लगायत सबैमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिमा आधारित शिक्षामा पहुँच पुऱ्याउने ।
- विद्यालयको समग्र व्यवस्थापन तथा तथ्याङ्क पद्धतिलाई पेपर लेस बनाउने ।
- एकीकृत शैक्षिक सूचना व्यवस्थापन प्रणालीलाई मासिक रुपमा अद्यावधिक गरिनेछ ।
- विद्युत्तीय पुस्तकालयलाई वार्षिक रुपमा अद्यावधिक गरिनेछ ।
- सामुदायिक सिकाइ केन्द्रमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको विकास गरिनेछ ।

नतिजा, क्रियाकलाप तथा लक्ष्य

क) उपलब्धि

समुदाय तथा विद्यालयमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिमैत्री बातावरण निर्माण भइ विद्यालय शिक्षाको व्यवस्थापनमा सुधार ल्याइ सुशासन प्रवर्धन हुने ।

ख) नतिजा

- शिक्षामा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको प्रभावकारी प्रयोगका लागि अगुवा विद्यालय विकास गरि एक पूर्णकालीन ICT शिक्षक व्यवस्थापनलन हुने । डिजिटल ल्याव स्थापना सञ्चा ,
- विद्यालयमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको पूर्वाधार विकास भई सबैको पहुँच पुग्ने ।
- स्थानीय स्तरमा अडियो भिडियो सहितको अनलाइन तथा अफलाइन कक्षा सञ्चालनका लागि प्रत्येक विद्यार्थीको हातमा भिडियो प्लेयर वा Android फोन का साथै पेनड्राइभ हुने ।
- विद्यालयको तथ्याङ्क पद्धति पूर्ण पेपर लेस हुने ।
- प्रत्येक वडामा एक फ्रि वाईफई चौतारी निर्माण गर्ने- ।
- शिक्षकहरूको क्षमता विकास गरी स्वयंसेवक शिक्षक सेवा प्रवेशका लागि आधारभूत सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको सीप अनिवार्य गरिनेछ ।
- सामुदायिक सिकाइ केन्द्रमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको प्रयोगमा विस्तार हुने ।
- सूचना प्रविधिमा आधारित शिक्षक सहायता प्रणालीको विकास तथा सञ्चालन हुने ।

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य नतिजाहरू तलको तालिकामा उल्लेख गर्ने । उदाहरणका लागि

क्रसं	सूचक	आधार वर्ष (२०८१/८२)	२०८१/८२	२०८२/८३	२०८३/८४	२०८४/८५	२०८५/८६
१	Internet connectivity भएका विद्यालयको	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै

	संख्या						
२	शिक्षण-सिकाइ क्रियाकलापमा कम्प्युटर लगायतको प्रविधिको उपयोग भएका विद्यालय संख्या	४	८	१४	सबै	सबै	सबै
३	मुख्य विषयहरूमा डिजिटल पाठ्यसामग्री प्रयोग गर्ने विद्यालय सङ्ख्या	४	१०	१५	सबै	सबै	सबै
४	व्यवस्थापकीय कार्यमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको प्रयोग गर्ने विद्यालय सङ्ख्या	१०	१५	२०	सबै	सबै	सबै
५	विद्युतको पहुँच पुगेका विद्यालय संख्या	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै

४.७.५ प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

क्र.सं .	प्रमुख क्रियाकलापहरु	इकाइ	भौतिक लक्ष्य (५ वर्ष)					भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफियत
			१	२	३	४	५		
१	प्रविधिसम्बन्धी आधारभूत संरचना विस्तार	संख्या		१	१		५	१०	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
२	पूर्णकालीन ICT शिक्षक व्यवस्थापन ,डिजिटल ल्याव स्थापना	संख्या			१			२	प्र / .स्थानीय
३	कक्षाकोठामा प्रविधिको प्रयोग	संख्या	१	१	१	१	१	१०	विद्यालय
४	ई-पुस्तकालय आद्यावधिक र विस्तार	संख्या				१		२	गाउँपालिका
५	विद्यार्थीको हातमा भिडियो प्लेयर वा Android फोन का साथै पेनड्राइभको पहुच	प्रतिशत		५		१०	१५	५०	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
६	शिक्षकहरुको क्षमता विकास	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	गाउँपालिका
७	सामुदायिक सिकाइ केन्द्रमा सूचना तथा सञ्चार प्रविधिको प्रयोग	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	गाउँपालिका
८	सूचना प्रविधिमा आधारित शिक्षक सहायता प्रणालीको विकास तथा सञ्चालन					सबै		सबै	संघ/ प्रदेश/ गाउँपालिका
९	IEMIS व्यवस्थापन								
१०	प्रत्येक विद्यालमा अन्तरक्रियात्मक डिजिटल सामग्रीको उपलब्धता								

परिच्छेद ५ : सुशासन तथा व्यवस्थापन

शिक्षा जस्तो महत्वपूर्ण सार्वजनिक सेवालाई सबल, चुस्त, सेवाउन्मुख तथा परिणाममुखी बनाउनका लागि सुशासन र व्यवस्थापनको भूमिका ज्यादै महत्वपूर्ण रहन्छ । सामान्यतया सुशासन तथा व्यवस्थापनले उत्तरदायित्व, पारदर्शिता, जिम्मेवारी बोध वा जवाफदेहीपन, विधिको शासन, समता तथा समावेशिता र व्यापक सहभागिता सुनिश्चित गरी योजनाका उद्देश्यहरू प्राप्तमा सहयोग पुऱ्याउन तयार गरिएका संरचना तथा प्रक्रियाहरू जनाउँदछ । सुशासनको प्रत्याभूतिका लागि सहभागिता तथा सहमतिमा निर्णय तथा कार्यान्वयन गर्न, निश्चित दृष्टिकोण वा उद्देश्यमा आधारित भई कार्य गर्न, कार्यसम्पादनमा प्राथमिकता दिई उत्तरदायित्व वहन गर्न, कार्यसम्पादनमा प्रभावकारिता तथा कार्यकुशलता कायम गर्न, विद्यार्थीको सिकाइप्रति जवाफदेही बन्न र पारदर्शिता तथा विधिको सर्वोच्चता कायम गर्न सहयोग पुग्ने गरी संरचना तथा कार्य प्रक्रियाहरू व्यवस्थित गरिनु पर्दछ । शिक्षामा तीनै तहका सरकार, विद्यालय तथा समुदाय, गैरसरकारी निकाय तथा विकास साझेदारहरूको भूमिका रहने भएकाले आआफ्नो भूमिकाअनुसार सुशासन कायम गर्न यी सबैको योगदान आवश्यक हुन्छ । नेपालको संविधानमा संघ, प्रदेश र स्थानीय तह गरी तीन तहका सरकारका एकल र साझा अधिकारका सूचीसहित शिक्षाको शासकीय प्रबन्ध तथा व्यवस्थापन हुने व्यवस्था छ । विद्यालय शिक्षाको यस योजनाको कार्यान्वयनका लागि आवश्यक संस्थागत संरचनासहित क्षमता विकास, योजना कार्यान्वयनको जिम्मेवारी सहितको व्यवस्थापकीय प्रबन्ध र उपयुक्त अनुगमन तथा मूल्याङ्कन प्रणाली स्थापित गर्नु आवश्यक हुन्छ ।

यस परिच्छेदमा सुशासन तथा व्यवस्थापन अन्तर्गत संस्थागत क्षमता विकास, स्थानीय शिक्षा योजनाको कार्यान्वयनको प्रबन्ध र अनुगमन तथा मूल्यांकन जस्ता क्षेत्रहरू समावेश गरिएको छ । यस परिच्छेदमा समावेश गरिएका क्षेत्रहरूलाई पनि अरु परिच्छेदमा जस्तै परिचय, वर्तमान अवस्था, उद्देश्यहरू, रणनीतिहरू, उपलब्धिहरू, नतिजाहरू र मुख्य क्रियाकलापहरू र लक्ष्य निर्धारण गरि ७ वटा उपशिर्षकहरूमा विभाजन गरि विश्लेषण गरिएको छ ।

५.१ शिक्षाको व्यवस्थापन तथा संस्थागत क्षमता विकास

बदलिदो परिवेश अनुसार शासकीय संरचना, प्रक्रिया र क्षमता सुधार गरिएमा शैक्षिक गतिविधि प्रभावकारी भई सुशासन कायम हुने भएकाले संघीय संरचना अनुसार स्थानीय सरकारका अधिकार तथा दायित्व; शिक्षामा भएको सङ्ख्यात्मक विस्तार, ज्ञान, विज्ञान, प्रविधि र सञ्चारमा भएको विकास, सामाजिक चेतनामा आएको परिवर्तन लगायतका पक्षहरूलाई समेत बिचार गरेर संस्थागत संरचना र क्षमता विकास गरी सुशासन प्रवर्धन गर्नु आवश्यक देखिएको छ । यसमा योजनाका प्रारम्भिक बालविकास तथा शिक्षा, आधारभूत शिक्षा र माध्यमिक शिक्षामा सबैको पहुँच र सहभागिता सुनिश्चित गरी गुणस्तरमा सुधार, अनौपचारिक तथा आजीवन सिकाइका अवसरहरूको विस्तार; प्रकोप तथा महामारीको अवस्थामा सिकाइ र समता तथा समावेशिताको प्रवर्धनसहित जवाफदेही शैक्षिक सुशासन कायम गर्ने उद्देश्यले आवश्यक संस्थागत संरचना र प्रक्रिया स्थापित गर्ने प्रयास गरिएको छ भने त्यसका लागि आवश्यक पर्ने जनशक्ति तथा क्षमता विकासको आवश्यकता पनि पहिचान गरिएको छ । यस खण्डमा सुशासन प्रवर्धन गरी शिक्षा विकासका कार्यक्रमहरू कार्यान्वयनका लागि विद्यमान पद्धतिको समीक्षा गरी यस विद्यालय क्षेत्रको योजनाको प्रभावकारी र कुशल कार्यान्वयनका लागि संस्थागत संरचना, क्षमता र प्रक्रियामा देखिएका चुनौतीहरू पहिचान गरिएको छ । पहिचान गरिएका चुनौतीहरू सामना गरी सुशासन प्रवर्धन गर्नका लागि आवश्यक संरचना, क्षमता र प्रक्रियाको विकास तथा परिवर्तनको लागि तयार गरिएको छ ।

५.१.१ वर्तमान अवस्था

शिक्षा क्षेत्रको विकासका लागि हाल संघमा शिक्षा, विज्ञान तथा प्रविधि मन्त्रालय रहेको छ । मन्त्रालय अन्तर्गत केन्द्रीय तहमा विभागीय रूपमा शिक्षा तथा मानव स्रोत विकास केन्द्र, पाठ्यक्रम विकास केन्द्र र शैक्षिक गुणस्तर परीक्षण केन्द्र रहेका छन् । त्यसैगरी स्वायत्त निकायका रूपमा राष्ट्रिय परीक्षा बोर्ड र शिक्षक सेवा आयोग क्रियाशील रहेका छन् । यसैगरी प्रदेश तहमा सामाजिक विकास मन्त्रालय मार्फत शिक्षा, शिक्षा विकास निर्देशनालय र प्रत्येक प्रदेशमा शिक्षा तालिम केन्द्र रहेका छन् भने जिल्ला तहमा शिक्षा विकास तथा समन्वय इकाई, प्रत्येक पालिकामा शिक्षा शाखाको व्यवस्था रहेको छ । पालिका स्तरमा स्थानीय सरकार सञ्चालन ऐन, २०७४ कार्यान्वयनमा आएपछि त्यस ऐनले तोकिए बमोजिमको २३ ओटा कार्यहरू कार्यान्वयनमा रहेका छन् ।

- स्थानीय तहमा शिक्षाको वर्तमान संस्थागत संरचना
- पालिका ऐन, कार्यविधि, तथा मापदण्डको विकासको अवस्था
- पालिका तथा विद्यालयमा जनशक्तिको व्यवस्थापन
- विद्यालय व्यवस्थापनको अवस्था
- आवश्यक स्रोत साधनको व्यवस्थापन
- क्षमता विकासको अवस्था
- चुनौती तथा अवसरहरू

उद्देश्य

यस योजनामा सुशासन तथा व्यवस्थापनका लागि संस्थागत संरचना र क्षमता विकाससम्बन्धी उद्देश्यहरू निम्नानुसार रहेका छन्:

१. विद्यार्थीको सिकाइ उपलब्धिको न्यून नतिजा सम्बोधनको लागि स्थानीय तहमा गुणस्तर अभिवृद्धि गर्न संरचना र जनशक्तिको व्यवस्था गर्ने
२. विद्यालय शिक्षा क्षेत्रका शैक्षिक गतिविधिहरूको समन्वय, सहअस्तित्व र सहकार्यको प्रत्याभूतिका लागि संयन्त्र र संस्थागत व्यवस्था गर्ने
३. समता तथा समावेशितालाई प्रोत्साहन गरी शिक्षामा सुशासन व्यवस्था गर्ने
४. विद्यालयमा जनशक्ति, संरचना र संयन्त्रको क्षमता अभिवृद्धि गर्ने
५. शिक्षा सेवा सम्बन्धि कार्य सम्पादनप्रति उत्तरदायी तथा नतिजाप्रति जवाफदेही सहितको विद्यालय शिक्षाको सुशासनमा अभिवृद्धि गर्नु ।
६. विद्यालयको व्यवस्थापनका कार्यरत टिमको क्षमता विकासमा अभिवृद्धि गर्नु ।

रणनीतिहरू

१. विद्यार्थीको सिकाइ उपलब्धिको न्यून नतिजा सम्बोधनको लागि स्थानीय तहमा गुणस्तर अभिवृद्धि गर्न भौतिक तथा सांगठानिक संरचनाको सुधार गर्ने र पर्याप्त र तालिम प्राप्त जनशक्तिको व्यवस्थापनमा जोड दिने

२. विद्यालय शिक्षा क्षेत्रका शैक्षिक गतिविधिहरूको समन्वय, सहअस्तित्व र सहकार्यको प्रत्याभूतिका लागि नीतिगत र प्रणालीगत संयन्त्रको विकास र कार्यान्वयन गर्ने र संस्थागत व्यवस्थाका लागि आवश्यक भौतिक पूर्वाधार, जनशक्ति, वित्त व्यवस्थापन र नीति नियम निर्माण गरी कार्यान्वयन गर्ने
३. समता तथा समावेशितालाई प्रोत्साहन गर्नका लागि आवश्यक पर्ने नीतिगत तथा कानूनी व्यवस्था गरी कार्यान्वयनमा ल्याउने र शिक्षामा सुशासन व्यवस्था गर्नका लागि पारदर्शिता, जवाफदेहिता, नियमको पालना, कुशल नेतृत्व तथा सूचना सम्प्रेषणका लागि पद्धतिको विकास गरी कार्यान्वयन गर्न जोड दिने
४. विद्यालयमा दक्ष जनशक्ति व्यवस्थापनका लागि पेशागत योग्यता र तालिमको व्यवस्था गर्नुका साथै भौतिक तथा सांगठानिक संरचनाको निर्माण गर्ने र संयन्त्रको क्षमता अभिवृद्धि गर्नमा जोड दिने

उपलब्धि, नतिजा, प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

क) उपलब्धि

शिक्षाका सबै निकाय तथा विद्यालयमा सुशासन प्रवर्धन भई बालबालिकाको सिकाइप्रति उत्तरदायी प्रणालीमा विकास भएको हुने ।

ख) प्रमुख नतिजाहरू

१. स्थानीय तहको शिक्षाको शासकीय तथा व्यवस्थापकीय कार्यका लागि संयन्त्र, संरचना र जनशक्ति तयार हुने
२. स्थानीय सरकार, शिक्षाको शासकीय स्वरूप र विद्यालयको जिम्मेवारी, भूमिका, कर्तव्य, दायित्व र अधिकार सुनिश्चित हुने
३. शैक्षिक निकाय र जनशक्तिको दक्षता प्रवर्धन गर्ने संयन्त्र निर्माण हुने र उक्त संयन्त्रले क्षमता सुधार गर्ने
४. शिक्षा सेवा प्रवाह सहभागितामूलक, कार्यसम्पादनमुखी, शिक्षार्थीको सिकाइप्रति जवाफदेही, समतमूलक तथा समावेशिताको सिद्धान्तमा कार्यसम्पादन उद्देश्यमूलक र प्रभावकारी हु

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य नतिजाहरू

क्रसं	सूचक	आधार वर्ष (२०८१/८२)	२०८२/८३	२०८३/८४	२०८४/८५	२०८५/८६	२०८६/८७
१	माध्यमिक विद्यालयमा नेतृत्व तथा व्यवस्थापन सम्बन्धी तालिम प्राप्त प्रधानाध्यापक संख्या	०	२	२	५	५	५
२	आधारभूत तहको विद्यालयमा नेतृत्व विकास तथा व्यवस्थापन सम्बन्धी तालिम प्राप्त प्रधानाध्यापक संख्या	०	४	७	१०	१३	१५
३	लेखा परीक्षण तथा सामाजिक परीक्षण सम्पन्न गर्ने विद्यालय संख्या	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै
४	विद्यालय व्यवस्थापन समिति भएका विद्यालय संख्या	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै
५	प्रचलित कानूनमा व्यवस्था भए बमोजिम प्रधानाध्यापक तथा प्राचार्य नियुक्त गर्ने माध्यमिक विद्यालय संख्या	०	१	२	१	सबै	सबै

प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

तलको तालिकामा पालिकाले कार्यान्वयन गर्ने प्रमुख क्रियाकलाप र वार्षिक लक्ष्य

क्र.सं.	प्रमुख क्रियाकलापहरू	इकाइ	भौतिक लक्ष्य (५ वर्ष)					भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफियत
			१	२	३	४	५		
१	आवश्यक कानूनी प्रवन्ध र मापदण्ड विकास	संख्या	३	३	४	३	३	२०	स्थानीय तह
२	सूचना प्रणाली सुधार तथा सुदृढीकरण	पद्धति	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	स्थानीय तह
३	प्र.अ.लाई कार्यसम्पादन करार गरी जिम्मेवार बनाउने	संख्या	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	स्थानीय तह
४	शिक्षक तथा विद्यालय शिक्षा प्रणालीलाई सिकाइप्रति उत्तरदायी बनाउने	पद्धति	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	स्थानीय तह
५	अनौपचारिक शिक्षा र जीवनपर्यन्त सिकाइसम्बन्धी संयन्त्र विकास	संयन्त्र वडा संख्या	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	स्थानीय तह
६	विद्यालय स्वास्थ्य, पोषण, सरसफाइ तथा स्वच्छता, विपत तथा महामारी सम्बन्धी सेवा तथा समन्वय संयन्त्रको विकास	संयन्त्र	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	सबै	स्थानीय तह र विद्यालय
७	शिक्षासम्बन्धी कार्यको लागि स्थानीय तहको जनशक्ति तथा संरचनाको क्षमता विकास गर्ने	संरचना	१	३		५	५	२०	स्थानीय तह
८	प्रतिवेदन तथा तथ्याङ्क प्रणालीको सुदृढीकरण	पद्धति	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	स्थानीय तह र विद्यालय
९	कार्यसम्पादन करार गरी नतिजाप्रति जिम्मेवार बनाउने	पद्धति	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	स्थानीय तह र विद्यालय
१०	विद्यालय कार्यसम्पादन एवम् स्वमूल्यांकन गर्ने, गराउने	पद्धति	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	स्थानीय तह र विद्यालय

५.१ स्थानीय शिक्षा योजना कार्यान्वयनको प्रबन्ध

योजना कार्यान्वयनको प्रबन्ध अन्तर्गत बार्षिक योजना तथा बजेट तर्जुमा, क्रियाकलाप निर्धारण तथा कार्यान्वयन, वित्तीय व्यवस्थापन तथा अनुगमन र मूल्याङ्कनलगायत कार्यान्वयनका लागि आवश्यक संरचना, जनशक्ति, प्रक्रिया र जिम्मेवारी तथा उत्तरदायित्वहरू पर्दछन् । नेपालमा संघीय संरचनाअनुसार संघ, प्रदेश र स्थानीय तहको संरचना तयार भई तीनै तहका सरकार क्रियाशील भएको तीन वर्ष कटिसकेको छ भने केही कानुनी प्रबन्धसहित मुख्य संरचना तथा जनशक्ति र जिम्मेवारी निर्धारण गरिएको छ तापनि राज्य प्रणालीलाई संघीय संरचनाअनुरूप सक्षम बनाउन आवश्यक कार्यान्वयन प्रबन्ध गर्नुपर्ने छ । कार्यान्वयन प्रबन्ध तयार गर्दा यसको दिगोपन, प्रभावकारिता तथा कार्यकुशलतामा ध्यान दिनु आवश्यक छ ।

५.२.१ वर्तमान अवस्था

मुलुक संघीय संरचनाको ढाँचामा रुपान्तरण भएसँगै नयाँ चिराबाट योजना कार्यान्वयनको प्रबन्ध गर्नुपर्ने कानूनी व्यवस्था छ । शिक्षा क्षेत्रमा पनि यसै अनुसार संरचनात्मक रुपान्तरण गर्नुपर्ने हुन्छ । संघमा रहेको शिक्षा, विज्ञान तथा प्रविधि मन्त्रालयले समग्र शिक्षा नीति तथा योजना तर्जुमा, राष्ट्रिय योजना आयोग, अर्थ मन्त्रालय तथा अन्य विषयगत मन्त्रालय, विकास साझेदारहरूसँग समन्वय तथा सहकार्य गर्दछ । स्थानीय तहमा शिक्षा महाशाखा/शाखा रहेका छन् । विद्यालयमा विद्यालय व्यवस्थापन समिति रहनुका साथै शिक्षक मध्ये एक जनालाई प्रधानाध्यापक नियुक्त गरी विद्यालय सञ्चालनको जिम्मेवारी दिइएको छ ।

स्थानीय तहमा कार्यसम्पादन गर्नका लागि परिवर्तन गरीएको उल्लिखित सङ्गठन संरचना तथा जनशक्ति व्यवस्थापन विद्यालय शिक्षामा सुशासन कामय गरी कुशल व्यवस्थापनका लागि पर्याप्त नदेखिएको सन्दर्भलाई विचार गर्दा यस योजनाको प्रभावकारी र कुशल कार्यान्वयनका लागि वर्तमान प्रबन्धमा परिमार्जन तथा सुधार आवश्यक देखिएको छ ।

- स्थानीय तहमा कार्यरत जनशक्तिको व्यवस्था
- वार्षिक कार्यक्रम तर्जुमा र कार्यान्वयनको अवस्था
- आवश्यक स्रोत साधनको व्यवस्थापन
- ऐन, नियम, कार्यविधि निर्माण र प्रबोधिकरणको अवस्था
-

चुनौती तथा अवसरहरू

१. स्थानीय शिक्षक सहायता पद्धति विकास गर्न नसक्नु
२. शिक्षक तालिमको क्षमता विस्तार गर्न नसक्नु
३. स्थानीय तहमा जनशक्ति अभावले विद्यालयका लागि सहयोग तथा अनुगमन प्रणाली व्यवस्थित गर्न र सङ्गठन तथा दरवन्दी पुनरावलोकन उपयुक्त तरिकाले हुन नसक्नु
४. विद्यालय शिक्षाका सन्दर्भमा स्थानीय तहको भूमिका तथा कार्य विवरण स्पष्ट गर्न नसक्नु
५. संघ, प्रदेश र स्थानीय तहको बजेटलाई एकीकृत गरी स्थानीय तहमा शिक्षा योजना निर्माण गर्न नसक्नु

६. संघ, प्रदेश तथा स्थानीय तहहरूबीच समन्वय र सहकार्य सुदृढ गर्न नसक्नु

५.२.२ उद्देश्य

योजनाको प्रभावकारी कार्यान्वयनसँग सम्बन्धित पालिकाका उद्देश्यहरू

१. शिक्षा योजनाको प्रभावकारी कार्यान्वयनको सुनिश्चितता गर्नु ।

५.२.३ रणनीति

माथि उल्लेखित उद्देश्यहरू हासिल गर्नको लागि पालिकाले अपनाउने रणनीतिहरू

१. संघीय तथा प्रदेश तहबाट वित्तीय हस्तान्तरणमार्फत प्राप्त सशर्त अनुदान तथा अन्य अनुदान र आफ्नै स्रोतको बजेटसमेत संलग्न गरी वार्षिक शिक्षा बजेट तथा कार्यक्रम तयार गर्ने ।
२. कार्यक्रम कार्यान्वयनका लागि आवश्यकता अनुसार कानून, कार्यविधि तथा निर्देशिका विकास गर्ने ।
३. कार्यक्रम कार्यान्वयनको नियमित अनुगमन तथा सहजीकरण गरी विद्यालयमा कार्यक्रमहरू प्रभावकारी रूपमा कार्यान्वयन हुने सुनिश्चितताका साथै समस्या समाधानका लागि आवश्यक नीति निर्देशन तथा समन्वय गर्ने ।
४. एकीकृत शैक्षिक सूचना व्यवस्थापनमार्फत नियमित रूपमा कार्यक्रम कार्यान्वयन तथा त्यसका नतिजाहरूको विवरण तयार गर्ने, त्यसको समीक्षा गरी थप सुधारमा प्रयोग गर्ने ।
५. विद्यालयमा विद्यालय व्यवस्थापन समिति र शिक्षक अभिभावक संघ गठन गर्ने र विद्यालयलाई विद्यालय सुधार योजना विकास र कार्यान्वयनमा सहजीकरण गर्ने ।
६. विद्यालय सुधार योजना (SIP) निर्माण तथा अध्यावधिक गर्न लगाउने ।
७. विद्यालय व्यवस्थापनलाई सशक्तिकृत र सुदृढ गरी निर्धारित कार्यक्रम कार्यान्वयनका लागि प्रधानाध्यापकलाई जिम्मेवारी प्रदान गरी उत्तरदायी बनाउने ।
८. वित्तीय व्यवस्थापन, खरिद प्रक्रिया, शिक्षक व्यवस्थापन तथा शिक्षकको कक्षा कोठामा समय तथा कार्यको सुनिश्चिततासम्बन्धी आवश्यक मापदण्ड तयार गरी लागु गर्ने ।
९. अभिभावक तथा सरोकारवालाहरूसँग अन्तरक्रिया तथा सहकार्य गर्न अभिभावक भेला तथा बैठकहरू आयोजना गर्ने र सामाजिक परीक्षणलाई प्रभावकारी बनाउने ।
१०. सामुदायिक सिकाइ केन्द्र मार्फत सबै उमेर समूहका सिकारूहरूका लागि साक्षरता, साक्षरोत्तर, निरन्तर शिक्षा, बैकल्पिक शिक्षा तथा आय आर्जन र सिप विकासका कार्यक्रमहरू सञ्चालन गर्दै आजीवन सिकाइ केन्द्रका रूपमा समेत कार्य गर्ने ।

५.२.४ उपलब्धि, नतिजा, प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

उपलब्धि

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य उपलब्धिहरू

१. शिक्षा योजनाको प्रभावकारी कार्यान्वयनको सुनिश्चितता भएको हुनेछ ।

प्रमुख नतिजा

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य नतिजाहरू

- १ शिक्षाका सबै निकाय तथा विद्यालयमा सुशासन प्रबर्द्धन भई बालबालिकाको सिकाइ प्रति उत्तरदायी प्रणालीको विकास हुनेछ

प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

तलको तालिकामा पालिकाले योजना कार्यान्वयनका लागि गर्ने प्रमुख क्रियाकलाप र वार्षिक लक्ष्य

क्रसं	प्रमुख क्रियाकलापहरू	इकाइ	भौतिक लक्ष्य (५ वर्ष)						भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफियत
			१	२	३	४	५	जम्मा		
१	वार्षिक वजेट तथा कार्यक्रम निर्माण	पद्धति	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	स्थानीय तह
२	विद्यालय सुधार योजना निर्माण एवम् अद्यावधिक	पद्धति	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	स्थानीय तह
३	एकिकृत शैक्षिक सुचना प्रणाली सृदृढीकरण	पद्धति	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	निरन्तर	स्थानीय तह
४										
५										

परिच्छेद ६ : लगानी र स्रोत व्यवस्थापन

संवैधानिक एवम् कानुनी प्रावधानअनुसार विद्यालय शिक्षामा समतामूलक पहुँच सहितको गुणस्तरीय शिक्षा प्रदान गर्नु तीनै तहका सरकारको साझा दायित्व रहेको छ । यसका लागि आवश्यक स्रोतको पहिचान, प्राथमिकीकरण, स्रोतको उचित विनियोजन, प्रभावकारी कार्यान्वयन, अनुगमन तथा मूल्याङ्कन र प्रगति प्रतिवेदनसम्बन्धी व्यवस्था गर्नु आवश्यक छ । संवैधानिक व्यवस्थाबमोजिम विद्यालय शिक्षाको वित्तीय व्यवस्थापनमा संघ, प्रदेश र स्थानीय तहको साझेदारी आवश्यक छ । नेपालको संविधानअनुसार स्थानीय तहको वित्तीय स्रोतका लागि संघीय स्रोतबाट सशर्त अनुदान, समानीकरण अनुदान, समपूरक अनुदान र विशेष अनुदानको प्रबन्ध गरिएको छ । समानीकरण अनुदान, विशेष अनुदान र समपूरक अनुदान संघीय सरकारबाट स्थानीय तथा प्रदेश तहमा वित्तीय हस्तान्तरण हुने गरेको छ भने सशर्त अनुदान सम्बन्धित संघीय विषयगत मन्त्रालयले तयार गरेका मापदण्डका आधारमा निर्धारित उद्देश्य वा कार्यक्रम को प्रयोजनको लागि खर्च गर्ने गरी स्थानीय र प्रदेश तहमा वित्तीय हस्तान्तरण गर्ने अभ्यास रहेको छ । स्थानीय तथा प्रदेश तहले संघीय सरकारबाट हस्तान्तरण हुने उल्लिखित विभिन्न किसिमका अनुदानबाहेक आफ्नै स्रोतमा आधारित बजेट तथा राजस्व बाँडफाटबाट प्राप्त हुने बजेटबाट पनि शिक्षा क्षेत्रमा विनियोजन गर्ने गर्दछन् । स्थानीय तहले स्रोत प्रबन्धका लागि आन्तरिक ऋण समेत उठाउन पाउने व्यवस्था पनि रहेको छ । शिक्षामा आवश्यक पर्ने वित्तीय स्रोत कहाँबाट जुटाउने, कुन कुन क्षेत्रमा स्रोतको विनियोजन गर्ने, विनियोजित स्रोतको प्रवाह कसरी गर्ने र उपलब्ध स्रोतको उपयोग कुन ढङ्गबाट गर्ने भन्ने विषयलाई यस परिच्छेदमा विश्लेषण गर्नुपर्दछ ।

यस परिच्छेदमा परिच्छेद ३, ४ र ५ मा निर्धारण गरिएका प्रस्तावित क्रियाकलापहरूको लागि बजेट अनुमान, विश्लेषण, स्रोतहरूको पहिचान र व्यवस्थापन गर्नुपर्ने हुन्छ । स्रोतहरूको पहिचान र विश्लेषण गर्दा संङ्घिय सरकार प्रदेश सरकार स्थानीय सरकार र अन्य संघ संस्थाहरूबाट प्राप्त हुने बजेटको अनुमान गरी कार्यान्वयन हुन सक्ने कार्यक्रमहरूलाई प्राथमिकीकरण गर्नुपर्दछ ।

६.१ वर्तमान अवस्था

यस गाउँपालिकाको आ.व. २०८०/२०८१ को कूल बजेट बाट शिक्षा क्षेत्रमा कार्यक्रम तथा परियोजन कार्यान्वयनमा नियमित बजेट विनियोजन गरि शिक्षाका विभिन्न क्रियाकलापहरू संचालन गर्दै आएको छ । शिक्षामा लगानी बढाउनु पर्छ भन्ने विषयमा सैद्धान्तिक रूपमा राजनीतिक तहमा र नेपालका नीतिगत दस्तावेजहरूमा सहमति देखिन्छ । सबैको धारणा लगानी बढाउने कुरामा एकै हुनुलाई लगानी वृद्धि गर्ने प्रयासको महत्वपूर्ण आधार मान्न सकिन्छ । नेपालका सबैजसो राजनीतिक दलको राष्ट्रिय तहको चुनावी घोषणापत्रमा कूल राष्ट्रिय बजेटको कम्तीमा २० प्रतिशत शिक्षामा लगानी गरीने कुरा उल्लेख गरिएको छ ।

शिक्षामा राज्यको लगानीको अवस्था

नेपालमा वि. सं. २०४९/५० मा शिक्षामा राज्यको लगानी कूल राष्ट्रिय बजेटको करिब ८.५ प्रतिशत मात्र रहेकोमा सबैको लागि शिक्षा अभियान (सन् १९९० को दशक) सँगै आ.व. २०६७/६८ मा आइपुग्दा यो प्रतिशत १७.१ पुगेको थियो । कूल गार्हस्थ उत्पादनसँग शिक्षा क्षेत्रको बजेट तुलना गर्दा वि सं. २०५५ देखि २०७५ सम्मको अवधिमा नेपाल सरकारको शिक्षामा लगानी कूल गार्हस्थ उत्पादनको औसत ३.७ प्रतिशत रहेको थियो । विगत एक दशक अवधिमा सरकारबाट कूल राष्ट्रिय बजेटको औसत १३.२ प्रतिशत बजेट शिक्षा क्षेत्रमा लगानी भएको पाइन्छ । नेपालमा शिक्षाको लगानीमा वैदेशिक सहायताको पनि महत्वपूर्ण अंश रहेको छ । विगत ५ वर्षमा शिक्षा क्षेत्रको बजेट

तथा उक्त बजेटमा वैदेशिक सहायताको अवस्था हेर्दा कूल शिक्षा बजेटको औसत १०.६८ प्रतिशत वैदेशिक सहायताको रहेको छ ।

- बिगत ५ वर्षमा पालिकाको विद्यालय शिक्षा क्षेत्रमा भएको लगानीको विश्लेषण ।
- हालको अवस्थामा स्थानीय तहमा शिक्षामा (संघ, प्रदेश र स्थानीय तहबाट) भएको लगानी ।
- विभिन्न संघसंस्थाहरुबाट शिक्षा क्षेत्रमा भएको लगानीको अवस्था ।
- स्थानीय संघ संस्थाबाट सुनिश्चित भएका कार्यक्रमहरु छन् भने सो समेत उल्लेख गर्ने ।
- चुनौति तथा अवसरहरु ।

६.२ उद्देश्य

योजनाको वित्तीय व्यवस्थापनका प्रमुख उद्देश्यहरु देहाय अनुसार रहेका छन् :

१. योजना अवधिका लागि विद्यालय शिक्षामा आवश्यक स्रोतको प्रक्षेपण गर्नु ।
२. विद्यालय शिक्षा सम्बन्धी पहिचान गरिएका कार्यक्रम कार्यान्वयनका लागि आवश्यक वित्तीय स्रोत पहिचान गर्नु ।
३. उपलब्ध सम्भावित स्रोतका आधारमा पहिचान गरिएका कार्यक्रमको प्राथमिकता निर्धारण गरी कार्यक्रमगत बजेट निर्धारण गर्नु ।
४. खर्चको प्रक्रिया, तीनै तहका सरकारको भूमिका र दायित्व स्पष्ट गर्नु ।
५. लगानीको उपयोगको अवस्था जानकारी लिने विधि र प्रक्रिया उपयुक्त प्रस्तुत गर्नु र (प्रतिवेदन पद्धति) जवाफदेहिता स्पष्ट गर्नु ।

६.४ रणनीतिहरु

योजनाको वित्तीय व्यवस्थासम्बन्धी रणनीतिहरु देहाय बमोजिम हुनेछन् :

१. विद्यालय शिक्षाको लागि कानूनमा तोकिए अनुसारको आर्थिक दायित्व तीनै तहका सरकारहरु बिचको लागत साझेदारीमा हुनेछ । यसका लागि कम्तीमा संघीय सरकारको शिक्षा क्षेत्रको लगानीको अनुपातमा प्रदेश तथा स्थानीय सरकारले आआफ्नो स्रोतबाट थप लगानी हुने अपेक्षा गरिने ।-
२. शिक्षामा सरकारी अनुदान खर्चको जिम्मेवारी स्थानीय तहको भएकोले आफ्नो तह भित्रको लक्षित शैक्षिक पहुँच र सहभागिता एवम् गुणस्तर सुनिश्चित गर्न स्थानीय तहलाई जवाफदेहि हुने पद्धति विकास गर्ने ।
३. सरकारबाट प्रदान गरीने स्रोतको उपयोग गर्ने प्रमुख इकाइ विद्यालय भएकाले लक्षित गुणस्तर सुनिश्चित गर्ने जवाफदेहिता विद्यालयको हुनेछ ।
४. शिक्षामा सार्वजनिक लगानी वृद्धि गरी कूल गार्हस्थ उत्पादनको ७ प्रतिशत र तिनै तहका सरकारबाट कूल बजेटको वार्षिक रूपमा २० प्रतिशत पुर्‍याइने छ ।
५. नेपालको वैदेशिक सहायता नीतिअनुरूप शिक्षाको बजेटमा हुने न्यूनता पूरा गर्नका लागि निश्चित लक्ष्य हासिल गर्न बाह्य स्रोतको परिचालन गरिनेछ ।
६. उपागमको अवधारणा अनुसार कार्यक्रम खर्च तथा नतिजामा आधारित खर्च गरिनेछ ।
७. सार्वजनिक सेवा, सामाजिक दायित्व वा सेवामूलक व्यवसायका रूपमा विकास गरिनेछ ।

८. मापदण्डका आधारमा शिक्षामा निजी तथा गैरसरकारी क्षेत्रको लगानीलाई प्रोत्साहन तथा प्रवर्धन गरीने छ भने निजी क्षेत्रले सार्वजनिक सेवा, सामाजिक दायित्व वा सेवामूलक व्यवसायका रूपमा रहने गरी विद्यालय शिक्षा सञ्चालन गर्न व्यवस्था गरिनेछ ।
९. अवस्था र आवश्यकताका आधारमा समानीकरण, समपुरक, शसर्त र विशेष अनुदानको अवलम्बन र उपयोग गरिनेछ ।
१०. मापदण्डका आधारमा खर्च र प्रतिवेदन पद्धति अवलम्बन गरिनेछ ।
११. वित्तीय व्यवस्थापन क्षमतामा सुधार गरी ल्याई वित्तीय कार्यकुशलता, पारदर्शिता, जिम्मेवारी र उत्तरदायित्वलाई थप सबल बनाइनेछ ।

६.४ प्रमुख उपलब्धि तथा नतिजा

उपलब्धि

योजनाको कार्यान्वयनबाट हाँसिल हुने मुख्य उपलब्धि तथा नतिजाहरू बुँदागत रूपमा उल्लेख गर्ने । उदाहरणका लागि

१. शैक्षिक पहुँच, समता, गुणस्तर र क्षमता विकासमा आवश्यक स्रोतको व्यवस्थापन भएको हुने
२. वित्तीय कार्यकुशलता, पारदर्शिता, जिम्मेवारी र उत्तरदायित्व सुदृढ भएको हुनेछ ।

६.५ प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

क। सङ्घीय सरकारबाट विद्यालय शिक्षा क्षेत्र अन्तर्गतका क्रियाकलापमा प्राप्त हुने अनुमानित बजेट

क्र.सं.	अनुदान प्राप्त हुने उपक्षेत्र बिषय	आर्थिक बर्ष					५ बर्षको जम्मा	कैफियत
		2081/082	2082/083	2083/084	2084/085	2085/086		
१	प्रारम्भिक बाल बिकास केन्द्र शिक्षकहरुको क्षमता विकास आधारभूत तालिम	०	२०००००	२०००००	२०००००	२०००००	८०००००	
२	प्रारम्भिक बाल बिकास केन्द्र अध्ययनरत बालबालिकाहरुका अभिभावकहरुको लागी अभिभावक शिक्षा कार्यक्रम	०	३०००००	३०००००	३०००००	३०००००	१२०००००	
३	बिद्यालय सुधार योजना कार्यान्वयनका लागी बिद्यालय स्वमुल्यांकन तथा स्वमुल्यांकन पश्चात तयार पारिएका बिद्यालय सुधार योजना कार्यान्वयनमा स्थानीय सरकारको सहयोग	०	१५००००	१५००००	२०००००	२०००००	७०००००	
४	बिद्यालयहरुमा शैक्षिक सामग्री र खेल सामग्रीको व्यवस्थापन सहयोग	०	४०००००	५०००००	५०००००	५०००००	१९०००००	
५	विद्यालय व्यवस्थापन समिति तथा शिक्षकहरुमा उच्चस्तरीय क्षमता दक्षता र नैतिकता अभिवृद्धिका लागी अध्ययन अवलोकन भ्रमण	०	२०००००	२०००००	३०००००	३०००००	१००००००	

६	अनौपचारिक शिक्षा तथा जीवन पर्यन्त सिकाई कार्यक्रम संचालन	०	५०००००	५०००००	५०००००	५०००००	२००००००	
७	विद्यालय बाहिर रहेका बालबालिकाको तथ्याङ्क सङ्कलन तथा विद्यालयमा मूल प्रवाहीकरण	०	४०००००	४०००००	४०००००	४०००००	१६०००००	
८	बिद्यालय तथा स्थानीय तह स्तरमा EMIS को व्यवस्थित प्रयोग तथा सबलीकरण	०	२०००००	२०००००	२०००००	२०००००	८०००००	
९	स्थानीय सरकार तथा विद्यालय स्तरमा गुनासो पेटीका तथा लैङ्गिक समानता तथा सामाजिक समावेशीकरण सम्पर्क व्यक्ति व्यवस्थापन	०	१०००००	१०००००	१०००००	१०००००	४०००००	
१०	शिक्षकका लागि ICT सम्बन्धी तालिम	०	४०००००	४०००००	४०००००	४०००००	१६०००००	
११	बृहत बिद्यालय सुरक्षा न्युनतम प्याकेज कार्यन्वयन	०	३०००००	३०००००	४०००००	४०००००	१४०००००	
१२	साक्षरता अभियान कार्यक्रम	०	५०००००	५०००००	५०००००	५०००००	२००००००	
१३	अभिभावक शिक्षा कार्यक्रम	०	२०००००	२०००००	३०००००	३०००००	१००००००	
१४	विद्यालय खानेपानी तथा शौचालय निर्माण	०	५०००००	५०००००	५०००००	५०००००	२००००००	
१५	दिवा खाजा व्यवस्थापनमा सहयोग पालिकाबाट थप अनुदान रकम	०	४०००००	४०००००	४०००००	४०००००	१६०००००	
१६	बाल बिकास केन्द्र को लागी (सिकाइ कुना) six corner	०	१००००००	१००००००	१००००००	१००००००	४००००००	

परिच्छेद ७ : अनुगमन तथा मूल्याङ्कन

शैक्षिक कार्यक्रमहरूमा स्रोत साधनको विनियोजन र वितरण के कसरी भइरहेको छ, लगानीको प्रवाह समुचित ढङ्गले भएको छ वा छैन, कार्यक्रम कार्यान्वयन प्रक्रियामा त्रुटीहरू छन् वा छैनन्, शैक्षिक क्रियाकलापहरू निर्धारित कार्यतालिकाअनुसार समयमै कार्यान्वयन भई लक्षित प्रतिफल प्राप्तितर्फ उन्मुख भएका छन् वा छैन भन्ने कुरा निश्चित गर्न व्यवस्थापनबाट कार्यक्रम कार्यान्वयनको लक्ष्य र प्रगति बारेमा नियमित वा आवधिक रूपमा निगरानी, निरीक्षण, पुनर्निरीक्षण, पर्यवेक्षण एवम् जाँचबुझ गर्ने गराउने कार्य अनुगमन हो । यसले कार्यक्रमको प्रगति र वर्तमान स्थितिको बारेमा जानकारी गराउँदछ ।

शैक्षिक कार्यक्रमहरूको सान्दर्भिकता, उपयुक्तता, दक्षता र प्रभावकारिताको सन्दर्भमा सुव्यवस्थित एवम् उद्देश्यपूर्ण ढङ्गले जाँचबुझ तथा लेखाजोखा गर्ने कार्य मूल्याङ्कन हो । मूल्याङ्कन प्रतिफल र प्रभावसँग बढी केन्द्रित हुन्छ । अनुगमन सामान्यतया कार्यक्रम कार्यान्वयनको चरणमा मात्र गरिन्छ भने मूल्याङ्कन कार्यक्रम सञ्चालनका चरणका साथै कार्यक्रम सम्पन्न भए पश्चात् पनि गरिन्छ । अनुगमन र मूल्याङ्कनले शैक्षिक कार्यक्रमहरूमा भएको लगानीलाई पारदर्शी, नतिजामुखी, जवाफदेही र उत्तरदायीपूर्ण बनाउन सहयोग गर्दछन् ।

७.१ वर्तमान अवस्था

शैक्षिक अनुगमन तथा मूल्याङ्कन कार्य संघीय तहमा शिक्षा, विज्ञान तथा प्रविधि मन्त्रालय र शिक्षा तथा मानव स्रोत विकास केन्द्र लगायतका निकायहरूबाट, प्रदेश तहमा सामाजिक विकास मन्त्रालय र प्रदेश शिक्षा विकास निर्देशनालयबाट, जिल्ला स्तरमा शिक्षा विकास तथा समन्वय इकाईबाट र स्थानीय स्तरमा स्थानीय शिक्षा शाखाबाट हुँदै आएको छ । दीगो विकासको शिक्षा सम्बन्धी लक्ष्य नं ४ कार्यान्वयनका लागि तयार गरीएको कार्यढाँचा, विद्यालय क्षेत्र विकास योजना, चालु आवधिक योजना, नेपाल सरकारको नीति, कार्यक्रम तथा बजेटका लक्ष्य मापनका लागि विकास गरीएका सूचक, यस गाउँपालिका का शिक्षा सम्बन्धि नीति, योजना तथा कार्यक्रमका आधारमा अनुगमन तथा मूल्याङ्कन गरीने गरिएको छ । वार्षिक कार्यक्रम कार्यान्वयनको लागि मन्त्रालयद्वारा तयार गरिएको कार्यक्रम कार्यान्वयन पुस्तिकामा वार्षिक कार्यक्रमको अनुगमन सम्बन्धी प्रबन्ध गरिएको छ । विद्यालय, विद्यार्थी, शिक्षक, कक्षाकोठा तथा पूर्वाधार सम्बन्धी मुख्य सूचना प्राप्तिको आधारको रूपमा शैक्षिक व्यवस्थापन सूचना प्रणालीलाई लिइएको छ । विद्यार्थीको शैक्षिक उपलब्धि, शिक्षक तथा विद्यार्थीको सामाजिक तथा भाषिक पृष्ठभूमि लगायतको विषयमा पनि तथ्याङ्क सङ्कलनको कार्य शुरू गरिएको छ ।

विद्यालय र पालिकाको शिक्षा, युवा तथा खेलकुद शाखामा शैक्षिक योजना निर्माण, कार्यान्वयन तथा समीक्षाको लागि शैक्षिक व्यवस्थापन सूचना प्रणालीको उपयोग गरिएको छ । यसका लागि हाल प्रयोगमा रहेको शैक्षिक सूचना प्रणालीमा सुधार गरी एकीकृत सूचना प्रणालीका माध्यमबाट स्थानीय सरकारले आवश्यक सूचना प्राप्त गर्न सक्ने बनाउनु आवश्यक छ । अनुगमन तथा मूल्याङ्कनका नतिजाका आधारमा कार्यक्रममा सुधार गर्ने परिपाटीलाई व्यवस्थित गर्नु पनि उत्तिकै आवश्यक छ । अनुगमन संयन्त्रको व्यवस्था

- एकीकृत प्रतिवेदन प्रणालीको विकास
- सहभागितात्मक तथा सामूहिक अनुगमन तथा मूल्याङ्कन प्रणालीको सुनिश्चतता

- अनुगमन तथा मूल्याङ्कनमा सूचना तथा प्रविधिको उपयोग विस्तार तथा व्यवस्थित
- नतिजामा आधारित अनुगमन
- शिक्षक सुपरिवेक्षण र पेशागत सहयोग
- विद्यार्थी उपलब्धि परीक्षण
- विद्यालय कार्यसम्पादन परीक्षण

चुनौती तथा समस्याहरू

१. शैक्षिक अनुगमन तथा मूल्याङ्कनका लागि स्थानीय मापदण्डको विकास गरि मापनयोग्य सूचकहरूको निर्धारण र निर्माण गर्ने दक्ष जनशक्ति तथा अनुगमनकर्ताको विकास गर्नु ।
२. अनुगमनलाई योजनाबद्ध, नियमित र एकरूपता कायम गरी पर्याप्त साधनस्रोतको प्रबन्ध गर्नु ।
३. अनुगमन र मूल्याङ्कनबाट प्राप्त पृष्ठपोषणको उपयोग गर्ने पद्धति विकास र अनुगमनको प्रतिवेदन व्यवस्थित गर्नु ।
४. शासकीय संरचना फेरिएसँगै विद्यालय निरीक्षण र सुपरिवेक्षणको काम संगठित गर्नु ।
५. तीनै तहका सरकारबिच अनुगमन र मूल्याङ्कनमा सहकार्य र समन्वय गरी एकीकृत प्रतिवेदन प्रणालीको विकास गर्नु ।
६. सामूहिक अनुगमन तथा मूल्याङ्कन प्रणालीको सुनिश्चितता गर्दै यसमा सूचना तथा प्रविधिको उपयोगमा व्यापकता दिनु ।
७. अनुगमन तथा मूल्याङ्कन कार्यलाई निष्पक्ष, भरपर्दो र विश्वसनीय बनाउनु ।

उद्देश्य

१. प्रभावकारी अनुगमन प्रणाली विकास गर्नु ।
२. अनुगमन तथा मूल्याङ्कन प्रणालीलाई नतिजामुखी बनाउनु ।
३. योजना कार्यान्वयनका क्रममा देखिएका चुनौतीहरूलाई सम्बोधन गरी अपेक्षित उपलब्धि हासिल गर्नु ।
४. योजनाको प्रारम्भदेखि प्रभाव तहसम्मको मूल्याङ्कन गर्न सहयोग गर्नु ।

रणनीतिहरू

१. अनुगमन तथा मूल्याङ्कनको संयन्त्र निर्माण गरी उपयोग गर्ने
२. अनुगमन तथा मूल्याङ्कन र प्रतिवेदन कार्यलाई व्यवस्थित र प्रभावकारी बनाउन प्रविधिको प्रयोग र सञ्जालीकरण गर्ने
३. शैक्षिक सूचना व्यवस्थापन प्रणालीलाई थप सुदृढीकरण गरी आवश्यक सूचकसहित स्वचालित बनाउने
४. स्थानीय सूचकहरूलाई राष्ट्रिय सूचना प्रणालीमा आवद्ध गर्ने प्रणालीको विकास गर्ने
५. शिक्षाका सबै कार्यक्रम, योजना, परियोजनाहरूको अनुगमन तथा प्रतिवेदन वेभसाइटमा मूल्याङ्कन , लनमा ल्याउनेआधारित एकीकृत शैक्षिक सूचना प्रणाली सञ्चा
६. विद्यार्थी उपलब्धि परीक्षण र विद्यालय कार्य सम्पादन परीक्षणलाई व्यवस्थित र नियमित गरीने
७. सहभागितामूलक र नतिजामुखी अनुगमन तथा मूल्याङ्कन प्रणालीको कार्यान्वयन गरीने

८. शैक्षिक योजना तथा कार्यान्वयनहरूको नियमित, आवधिक, मध्यावाधिक र अन्तिम मूल्याङ्कन प्रणाली कायम गर्ने

९. सिकाइको अनुगमन, सुपरीवेक्षण तथा मूल्याङ्कनलाई प्रभावकारी बनाउन कार्यस्थलमा आधारित अनुगमन, मूल्याङ्कन, सुपरीवेक्षण र प्रतिवेदन प्रणालीको विकास गर्ने

सिकाइ उपलब्धि, नतिजा, प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

क) उपलब्धि

१५. प्रभावकारी अनुगमनको माध्यमबाट योजना कार्यान्वयनका समस्या तथा चुनौतीहरू सम्बोधन गरि अपेक्षित उपलब्धि हासिल हुने र आवश्यकतामा आधारित योजना निर्माणका लागि पृष्ठपोषण प्राप्त भएको हुने ।

ख) प्रमुख नतिजा

१. अनुगमन तथा मूल्याङ्कनका आधारमा नतिजा सुधार, संस्थागत संरचना र क्षमता विकास, कार्य सम्पादन परीक्षण व्यवस्थित एवम् प्रभावकारी र कार्यक्रमहरूको उपलब्धि तथा प्रभावको आवधिक मूल्याङ्कन हुने

७.५ प्रमुख क्रियाकलाप र लक्ष्य

तलको तालिकामा अनुगमन तथा मूल्याङ्कनका लागि पालिकाले कार्यान्वयन गर्ने प्रमुख क्रियाकलाप र वार्षिक लक्ष्य

क्रसं	प्रमुख क्रियाकलापहरू	इकाइ	भौतिक लक्ष्य (५ वर्ष)						भौतिक लक्ष्य (१० वर्ष)	कैफियत
			१	२	३	४	५	जम्मा		
१	अनुगमन तथा मूल्यांकन संयन्त्र निर्माण	पटक	५	५	५	५	५	२५		
२	नतिजामा आधारित अनुगमन प्रणालीका लागि सूचकहरू तयार तथा अध्यावधिक गर्ने	पटक	१	१	१	१	१	५		
३	स्थानीय तहले आफूले कार्यान्वयन गरेका कार्यक्रमको अनुगमन गर्ने	पटक	२	२	२	२	२	१०		
४	कार्यक्रम कार्यान्वयनको चौमासिक तथा वार्षिक समीक्षा तथा प्रतिवेदन तयार गर्ने	पटक	३	३	३	३	३	१५		
५	कार्यक्रम कार्यान्वयन पुस्तिका तयारी	पटक	१	१	१	१	१	५		
६	अनिवार्य तथा निशुल्क शिक्षा कार्यान्वयनको अवस्थाको प्रतिवेदन	पटक	१	१	१	१	१	५		

योजनाको लेखाजोखा

क) परिचय

नेपालको सङ्घीय शासन प्रणाली अन्तर्गत बिद्यालय शिक्षाको व्यवस्थापनका लागि तीनवटै सरकारको साझा दायित्व रहेता पनि व्यवहारिक रूपमा बिद्यालय शिक्षाको सन्चालनको समग्र जिम्मेवारी भने स्थानीय सरकारको रहेको छ । मुलुकमा संचालित सामुदायिक बिद्यालयहरूको व्यवस्थापन र संचलनार्थ प्रायः सबै प्रकारका स्रोतहरू अन्तर सरकारी वित्तीय हस्तान्तरणका माध्यमबाट सङ्घीय सरकारबाट स्थानीय सरकारको कोषमा जाने गर्दछ र तोकिएका सर्त र आधारहरू अनुसार स्थानीय सरकारले सो कोषको व्यवस्थापन र परिचालन गरी बिद्यालय शिक्षाको सन्चालन गर्नेगर्दछ । यसका लागि मुलुकको संबिधान र सोका आधारमा तय भएका तीनै तहका सरकारका सम्बन्धित नीति, ऐन, कानून र नियमावली तथा निर्देशिकाहरूले तीनैवटै तहका सरकारहरूले आ-आफ्नो तहको शिक्षा क्षेत्रको योजना निर्माण गरी नेपालको संबिधानका प्रावधानहरू र अन्तराष्ट्रिय स्तरमा नेपाल सरकारले जनाएका प्रतिबद्धताहरूलाई पुरा गर्नेगरी कार्यान्वयन गर्ने गराउने रहेको छ । यसैले तीनै तहका सरकारका तहमा शिक्षा क्षेत्र योजनाको निर्माण/विकास पहिलो प्राथमिकतामा रहेको छ । शिक्षा क्षेत्रको योजनाले एकातर्फ राष्ट्रिय, प्रदेश र स्थानीयतहको शिक्षा सुधारकालागि नीति र रणनीतिहरू प्रस्तुत गर्दछ भने अर्कोतर्फ योजनालाई प्रभावकारी कार्यान्वयन गर्न साझेदारहरूसँग समन्वय र थप आन्तरिक र बाह्य स्रोतहरू परिचालन गर्नका लागि महत्वपूर्ण माध्यमको रूपमा रहेको हुन्छ । शिक्षा क्षेत्रको योजना सबै सम्भावित लगानीकर्ताहरूलाई योजनाले अबलम्बन गरेका कार्यक्रम, रणनीति र कार्यनीतिहरू विश्वसनीय, दिगो र लगानी योग्य छन् भनी सङ्केत गर्न सम्बन्धित सरकारका लागि महत्वपूर्ण साधनको रूपमा उपयोग गरिन्छ ।

ख) योजनाको लेखाजोखा किन र केहो?

-पालिका तहको शिक्षा क्षेत्रको योजनामा प्रस्ताव गरिएका कार्यक्रमहरूको विभिन्न पक्ष र सम्भाव्यताहरूको समीक्षा सुनिश्चित गर्न महत्वपूर्ण छ ।

-योजनाको लेखाजोखा शिक्षा क्षेत्रका योजनाका कार्यक्रममा केन्द्रित मात्रात्मक र गुणात्मक संयोजन हो ।

-शिक्षा क्षेत्रको योजनाको लेखाजोखा एक प्रक्रिया हो, जसको माध्यमबाट पालिका तहको शिक्षा क्षेत्रको योजना के? किन? कसरी? कस्कालागी?, आदि जस्ता प्रश्नहरूको उत्तर खोजिन्छ । जसमा:

- शिक्षा क्षेत्रको योजना प्राविधिक रूपमा उपयुक्त छ छैन भनी मूल्यांकन गरिन्छ ।
- शिक्षा क्षेत्रको योजना आर्थिक रूपमा व्यवहारिक र न्यायोचित छ छैन भनी मूल्यांकन गरिन्छ ।
- शिक्षा क्षेत्रको योजनाको कार्यान्वयन प्रशासनिक रूपमा सम्भव छ छैन भनी मूल्यांकन गरिन्छ ।

ग) योजनाको लेखाजोखाका उद्देश्यहरू

- पालिका तहको शिक्षा क्षेत्रको योजनामा प्रस्तावित कार्यक्रमका सबै पक्ष र ,सन्दर्भ ,अङ्गहरूको विस्तृत समीक्षा गर्न ।

- शिक्षा क्षेत्रका अंगहरूमा (Sectors-Sub)सङ्घीय राष्ट्रिय/र प्रदेशतहका योजना र पालिकाको योजनाहरू बीचको अन्तरसम्बन्धहरू मूल्याङ्कन गर्न ।
- प्राविधिक, व्यवस्थापकीय र वित्तीय सम्भाव्यताको दृष्टिकोणबाट प्रत्येक कार्यक्रमको मूल्याङ्कन गर्न ।
- पालिका तहको शिक्षा क्षेत्रको योजनाको सबल र कमजोर तथा सुधारनु पर्ने पक्षहरूको समग्र मूल्याङ्कन गर्न ।
- योजना कार्यान्वयनमा पालिका तहको तयारीको मूल्याङ्कन गर्न, र
- प्राविधिक सहयोग प्रदान गर्न र योजना अनुमोदन गर्न निर्णयकर्ताहरूलाई सहजीकरण गर्न ।

घ) योजनाको लेखाजोखाका महत्त्वपूर्ण पक्षहरू

योजनाको लेखाजोखामा समेटिनु पर्ने महत्त्वपूर्ण पक्षहरू निम्न छन् र लेखाजोखा समितिले यी प्रत्येक पक्षको सावधानीपूर्वक मूल्याङ्कन गर्नुपर्दछः

- योजना निर्माण प्रक्रिया
- योजना निर्माण प्रक्रियामा सरोकारवालाहरू अर्थपूर्ण सहभागी र अभ्यासहरू
- योजना निर्माण प्रक्रियामा आधारभूत तथ्याङ्क र जानकारीहरूको वास्तविकता, गुणस्तर, सान्दर्भिकता, स्रोत, र उपयोग बिधि
- योजना निर्माण विधि
- योजना कार्यान्वयनको समीक्षा
- लागत अनुमान र प्रस्तावित वित्त व्यवस्थापन
- योजना कार्यान्वयनका लागि संगठनात्मक र व्यवस्थापन
- प्रस्तावित योजना कार्यान्वयनबाट अपेक्षित शैक्षिक, आर्थिक र सामाजिक लाभहरूको वैधता

त्यसैले, पालिका तहको योजना निर्माण गरिसकेपछि विश्वसनीय, दिगो र लगानी योग्य छ या छैन भन्नकालागी योजनाको बिभिन्न पक्षहरू समेटेर लेखाजोखा गरिनु पर्दछ, जुन योजना कार्यान्वयन गर्नु पूर्व गरिने महत्त्वपूर्ण कार्य तथा योजनाको अभिन्न अङ्ग हो । निर्माण भएको योजनाको लेखालोखा कार्यलाई समबन्धित पालिकाले आन्तरिक र बाहिरका बिभिन्न बिषय क्षेत्रका बिज्ञहरूको समिति निर्माण गरी सो समितिको कार्य बिबरण तोकी सम्पन्न गर्नु पर्दछ ।

यस निर्देशिकाको उद्देश्य सम्बन्धित पालिकाले निर्माण गरेको शिक्षा क्षेत्रको योजनाको लेखाजोखा गर्न सहयोग गर्नु हो, जसमा योजनाको सबलता, प्रासंगिकता, सुसंगतता र विश्वसनीयता, आदि पक्षहरू हेरिन्छन् । योजनाको लेखाजोखा प्रक्रिया पालिकाको नीति र प्राविधिक संवादमा आधारित र सरोकारवालाहरूको सहभागितामूलक हुनुपर्छ । यो प्रक्रिया योजनामा तय गरिएका प्रमुख सूचकहरूमा आधारित भई बिभिन्न परामर्श (योजना निर्माण समिति, प्राविधिक समितिहरूसँग बैठक....), प्रमुख सरोकारवालाहरूसँगको अन्तर्वार्ता, र खासखास मुद्दा तथा समस्या रहेका वडा, गाउँ, समुदाय तथा बिद्यालयको भ्रमणहरू, शिक्षा क्षेत्रको योजना र अन्य सान्दर्भिक कागजातहरूको डेस्क समीक्षा, भरपर्दो जानकारीहरूको विश्लेषण

(जसलाई विज्ञहरूले प्रमाणित र क्रस-चेक गर्न आवश्यक छ) समावेश हुनुपर्दछ ।लेखाजोखा प्रक्रिया सकेपछि सोबाट प्राप्त पृष्ठपोषण तथा निष्कर्षहरूलाई योजनालाई अन्तिम रूप दिन उपयोग गर्नु पर्दछ । यस अतिरिक्त योजनालाई अन्तिम रूप दिनुपूर्व लेखाजोखाबाट प्राप्त सिफारिसहरूको प्रमाणीकरण कार्यशाला आयोजना गर्नु राम्रो हुन्छ ।

ड) योजनाको लेखाजोखाको बिधि:

योजना लेखाजोखा प्रक्रियाको बिधिमा निम्न चरणहरू/क्रियाकलापहरू समावेश हुनुपर्दछ:

- प्रारम्भिक छलफल(Birifing)
- मूल्याङ्कन टोलीको बैठक
- अध्ययनको लागि कागजातहरूको उपलब्धता
- फिल्ड भ्रमण गर्नु अघि कागजातहरूको अध्ययन
- बिभिन्न क्षेत्रहरूको भ्रमण
- सरोकारवाला समुदाय सदस्यहरूसँग /अन्तरक्रिया
- बिभिन्न सङ्घ-संस्थाहरूसँग अन्तरक्रिया
- मूल्याङ्कन मस्यौदा प्रतिवेदन तयार गर्ने
- निर्णयकर्ताहरूसँग मस्यौदा प्रतिवेदन प्रस्तुत गर्ने
- प्रतिवेदनलाई परिमार्जन र अन्तिम रूप दिने
- अन्तिम समापन बैठक

च) योजना लेखाजोखाका विषयगत क्षेत्रहरू

पालिका तहको शिक्षा क्षेत्रको योजनाको मूल्याङ्कन गर्दा लेखाजोखा/मूल्याङ्कनकर्ताहरूले योजनामा निम्न उदाहरण अनुसारका विषयगत क्षेत्रहरू हेर्नुपर्छ:

- पालिकातहको शिक्षा प्रोफाइल
- योजना प्रक्रिया र पद्धति
- योजनाको लागि तथ्यांकको बिबरण र व्यवस्थापन साथै उपयोग
- ECED विकास र विस्तार गर्दै
- पहुँच र निरन्तरता
- बालबालिकाको सिकाइ आवश्यकताहरू
- शिक्षा प्रणालीको आन्तरिक दक्षता
- EMIS र अनुगमन
- कार्यान्वयनको लागि योजना
- वयस्क निरक्षरता घटाउने
- आधारभूत शिक्षाको गुणस्तर सुधार गर्ने

- क्षमता निर्माण

- लागत र बजेट आवश्यकता

छ) योजना लेखाजोखाको प्रतिवेदनमा समावेश हुनुपर्ने केही महत्वपूर्ण शैक्षिक मुद्दाहरूको उदाहरण:

- के राष्ट्रिय प्रदेश, र स्थानीय दूरदृष्टि उद्देश्य, लक्ष्य र कार्ययोजना अनुरूप योजना बनाइएको छ?
- के योजनाले ECD देखि बिद्यालय शिक्षा, वयस्कका लागि साक्षरता र निरन्तर शिक्षा जस्ता आधारभूत शिक्षाका सबै पक्षहरू साथै प्राविधिक र उच्च शिक्षासँगको तालमेल, आ आदिलाई समेटेको छ?
- के यो योजनालाई स्थानीय विशिष्ट आवश्यकताहरू, विशेष गरी जनसंख्या, जातजाती, आर्थिक, भाषिक, पिछडिएको बर्ग र क्षेत्रका आधारमा सान्दर्भिक बनाउने दृष्टिकोणका साथ विकास गरिएको छ?
- के योजनाले योजना तर्जुमा र कार्यान्वयन प्रक्रियामा सरोकारवालाहरूको सहभागिताको लागि अवसर र अवसर प्रदान गरेको/गर्दछ?
- के योजनाले ठोस रणनीति र कार्यहरू प्रस्ताव गरेको छ ?
- शिक्षा क्षेत्रका प्रमुख चुनौतीहरूलाई सम्बोधन गरेको छ? (तत्परता र सान्दर्भिकता)
- समानता, दक्षता, र सिकाइका मुद्दाहरूलाई राम्रोसँग सम्बोधन गरिएको छ(सबै) ? क्षेत्रको कार्यसम्पादन बढाउने, लैंगिक, समता, दक्षता, सिकाइको मुख्य मुद्दाहरू
- योजनाका सबै परिच्छेदहरू बीचमा सम्बन्ध र एकरूपता छ?) योजनाको संगठन
- पालिकाको शिक्षा क्षेत्रको योजनामा प्रस्तावित वित्त व्यवस्थापन/उपलब्धता, प्राप्तिको सम्भावना, AWPB र ASIP बीच कुनै सम्बन्ध छ?
- पालिकामा सञ्चालन भइरहेका शिक्षासँग सम्बन्धित अन्य सबै कार्यक्रमहरूलाई योजनाले कसरी समेटेको छ? । आदि,

अनुसूची १ : स्थानीय शिक्षा योजनाको प्रस्तावित ढाँचा

विषय प्रवेश

पालिका शिक्षा योजना निर्माणको आवश्यकता र औचित्य

शिक्षा योजना निर्माण प्रक्रिया

परिच्छेद १ : परिचय

१.१ पृष्ठभूमि

१.२ मुख्य समस्याहरु:

१.३ शिक्षा क्षेत्रका चुनौतीहरु:

१.४ अवसरहरु:

परिच्छेद २ : लक्ष्य निर्धारण

२.१ दूरदृष्टि

२.२ लक्ष्य

२.३ उद्देश्य

२.४ रणनीतिहरु

२.५ कार्यनीति

२.६ अपेक्षित उपलब्धि

२.७ मुख्य कार्यसम्पादन सूचक र लक्ष्य निर्धारण

परिच्छेद ३ : विद्यालय क्षेत्रका मुख्य उपक्षेत्रहरु

३.१ प्रारम्भिक बालविकास र शिक्षा

३.२ आधारभूत शिक्षा

३.३ माध्यमिक शिक्षा

३.४ अनौपचारिक शिक्षा र आजीवन सिकाइ

३.५ अन्य उपक्षेत्रहरु (प्राविधिक तथा व्यावसायिक शिक्षा, उच्च शिक्षा, आदि)

परिच्छेद ४ : अन्तरसम्बन्धित विषय तथा क्षेत्रहरु

४.१ पाठ्यक्रम, पाठ्यपुस्तक, सिकाइ सामग्री तथा मूल्याङ्कन

४.२ शिक्षक व्यवस्थापन र विकास

४.३ शिक्षामा समता र समावेशीकरण

४.४ विद्यालय स्वास्थ्य तथा पोषण कार्यक्रम

४.५ आपतकालीन तथा संकटकालीन अवस्थामा शिक्षा

४.६ विद्यालय भौतिक पूर्वाधार विकास

४.७ शिक्षामा सूचना तथा सञ्चार प्रविधि

परिच्छेद ५ : सुशासन तथा व्यवस्थापन

५.१ शिक्षाको व्यवस्थापन तथा संस्थागत क्षमता विकास

५.२ स्थानीय शिक्षा योजना कार्यान्वयनको प्रबन्ध

परिच्छेद ६ : लगानी र स्रोत व्यवस्थापन

परिच्छेद ७ : अनुगमन तथा मूल्याङ्कन

अनुसूची २: शिक्षायुवा तथा खेलकुद शाखाका कर्मचारीको विवरण ,

क्र.सं.	पद	नाम, थर	सम्पर्क नं.	इमेल
१	शिक्षा शाखा प्रमुख	सन्तोष यादव	९८५२८६२२१०	
२	प्राविधिक			

शिक्षा विज्ञान तथा प्रविधि मन्त्रालय	http://www.moe.gov.np
शिक्षा तथा मानव श्रोत विकास केन्द्र	https://www.doe.gov.np
पाठ्यक्रम विकास केन्द्र	https://www.moecdc.gov.np
विद्यालय शिक्षक किताबखाना	http://www.stro.gov.np/ne
परीक्षा नियन्त्रण कार्यालय, सानोठिमी, भक्तपुर	http://www.neb.gov.np
शिक्षा विकास तथा समन्वय इकाई, सिरहा	http://www.deosiraha.gov.np
अर्नमा गाउँपालिका	https:// www.anarmamun.gov.np
अर्नमा गाउँपालिका शिक्षा युवा तथा खेलकुद शाखा इमेल education.hatuwagadhi2076@gmail.com	
अर्नमा गाउँपालिका शिक्षा युवा तथा खेलकुद शाखा फेसबुक https://www.facebook.com/profile.php?id=100050287070408 /////////////// education.arnamamun2076@gmail.com ///////////////	

सन्दर्भ सामग्रीहरू

- विद्यालय शिक्षाका लागि राष्ट्रिय पाठ्यक्रम प्रारूप, (२०६३), पाठ्यक्रम विकास केन्द्र भक्तपुर
- विद्यालय शिक्षाका लागि स्थानीय पाठ्यक्रम प्रारूप, (२०७१), पाठ्यक्रम विकास केन्द्र भक्तपुर
- विद्यालय शिक्षाका राष्ट्रिय पाठ्यक्रम प्रारूप, (२०७६), पाठ्यक्रम विकास केन्द्र भक्तपुर
- स्थानीय पाठ्यक्रम विकास तथा कार्यान्वयन मार्गदर्शन, (२०७६), पाठ्यक्रम विकास केन्द्र भक्तपुर
- आधारभूत शिक्षा पाठ्यक्रम, (२०६९), पाठ्यक्रम विकास केन्द्र भक्तपुर
- आधारभूत तह -१कक्षा)३ पाठ्यक्रम (, (२०७६), पाठ्यक्रम विकास केन्द्र भक्तपुर
- शैक्षिक स्मारिका (२०७५), शिक्षा तथा मानव स्रोत विकास केन्द्र भक्तपुर
- शैक्षिक स्मारिका (२०७६), शिक्षा तथा मानव स्रोत विकास केन्द्र भक्तपुर
- शैक्षिक स्मारिका (२०७७), शिक्षा तथा मानव स्रोत विकास केन्द्र भक्तपुर
- नेपालको संविधान (२०७२), कानून किताव खाना काठमाडौँ
- शिक्षा सम्बन्धी ऐन नियम तथा राष्ट्रिय शिक्षा नीति (२०७६), कानून कितावखाना काठमाडौँ
- आर्थिक सर्वेक्षण (२०७७), अर्थ मन्त्रालय
- पन्ध्रौँ योजनाको आधारपत्र, सोपान मासिक डिल्लीबजार
- स्थानीय सरकार सञ्चालन ऐन (२०७४), कानून कितावखाना काठमाडौँ
- प्रधानाध्यापक नेतृत्व क्षमता विकास तालिम (२०७४), शैक्षिक जनशक्ति विकास केन्द्र भक्तपुर
- माध्यमिक शिक्षा पाठ्यक्रम (२०७१), पाठ्यक्रम विकास केन्द्र भक्तपुर
- शिक्षा विज्ञान तथा प्रविधि मन्त्रालय आबद्ध विभिन्न वेबसाइटहरू
- विभिन्न बुलेटिन, पत्रपत्रिका, नीति, निर्देशिका तथा पछिल्ला शैक्षिक तथ्याङ्क
- शिक्षा क्षेत्रको योजना २०)७९ ,(DRAFT, शिक्षा विज्ञान तथा प्रविधि मन्त्रालय

